

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์

ปริญญานิพนธ์
ของ
ประภาพร บุญธรรม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๕๑.๑๑๕๔๖

๒๖๔๕๓

๑.๓

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์

บทคัดย่อ

ของ

ประภาพร บุญธรรม

21 ก.ค. 2546

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2546

๒๖๕๒๐

ประภาพร บุญธรรม.(2546).การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์
ปริญญาโท กศ.ม (การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยใช้
วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน จัดให้นักเรียนได้รับการสอนโดยการสอนแบบโรเซนไชน์
เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 19 ครั้งเครื่องมือที่ใช้
ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนจากการสอนแบบโรเซนไชน์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์
และประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนหลังได้รับการสอนอยู่ในระดับพอใช้
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนหลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A STUDY ON THE SCHOLASTIC ACHIEVEMENT IN THAI LANGUAGE OF
THE HEARING IMPAIRED CHILDREN IN PRATHOM SUKSA IV USING
ROSENSHINES TEACHING MODEL

AN ABSTRACT
BY
PRAPAPORN BOONTHUM

Presented in partil fulfillment of requirements
For the Master of Education Degree in Special Education
May 2003

Prapaporn Boonthum. (2003). *A Study on the Scholastic Achievement in Thai Language of the Hearing Impaired Children in Prathom Suksa IV Using Rosenshines Teaching Model.*

Master Thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Prof. Sriya Niyomthum, Assist. Prof. Dr. Paitoon Pothisaan.

The purposes of this study was to compare the Thai language achievement of Prathom Suksa IV hearing impaired children after using Rosenshines Teaching Model. The sample consisted of 8 hearing impaired children in Prathom Suksa IV by purposive sampling. Those children were from Rachawinit Suksa School in Prathom Suksa IV in the second semester of the academic year 2002. The Rosenshine Teaching Model were used to those subjects for 19 sessions. Each sessions took 50 minutes a day, 5 days a week for 4 weeks. The instruments for the research were lesson plan of Rosenshines Teaching Model, and achievement test. Data were analysis by median, index of consistency and The Wilcoxon Matched - Pairs signed - Ranks Test.

The results revealed that :

1. The Thai language achievement of Prathom Suksa IV hearing impaired children was in average level through Rosenshines Teaching Model.
2. The Thai language achievement of Prathom Suksa IV hearing impaired children was increased significantly at .05 level through Rosenshines Teaching Model.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์

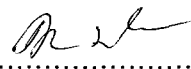
ของ
นางสาวประภาพร บุญธรรม

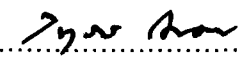
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

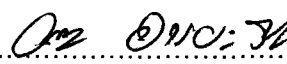

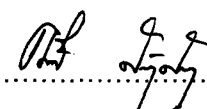
.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่...7....เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะวิญญู)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างสูงในการให้คำปรึกษา และคำแนะนำ ข้อคิดและการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดีจาก ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยวิญญู ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิสาร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ดารณี ศักดิ์ศิริผล ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สุภาวดี ราชบังสา ผู้ช่วยผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ สుพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี อาจารย์พิมพ์พร ชุมชุมพร อาจารย์โรงเรียนศึกษาพิเศษระยอง จังหวัดระยอง และอาจารย์อัศนีญา จิตรกล้ำ อาจารย์โรงเรียนศึกษาพิเศษพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ที่ได้กรุณาแก้ไขและให้คำปรึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้ความรัก ความเมตตาทั้งความรู้สึกที่อบอุ่นต่อผู้วิจัยเสมอมาขอขอบคุณคุณนิตยา ทองสา คุณราชนัน นิลบรรบต และเพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโททุกท่าน รวมทั้งผู้มีพระคุณอีกหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพ่อมงคล คุณแม่มาลี บุญธรรม และคุณนุชประติฐ ยอดเมือง รวมถึงพี่น้องทุกท่านที่ได้สนับสนุนเรื่องทุนทรัพย์และให้กำลังใจจนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณทุกท่านที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและเป็นกำลังใจ จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์ อันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ที่ให้โอกาสทางการศึกษา อบรมเลี้ยงดู ให้ความรัก ความอบอุ่น กำลังใจและพระคุณครู อาจารย์ ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยทั้งในอดีตและปัจจุบัน ทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์อันทรงคุณค่ายิ่ง

ประกาศ ณ บัญชร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
	การสอนแบบโรเซนไชน์.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
	สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
	ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
	ลักษณะและระดับความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
	การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	11
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบโรเซนไชน์.....	12
	หลักการของการสอนแบบโรเซนไชน์	13
	วิธีสอนแบบโรเซนไชน์.....	14
	คุณลักษณะและวิธีสอนแบบโรเซนไชน์.....	18
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย.....	20
	หลักสูตรวิชาภาษาไทย.....	20
	จุดประสงค์วิชาภาษาไทย.....	20
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย.....	21
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย.....	24
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบโรเซนไชน์.....	27
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย.....	27

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	29
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	29
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	29
วิธีดำเนินการทดลอง	32
การวิเคราะห์ข้อมูล	35
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์.....	39
การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์.....	40
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	41
ความมุ่งหมายของการวิจัย	41
สมมุติฐานของการวิจัย.....	41
วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
สรุปผลการวิจัย	42
อภิปรายผล	42
ข้อสังเกต	44
บรรณานุกรม.....	45
ภาคผนวก	50
ภาคผนวก ก.....	51
ภาคผนวก ข.....	53
ภาคผนวก ค.....	59
ภาคผนวก ง.....	94
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	112

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลัง การสอนแบบโรเซนไฮน์.....	40
2	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอน แบบโรเซนไฮน์.....	41

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 ภาพประกอบขั้นตอนการสอนแบบโรเซาไลน์.....	17

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติและยังเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่ควรแก่การรักษาไว้ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือแสดงความเป็นชาติไทย และเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยด้วยกัน (ฐาปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ. 2520 : 1) ภาษา มีบทบาทหน้าที่สำคัญยิ่งในสังคม กล่าวคือ ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ภาษาช่วย ถ่ายทอดความรู้ความคิดและวัฒนธรรม นอกจากนี้ภาษายังเป็นเครื่องผูกพันต่อมนุษย์อย่างแน่นแฟ้น ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันมากกว่าการพูดภาษาเดียวกันซึ่งเป็นการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชนในชาติ การรับรู้และการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง จะทำให้บุคคลนั้นได้เปรียบและเป็นที่ยอมรับในสังคมมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะด้อยกว่าในการใช้ภาษา (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา. 2529 : 1 – 7)

นอกจากคนไทยทุกคนจะต้องใช้ภาษาไทยแล้ว ยังจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเราเป็นเจ้าของภาษา และอีกประการหนึ่ง การมีความสามารถในการใช้ภาษา จะทำให้บุคคลนั้นมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการปฏิบัติกิจการหลาย ๆ อย่าง สุจริต เพียรชอบ และสหายใจ อินทรมพรรย์ กล่าวว่า “ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่คนไทยทุกคน จะต้องใช้ในการติดต่อสื่อสารและใช้ในการศึกษาค้นคว้า หาความรู้ต่าง ๆ ฉะนั้น การใช้ภาษาให้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทยทุกคน (สุจริต เพียรชอบ และสหายใจ อินทรมพรรย์. 2523 : คำนำ) และความสามารถในการใช้ภาษาของบุคคล มีส่วนช่วยให้บุคคลมีบุคลิกภาพดีขึ้น ช่วยปรับปรุงตนเองให้เข้ากับผู้อื่นง่ายขึ้น และช่วยให้บุคคลนั้นมีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตได้ (สุปรียา มาลากาญจน์.2527:1)

การที่บุคคลจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องได้รับการเรียนรู้และฝึกทักษะ ตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา ให้ใช้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และอย่างเป็นอัตโนมัติ ซึ่งหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดไว้ว่า

การเรียนภาษาไทย ควรเน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะ การเข้าใจภาษา คือ การฟัง การอ่าน และทักษะการใช้ภาษา คือ การพูด การเขียน จนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ แสวงหาความรู้ และมีเหตุผล เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อันจะนำไปสู่ชีวิตที่ผาสุก ในสังคมตามระบอบประชาธิปไตย (กรมวิชาการ. 2520 : 9)

การรายงานของสำนักนายกรัฐมนตรี (เอกสารสำนักนายกรัฐมนตรี. 2520 : 53 – 54) ได้ศึกษาสภาวะในการจัดการศึกษาพิเศษว่า การเรียนการสอนนักเรียนหูหนวกนั้นเมื่อใช้

จุดมุ่งหมาย เนื้อหา หลักสูตร เช่นเดียวกับนักเรียนปกติจะไม่เอื้อต่อพัฒนาการและการเรียนรู้ของนักเรียนปกติทั้งในด้านการรับรู้ การสื่อความเข้าใจในการเรียน เนื้อหาวิชาการต่าง ๆ และนอกจากนั้นอุปสรรคในการเล่าเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีสอนของครูผู้สอนที่ใช้ถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนหูหนวกด้วย เพราะเนื้อหาที่กำหนดให้เรียนนั้น บางตอนมีความหมายลึกซึ้งและกว้างเกินไป วิธีสอนที่ครูให้อาจทำให้นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ ได้เพียงบางส่วนเท่านั้น และการสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนหูหนวกต้องใช้เวลามาก เพราะนักเรียนหูหนวกมีลักษณะ “ จำยาก ลืมง่าย ” ต้องทบทวนหลายครั้งช่วงความสนใจสั้น เบื่อง่าย ไม่มีการควบคุมหรือฝึกฝนตนเองเท่าที่ควร (จินดา บิณฑานนท์ 2519 : 13) ดังนั้น สภาพการเรียนการสอนภาษาไทยจึงควรได้รับการปรับปรุงในเรื่องวิธีสอนของครูมากที่สุด (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. 2520 : 11)

เมื่อเป็นเช่นนี้ การสอนด้วยวิธีการสอนแบบโรเซนไชน์ น่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่มีประโยชน์กับการเรียนการสอนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยเช่นกัน วิธีการสอนแบบโรเซนไชน์ เป็นวิธีสอนที่ ที บาร์ค โรเซนไชน์ ได้นำขั้นตอน วิธีการสอนที่ผ่านการวิจัยแล้วว่ามีประสิทธิภาพ มาสังเคราะห์ขึ้นเพื่อแก้ปัญหาของนักเรียนที่เรียนช้าเพื่อใช้สอนให้เหมาะสมกับสภาพความแตกต่างกันของเด็กแต่ละคน เพราะวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ แบ่งเนื้อหาในการสอนออกเป็นขั้นตอนสั้น ๆ ที่สามารถยืดหยุ่นให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน และย้อนกลับไปสอนซ้ำได้เฉพาะตอนที่นักเรียนไม่เข้าใจ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ในกรณีที่บทเรียนนั้นยาก หรือมีเนื้อหาที่ต้องเรียงลำดับขั้น ซึ่งขั้นตอนต้องอาศัยความเข้าใจขั้นต้น ๆ เป็นพื้นฐานเป็นวิธีสอนที่ครูเริ่มต้น แล้วนักเรียนมีส่วนร่วมที่จะนิคจนสุดท้ายนักเรียนสามารถทำได้ตามลำพังโดยที่ครูไม่ต้องช่วย ทำให้สามารถฝึกทักษะ จนใช้ได้อย่างเป็นอัตโนมัติ (สุรศักดิ์ หลาบมาลา. 2530 : 3 – 6)

ด้วยเหตุที่การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา จำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนเกิดความคิด มีวิจารณญาณ สามารถเลือกใช้ภาษาใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ แล้วยังต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษามาก ๆ จนสามารถใช้ได้อย่างเป็นอัตโนมัติ ดังนั้นวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ น่าจะนำมาทดลองสอนภาษาไทยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพราะวิธีสอนแบบนี้เน้นการฝึกให้เกิดทักษะ และรู้จักคิดอยู่เสมอซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานการศึกษาในระดับสูงขึ้นได้ดี แล้วทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการสอนแบบโรเซนไชน์ ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นแนวทาง และข้อเสนอแนะวิธีการสอนภาษาไทย ให้ครูนำไปใช้ปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์

ความสำคัญของการวิจัย

1. แผนการสอนจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครูในการวางแผนปรับปรุงวิธีสอนวิชาภาษาไทย การผลิตสื่อประกอบการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะช่วยให้ผู้บริหาร ครู ได้แนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และติดตามผลการสอนวิชาภาษาไทยของครู เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้ที่มีหน้าที่พัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ย ของการได้ยินในหูข้างที่ตีกว่าตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 รอบต่อวินาทีได้ค่าเฉลี่ยความไวของเสียงอันน้อยที่สุดที่วัดได้จาก 3 ความถี่ในหูข้างที่ตีกว่าตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนราชวินิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 8 คนโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. การสอนแบบโรเซนไชน์ (Rosenshines of Research on Explicit Teaching)

เป็นวิธีสอนที่แบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนสั้น ๆ หลาย ๆ ตอน แต่ละตอนควรมีสิ่งที่ต้องการเน้นเพียงความคิดเดียว การสอนแต่ละตอนเมื่อจบแล้ว ครูต้องตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนก่อนจะเริ่มสอนตอนต่อไป และเมื่อมีการฝึกปฏิบัติ ครูจะต้องตรวจสอบความเข้าใจและความถูกต้องในการปฏิบัติของนักเรียนตลอดเวลาเพื่อแก้ไข และถ้าเห็นว่านักเรียนไม่เข้าใจตอนใด ครูสามารถกลับมาสอนเฉพาะเนื้อหาตอนสั้น ๆ นั้นซ้ำได้อีกเท่าที่ต้องการ

โดยดำเนินการสอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 5 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 19 ครั้ง ในเนื้อหาวิชากลุ่มทักษะภาษาไทย เรื่อง หุบเขาทานตะวัน และ เรื่อง บ้านไร่ไผ่งามตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) ซึ่งในการสอนแบบโรเซนไชน์ แบ่งเป็น 6 ขั้นตอน ในการสอนแต่ละครั้ง ดังนี้

ขั้นที่ 1 การทบทวนประจำวัน (Daily review) เริ่มต้นการสอนด้วยการทบทวน ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ตรวจสอบการบ้านทบทวนความรู้พื้นฐาน หรือสอนสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนบทเรียนใหม่

ขั้นที่ 2 สอนเนื้อหาบทเรียนใหม่ (Presenting new material) ในการสอนบทเรียนใหม่ ครูจะต้องใช้เวลาในการอธิบายและให้ตัวอย่างมากพอที่จะทำให้เด็กปฏิบัติได้ มีวิธีสอนตามขั้นตอนดังนี้

1.1 แจงจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.2 ให้หัวข้อย่อย เค้าโครงเนื้อหาที่จะสอน

1.3 สอนตามลำดับเนื้อหา เป็นขั้นตอนสั้น ๆ และตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนทุกครั้งก่อนที่จะเริ่มสอนตอนต่อไป การสอนจะต้องใช้ภาษา ชัดเจน เหมาะกับพัฒนาการของเด็กให้ตัวอย่างมาก ๆ ทั้งทางบวก และทางลบไม่ออกนอกเรื่อง

ขั้นที่ 3 ให้มีการปฏิบัติโดยครูชี้แนะ (Conducting guided practice) หลังจากจบตอนสั้น ๆ ที่สอนแล้ว ครูควรถามคำถามมาก ๆ หรือปฏิบัติโดยครูชี้แนะเพื่อส่งเสริมความเข้าใจและรวบรวมความคิด ข้อมูลที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ขั้นต่อไป โดยเฉพาะส่งเสริมความเข้าใจและรวบรวมความคิด ข้อมูลที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ขั้นต่อไป โดยเฉพาะส่งเสริมการจัดกระทำข้อมูล จากระดับความจำชั่วขณะไปสู่ความจำระยะยาว การช่วยกันตอบคำถามและทำกิจกรรม จะช่วยให้เด็กมีโอกาสได้ฝึกมาก ๆ

ขั้นที่ 4 ให้ทราบผลการปฏิบัติและดำเนินการแก้ไข (Provide feedback and correctives) เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติ ครูควรตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ถ้านักเรียนตอบถูกแต่ยังลังเลใจครูก็ให้การเสริมแรง แต่ถ้าตอบผิดครูควรถามใหม่ให้ง่ายขึ้น หรือให้ข้อแนะนำหรือกลับไปสอนตอนสั้น ๆ ที่เห็นสมควรใหม่ ไม่ปล่อยให้คำตอบผิดผ่านไปโดยไม่ แก้ไข

ให้เด็กมีโอกาสตอบถูกหรือทำถูกบ้าง เพื่อให้เกิดกำลังใจ และให้เด็กทราบผลการปฏิบัติ หรือ ผลการสอบเร็วที่สุด ก่อนที่ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กจะจางหายไป ต้องศึกษาเพิ่มเติม หรือสอนอีกครั้งเมื่อทราบว่าผลการสอนครั้งที่แล้วไปถึงเกณฑ์

ขั้นที่ 5 ให้เด็กฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ (Conduct indenpent practice) ให้เด็ก ฝึกปฏิบัติเองหรือทำแบบฝึกหัดเอง โดยครูไม่ต้องชี้แนะ แต่ครูต้องคอยควบคุมดูแล กระตุ้นให้ เด็กเก่งช่วยเหลือเด็กอ่อน

ขั้นที่ 6 ทบทวนเป็นรายสัปดาห์ และรายเดือน (Weekly and Monthly review) ทุกต้นสัปดาห์ หรือต้นเดือน ครูทบทวนสิ่งที่เรียนมาในสัปดาห์ที่แล้ว หรือเดือนที่แล้ว

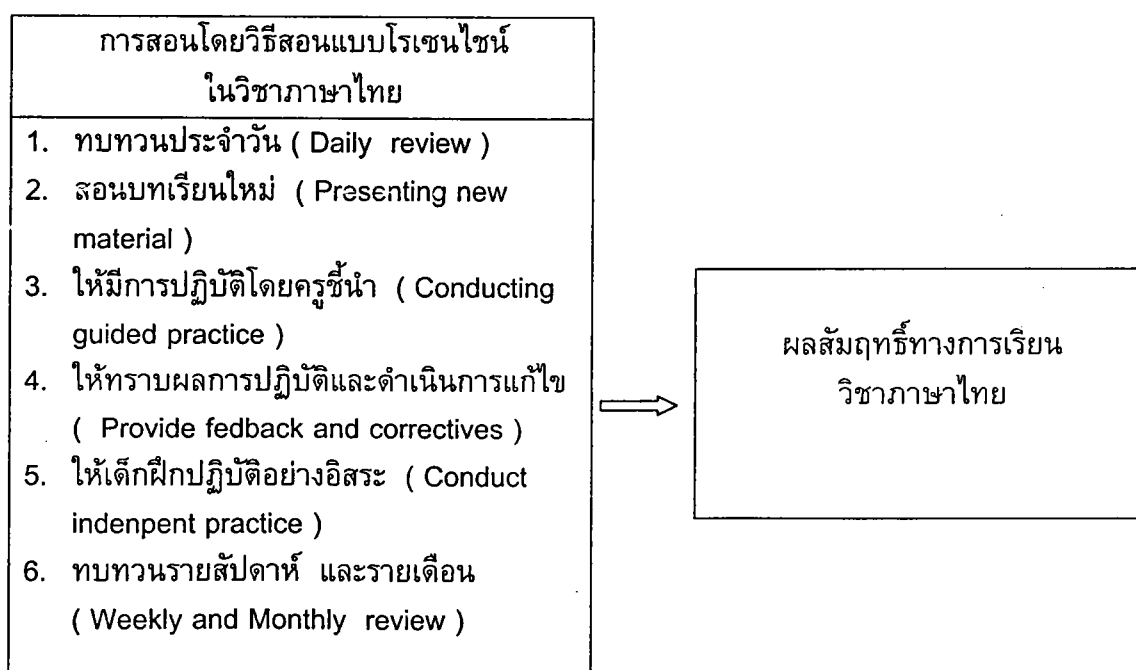
3. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการ เขียนคำและเข้าใจความหมายของคำ และนำคำไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง หลังจากการเรียน การสอนสิ้นสุดลงแล้ว ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น

การสอนแบบโรเซนไชน์ หมายถึง การสอนที่แบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนสั้น ๆ หลาย ๆ ตอน แต่ละตอนมีสิ่งที่ต้องการเน้นเพียงความคิดเดียว เมื่อสอนจบแต่ละตอน ครูต้องตรวจสอบ ความเข้าใจของนักเรียนก่อนจะเริ่มตอนต่อไป และเมื่อมีการฝึกปฏิบัติ ครูจะต้องตรวจสอบ ความเข้าใจและความถูกต้องในการปฏิบัติของนักเรียนตลอดเวลาเพื่อแก้ไขและถ้าเห็นว่า นักเรียนไม่เข้าใจตอนใดครูสามารถกลับมาสอนเฉพาะเนื้อหาตอนสั้น ๆ นั้นซ้ำได้อีกเท่าที่ต้องการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ อยู่ในระดับพอใช้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเรียบเรียงตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 ลักษณะและระดับความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบโรเซนไชน์
 - 2.1 หลักการของการสอนแบบโรเซนไชน์
 - 2.2 วิธีการสอนแบบโรเซนไชน์
 - 2.3 คุณลักษณะวิธีการสอนแบบโรเซนไชน์
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย
 - 3.1 หลักสูตรวิชาภาษาไทย
 - 3.2 จุดประสงค์วิชาภาษาไทย
 - 3.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย
 - 3.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบโรเซนไชน์
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน อาจจะเป็นเด็กหูตึงหรือเด็กหูหนวกก็ได้ (ผดุง อารยะวิญญู. 2533 : 11) ซึ่งเป็นสภาพที่อวัยวะเกี่ยวกับการได้ยิน ไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์เป็นปกติ ทำให้บุคคลไม่สามารถรับรู้เสียงต่าง ๆ ได้เป็นปกติไม่สามารถควบคุมเสียงให้สั้นสะท้อนหรือไม่สะท้อนตามลักษณะเสียงที่ต้องการ ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่สามารถออกเสียงพูดได้หรือพูดได้ก็ไม่ชัดเจน (แสงจันทร์ คำเมือง ม.ป.ป. : บทนำ) เป็นผลทำให้การเรียนรู้และการพูดบกพร่องในลักษณะการเปล่งเสียงไม่เป็นภาษา (สถาพร สุวณฺณสร. 2530 : 44) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งรวมถึงเด็กหูตึงและเด็กหูหนวก ดังนั้นเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของเด็กหูตึงและเด็กหูหนวก ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นนักการศึกษาจึงได้ให้ความหมายดังนี้

1. เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบล ขึ้นไปวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ความถี่ 500 1000 และ 2000 เฮอ์ซท์ ในหูข้างที่ดีกว่าเด็กเหล่านี้ไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์ในการฟังอย่างเต็มประสิทธิภาพ (ผดุง อารยะวิญญู. 2533 : 11) อาจเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินมาตั้งแต่เกิดหรือในช่วงที่กำลังมีพัฒนาการทางภาษาจนทำให้ไม่อาจเรียนรู้ ไม่เข้าใจ ไม่สามารถแสดงออกทางภาษาได้ตามปกติ (ศรียา นิยมธรรม. 2534 : 25)

2. เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน ระหว่าง 26 – 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่าวัดโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ ความถี่ 500 1000 และ 2000 เฮอ์ซท์ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงการได้ยินขั้นรุนแรง (ผดุง อารยะวิญญู. 2541 : 21)

จากความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พอสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึงเด็กที่สูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไปจนถึง 90 เดซิเบล สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อรับฟังให้ชัดเจนขึ้นได้ เรียกว่า เด็กหูตึง สำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป หรือไม่ได้ยินเสียงเลย เรียกว่า เด็กหูหนวก และจากการสูญเสียการได้ยินนี้ ทำให้มีผลต่อพัฒนาการทางภาษา ทำให้การเรียนรู้ การเข้าใจภาษาไม่เป็นไปตามปกติ

2. ลักษณะและระดับความบกพร่องทางการได้ยิน

สมาคมโสต ศอ นาสิก แพทย์ (วารี ธีระจิตร. ม.ป.ป.;อ้างอิงมาจากสมาคมโสต ศอ นาสิก แพทย์.2531) ได้แบ่งระดับความพิการของหูออกเป็น 6 ระดับ โดยใช้ค่าเฉลี่ยการได้ยินที่ความถี่ 500, 1000, 2000 Hz เริ่มตั้งแต่หูปกติจนถึงระดับหูหนวกดังแสดงรายละเอียดไว้แล้วในตารางข้างล่างนี้

ระดับ ความพิการ	ค่าเฉลี่ยการได้ยิน ที่ 500 1000 2000 Hz ในหูข้างที่ดีกว่า มากกว่า - ไม่เกิน		ลักษณะของ การฟัง	ความสามารถในการพูดและการฟัง
หูปกติ	-	25	-	ปกติ
หูตึงระดับ	26 – 40		หูตึงน้อย	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบาๆ
หูตึงระดับ	41 – 55		หูตึงปานกลาง	พูดด้วยเสียงธรรมดาไม่ได้ยิน
หูตึงระดับ	56 – 70		หูตึงมาก	พูดดังเต็มที่แล้วยังไม่ได้ยิน
หูตึงระดับ	71 – 90		หูตึงรุนแรง	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียงจึงจะได้ยิน
หูหนวก	91 ขึ้นไป		หูหนวก	ใช้เครื่องขยายเสียงแล้วยังไม่เข้าใจ

พวงแก้ว กิจธรรม (2534 : 53 - 54) ได้แบ่งประเภทของการสูญเสียการได้ยินโดยแบ่งตามตำแหน่งผิดปกติของขั้นตอนกลไกการได้ยินเป็น 5 ประเภทดังต่อไปนี้

1. การสูญเสียการได้ยินประเภทส่วนนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss = CHL) หมายถึง การสูญเสียการได้ยินซึ่งเกิดจากมีความผิดปกติที่ส่วนหนึ่งของชั้นนำเสียงของกลไกการได้ยิน หรือส่วนนำเสียง (Conductive Portion) ของหู ได้แก่ ช่องหู กระดูกหู โพรงหูชั้นกลางและท่อยูสเทเชีย

2. การสูญเสียการได้ยินประเภทประสาทหูเสีย (Sensory - Neural Hearing หรือ Sensorineural Hearing Loss = SNHL) หมายถึง การสูญเสียการได้ยินซึ่งเกิดจากมีความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของชั้นประสาทรับเสียงของกลไกการได้ยินหรือประสาทรับเสียง (Sensory Neural Portion) ของหู ได้แก่ อวัยวะรูปหอยโข่งและประสาทหู

3. การสูญเสียการได้ยินประเภทผสม (Mixed Hearing Loss = MHL) หมายถึง การสูญเสียการได้ยิน ซึ่งเกิดจากมีความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของส่วนนำเสียงและส่วนประสาทรับเสียงของหูผสมกัน เช่น กระดูกหลุดออกจากกันและประสาทหูเสีย โพรงหูชั้นกลางอักเสบและประสาทหูเสีย เป็นต้น

4. การสูญเสียการได้ยินประเภทการได้ยินประเภทสมองส่วนกลางเสีย (Central Hearing Loss = CTHL) หมายถึง การสูญเสียการได้ยิน ซึ่งเกิดจากมีความผิดปกติที่สมองส่วนกลางบริเวณซึ่งมีหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียง

5. การสูญเสียการได้ยินประเภทไม่มีตำแหน่งหรือไม่มีพยาธิสภาพ (Nonpathological Hearing Loss หรือ Functional Hearing Loss) คือ การสูญเสียการได้ยินประเภทไม่มีสาเหตุจากร่างกาย ความผิดปกติเกิดขึ้นจากจิตใจ

สรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินจะแบ่งขั้นตอนของกลไกการได้ยิน ซึ่งมี 3 ประเภท คือส่วนนำเสียง ประสาทหู สมอส่วนกลาง ดังนั้นการสูญเสียการได้ยินจึงแบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ 1. ส่วนนำเสียงเสีย 2. ประสาทหูเสีย 3. ประเภทผสม 4. สมอส่วนกลางเสีย 5. การสูญเสียประเภทไม่มีตำแหน่งผิดปกติ

การจัดระดับการสูญเสียการได้ยินตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาจะได้ 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 35 ถึง 54 เดซิเบล เด็กสูญเสียการศึกษาช่วงนี้มักไม่ต้องการการศึกษาพิเศษ แต่ต้องการความช่วยเหลือในการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง

ระดับที่ 2 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 55 ถึง 69 เดซิเบล เด็กสูญเสียการศึกษาช่วงนี้ต้องการการศึกษาพิเศษบ้าง ต้องการความช่วยเหลือด้านสวมใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูด ด้านภาษา และการแก้ไขการพูด

ระดับที่ 3 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 ถึง 89 เดซิเบล เด็กสูญเสียการศึกษาช่วงนี้ต้องการการศึกษาพิเศษ ต้องการความช่วยเหลือด้านการได้ยิน การพูด ภาษา การแก้ไขการพูด และบริการพิเศษทางการศึกษา

ระดับที่ 4 สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลหรือมากกว่า เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับนี้ต้องการความช่วยเหลือ และบริการพิเศษทางการศึกษา เช่นเดียวกับเด็กในระดับที่ 3 (ผดุง อารยะวิญญู. 2523 : 12 – 13)

การจัดระดับการสูญเสียการได้ยินทางการแพทย์มักแตกต่างไปจากการจัดระดับการสูญเสียการได้ยินทางการศึกษา เดวิสและซิลเวอร์แมน (Davis and Silverman) กล่าวว่าในวงการแพทย์โดยทั่วไป จัดระดับการสูญเสียการได้ยินได้ 6 ระดับ ดังนี้

1. การได้ยินปกติ 0 – 25 เดซิเบล
2. สูญเสียการได้ยินเล็กน้อย 26 – 40 เดซิเบล
3. สูญเสียการได้ยินปานกลาง 41 – 55 เดซิเบล
4. สูญเสียการได้ยินค่อนข้างมาก 56 – 70 เดซิเบล
5. สูญเสียการได้ยินมาก 71 – 90 เดซิเบล
6. สูญเสียการได้ยินมากอย่างยิ่ง 91 เดซิเบล หรือมากกว่า

ผู้ที่สูญเสียการได้ยินในระดับ 1 – 5 เรียกว่า คนหูตึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินในระดับ 6 เรียกว่าคนหูหนวก จำนวนเดซิเบลที่กำหนดไว้นี้เป็นค่าเฉลี่ยในหูข้างที่ดีกว่า (ผดุง อารยะวิญญู. 2542 : 13) ; อ้างอิงมาจาก (David and Silverma. 1970)

เฟรดเดอริก เอ็ม มาทิก (Fredreick M. Meating) ได้แบ่งระดับการสูญเสียการได้ยินทางการแพทย์ ออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้ คือ

1. 10 – 15 เดซิเบล การได้ยินปกติ
2. 16 – 25 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินระดับน้อยมาก
3. 26 – 40 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินระดับน้อย
4. 41 – 65 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินระดับปานกลาง
5. 66 – 95 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินรุนแรง
6. มากกว่า 96 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงมาก (Fredreick M. Meating. 1986 ; 75)

3. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โบเลย์ (กาญจนา ดันดินันท์. 2514 :5 อ้างอิงมาจาก Bowlay.2514 : 5) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาสำหรับคนหูหนวก หรือผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีวุฒิภาวะทางสังคมสามารถมีเพื่อนได้ทั้งคนหูหนวกและคนปกติ
2. ฝึกทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตให้แก่คนหูหนวก
3. ให้คนหูหนวกสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างปกติสุข
4. เพื่อให้คนหูหนวกเข้าใจสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ฯลฯ
5. สามารถติดต่อกับคนทั่วไปได้โดยการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

ในการจัดการศึกษาให้กับคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มลิวล์ย์ ธรรมแสง (2521 : 1 – 4) ได้กล่าวว่าจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายประการทั้งตัวเด็กเอง บิดามารดา ผู้ปกครองและโรงเรียนหรือสถานให้บริการการศึกษาแก่คนเหล่านี้

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กเอง ได้แก่

1. ระดับของความพิการ หรือเด็กสูญเสียการได้ยินมากน้อยเพียงใด
2. อายุของเด็กเมื่อเริ่มสูญเสียการได้ยิน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพิจารณา ร่วมกับระดับ และประเภทของความพิการของหู ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาพูดของเด็กที่หูพิการนั้น เช่น เด็กที่สูญเสียการได้ยินแต่กำเนิดก็ย่อมไม่สามารถใช้ภาษาพูดหรือพูดไม่ถูกต้อง ชัดเจน เพราะไม่เคยได้ยินเสียงและไม่มีทักษะในการพูดมาก่อน เพราะฉะนั้นในการสอนซึ่งจำเป็นต้องใช้วิธีเริ่มพัฒนาการทางการใช้ภาษา อันประกอบด้วย การฟัง การฝึกพูดออกเสียงเป็นสำคัญ (สำนักการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร 2529 : 22) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักแยกเด็กหูตึงออกจากเด็กหูหนวก

ทั้งนี้เพราะเด็กหูหนวกจะฟังอะไรไม่ได้ยินการเรียนการสอนจะมีลักษณะที่พิเศษกว่าเด็กหูดี มีการสื่อสารภาษาโดยการอ่านริมฝีปากผู้พูดหรือท่าทาง ใช้ภาษามือและอ่านริมฝีปากผู้พูด หรือที่เรียกกันว่า ระบบรวม (Total Communication)

รูปแบบของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

1. เด็กหูหนวก มี 2 รูปแบบ
 - 1.1 การเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเด็กหูหนวก
 - 1.2 ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูหนวกในโรงเรียนปกติ
2. เด็กหูดี มี 3 รูปแบบ
 - 2.1 การเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเด็กหูดี
 - 2.2 ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูดีในโรงเรียนปกติ
 - 2.3 ชั้นปกติที่มีเด็กหูดีเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

การจัดชั้นเรียนให้แก่เด็กไม่ควรยึดความสามารถเป็นหลัก โดยเฉพาะความสามารถทางภาษา ความสามารถในการสื่อสาร เด็กที่อยู่ในวัยอนุบาลควรได้รับการเตรียมความพร้อม และการฝึกฟัง (ผดุง อารยะวิญญู, 2533 : 22 - 23 ซึ่งมีความเห็นสอดคล้องกับ ราศี ทองสวัสดิ์ ที่กล่าวว่า การช่วยเหลือเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีความพร้อมที่จะเรียนในระดับประถมศึกษา เป็นสิ่งที่จำเป็นและการจัดประสบการณ์แก่เด็กปฐมวัย ไม่ว่าในรูปแบบใดจะมีพื้นฐานเหมือนกับที่จัดให้กับเด็กปกติ กล่าวคือมุ่งพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย ทางอารมณ์ สังคม และสติปัญญา กิจกรรมที่จัดให้ส่วนใหญ่คล้ายกันยกเว้นบางกิจกรรมซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ชัดเจน ต้องฝึกการฟังการใช้ภาษามือเป็นต้น (ราศี ทองสวัสดิ์, 2531 : 109 – 114)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความพร้อมของนักเรียนระดับความพิการและการจัดชั้นเรียนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยินของเด็กและคำนึงถึงความสามารถที่แตกต่างกันของเด็กด้วยพร้อมทั้งให้ความสำคัญ ในการเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ทุกด้าน เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ทำให้เกิดการเรียนรู้ และสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ตลอดจนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้ดีเช่นเดียวกับเด็กปกติ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบโรเซนไชน์

วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ (Rosenshines of Research on Explicit Teaching) เป็นวิธีสอนที่ บาร์ค โรเซนไชน์ ได้ศึกษาและรวบรวม จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอน เริ่ม

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 และพบว่ากระบวนการสอนเนื้อหาวิชา หรือหลักในการฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ มีลักษณะคล้าย ๆ กัน จึงสังเคราะห์ขึ้นเป็นวิชาสอน ซึ่งสุรศักดิ์ หลาบมาลา เรียกว่า วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ (สุรศักดิ์ หลาบมาลา. 2530 : 3 – 6)

วิธีสอนแบบนี้แบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน ซึ่งในแต่ละครั้งที่สอนก็จะสอนตามลำดับต่อไปนี้ (Rosenshine. 1986 : 60 – 69)

1. ทบทวนเป็นประจำ (Daily review)
2. สอนบทเรียนใหม่ (Presenting new material)
3. ให้มีการปฏิบัติโดยครูชี้แนะ (Conducting guided practice)
4. ให้ทราบผลการปฏิบัติและดำเนินการแก้ไข (Provide feedback and correctives)
5. ให้เด็กฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ (Conduct independent practice)
6. ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน (Weekly and Monthly review)

1. หลักการของการสอนแบบโรเซนไชน์

1. เริ่มต้นบทเรียนโดยแจ้งให้เด็กทราบว่า เมื่อจบบทเรียนแล้วเด็กจะสามารถทำอะไรได้บ้าง
2. เริ่มต้นเรียนโดยการทบทวนบทเรียนก่อน ๆ ที่จำเป็นต่อบทเรียนใหม่อย่างสั้น
3. สอนบทเรียนใหม่เป็นตอนสั้น ๆ หลายตอน ให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติเมื่อจบแต่ละตอน
4. สอนและอธิบายรายละเอียดอย่างแจ่มชัด
5. ให้เด็กทุกคนได้ฝึกปฏิบัติ
6. ใช้คำถามมากมาย เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตน และครูแก้ไขส่วนที่ผิดให้ถูกต้อง
7. ช่วยเหลือเด็กเมื่อฝึกปฏิบัติในตอนแรก ๆ
8. ให้เด็กทราบผลการปฏิบัติของตน และครูแก้ไขส่วนที่ผิดให้ถูกต้อง
9. ครูต้องเดินดูและให้คำแนะนำที่ชัดเจน ในขณะที่เด็กฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน
10. ให้เด็กฝึกปฏิบัติจนเกิดความมั่นใจและด้วยตนเอง

(Rosenshine. 1986 : 61 – 62)

2. วิธีการสอนแบบโรเซนไชน์ (Rosenshine. 1986 : 60 – 69)

1. การทบทวนประจำวัน

เริ่มต้นการสอนด้วยการทบทวนทุกครั้งโดยใช้เวลาประมาณ 5 – 8 นาที เพื่อทบทวนอภิปรายเนื้อเรื่อง ตรวจสอบแก้ไขการบ้าน ทบทวนเรื่องที่เกี่ยวข้องตามลำดับ เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนมีทักษะก่อนที่จะเริ่มบทเรียนใหม่ ชักถามในเรื่องที่นักเรียนทำผิดหรือตอบผิดหรือที่เห็นว่ายากเป็นข้อ ๆ ทบทวน และฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมในเรื่องที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน และทักษะที่จำเป็นในการสอนใหม่

2. สอนบทเรียนใหม่

ครูที่มีประสิทธิภาพจะใช้เวลาในการสอนและการนำฝึกปฏิบัติมาก โดยอธิบายจนกระจ่าง ยกตัวอย่างให้มาก ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน เตรียมเนื้อหาความรู้ที่จะให้นักเรียนอย่างเพียงพอ มีรายงานการวิจัยว่า ครูที่มีประสิทธิภาพใช้เวลาในการสอนบทเรียนใหม่ 23 นาทีต่อชั่วโมง และในการสอนที่มีประสิทธิภาพ ครูจะเตรียมนักเรียนให้เกิดความสนใจ การเรียนโดยการบอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมก่อน แล้วบอกหัวข้อละเอียดของเรื่องที่จะสอน เพราะสิ่งเหล่านี้จะช่วยครูเน้นสิ่งที่สำคัญ หลีกเลี่ยงความสับสนและออกนอกเรื่อง

หลังจากนั้น ครูก็จะสอนเนื้อหาใหม่ที่ละตอนสั้น ๆ โดยเน้นสิ่งที่สำคัญที่ละจุดและให้ตัวอย่างมาก ๆ ตัวอย่างที่เตรียมไว้จะช่วยให้การเรียนรู้ชัดเจนและละเอียด จะต้องมีความทั้งทางบวกและทางลบ เมื่อตรวจสอบแล้วนักเรียนมีความเข้าใจถูกต้อง กระจ่างในจุดที่สอน จึงจะสอนขั้นต่อไป ถ้านักเรียนยังไม่เข้าใจก็สอนขึ้นตอนนั้นใหม่ การสอนของครูจะต้องทำให้การเรียนแจ่มชัดช่วยลดกระบวนการที่ทำให้เกิดความลังเลใจ ครูจะต้องหลีกเลี่ยงถ้อยคำที่ทำให้เกิดความลังเล เช่น “คล้าย ๆ” “อย่างที่เห็น” “เล็กน้อย” ซึ่งจะทำให้นักเรียนงง

การตรวจสอบความเข้าใจ ครูอาจใช้วิธีตั้งคำถามให้นักเรียนสรุปเรื่องที่สอน หรือถามนักเรียนว่า เห็นด้วยกับที่เพื่อนตอบหรือไม่ แต่ไม่ควรถามว่า “มีคำถามไหม” เพราะถ้าไม่มีคำถามครูก็สรุปว่านักเรียนรู้แล้วความผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งคือการเรียกให้อาสาสมัครตอบ เมื่อตอบแล้วก็สรุปว่านักเรียนเข้าใจ ซึ่งไม่แน่ สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ต้องระวัง คือ หลีกเลี่ยงการออกนอกเรื่อง

คำแนะนำ สำหรับการสอนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลมาจากการทดลองจากการสอนในห้องเรียน สรุปได้ดังนี้

2.1 ระบุจุดมุ่งหมายของบทเรียน

2.2 เน้นความคิดเดี่ยว (จุดที่ต้องการ) ในเวลานั้นให้สมบูรณ์จุดเดียวก่อนจะเริ่มเรื่องอื่น

2.3 สอนขั้นตอนสั้น ๆ และตรวจสอบความเข้าใจในจุดเดียวนั้นก่อนจะต่อไปเรื่องอื่น

2.4 สอนไปที่ละขั้นตามแนวทาง

2.5 มีรูปแบบพฤติกรรมที่เป็นแนวทางให้นักเรียน

2.6 รวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกันให้เป็นเรื่องเดียว ก่อนจะขึ้นเรื่องใหม่

2.7 หลีกเลี่ยงการออกนอกเรื่อง

3. ฝึกปฏิบัติโดยมีครูนำ

หลังจากการสอนขั้นตอนสั้น ๆ ไปแล้ว ครูดำเนินการฝึกปฏิบัติ จุดประสงค์ใหญ่ คือ ต้องการให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะตามความชำนาญของตนอย่างละเอียด เพื่อให้ความจำระยะสั้นกลายเป็นความจำที่ถาวร

ครูจะต้องถามคำถามนักเรียน มาก ๆ คำถามที่ใช้บ่อย ๆ เป็นคำถาม 2 แบบ คือ คำถามที่ถามเฉพาะเจาะจง กับคำถามที่ถามถึงกระบวนการ

ในการเรียนทั้งหมดนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุด ที่จำเป็นสำหรับนักเรียน คือ การปฏิบัติมาก ๆ และต่อเนื่อง ครูอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ในการถาม และตอบของนักเรียน เช่น

1. ให้นักเรียนบอกคำตอบของเขาแก่เพื่อน
2. ย่อใจความสำคัญให้เป็น 1 หรือ 2 ประโยค เขียนอย่างย่อ ๆ ในกระดาษ และแบ่งหั่นดู แล้วกล่าวถึงวิธีการ ระเบียบในการปฏิบัติซ้ำ ๆ แก่เพื่อน
3. เขียนคำตอบบนกระดานดำโดยช่วยกัน
4. ยกนิ้วหัวแม่มือถ้าเขาทราบคำตอบ
5. ยกนิ้วถ้าเขาเห็นด้วยกับคำตอบของคนอื่น
6. ยกบัตรสีต่าง ๆ เมื่อคำตอบเป็นตัวเลือก เช่น บัตรสีเขียวสำหรับคำตอบข้อ ก. และบัตรสีอื่น ๆ สำหรับข้อ ข, ค และ ง เป็นต้น

การปฏิบัตินักเรียนต้องทำอย่างจริงจัง และว่องไว และเรียนอย่างเป็นกระบวนการ ครูต้องนำปฏิบัติบ่อย ๆ ระหว่างการสอนบทเรียน โดยถามคำตอบตามความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน นักเรียนอาจตอบตามได้ตรงเป้าหมาย ตามนักเรียนเป็นกลุ่มแทนที่จะถามทีละคน เมื่อนักเรียนตอบได้คล่องแคล่วแล้วอาจให้เขียนใส่กระดาษของแต่ละคน แล้วเปลี่ยนกันตรวจ ครูเป็นผู้เฉลยคำตอบที่ถูกต้อง พร้อมทั้งอธิบายว่าเหตุใดจึงถูกการตอบคำถามเป็นกลุ่มหรือทั้งชั้น ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม

4. ให้ทราบผลการปฏิบัติและดำเนินการแก้ไข

ให้ทราบผลการปฏิบัติ ครูถามนักเรียน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจทุกตอน ถ้าเด็กตอบถูกแต่ยังลังเลใจครูควรเสริมแรงและทบทวนวิธีปฏิบัติอีกครั้ง ถ้าเด็กตอบผิดครูควร

ถามใหม่ให้ง่ายขึ้น ถ้าเห็นว่าเด็กไม่เข้าใจ ครูควรย้อนกลับไปสอนชั้นตอนสั้น ๆ เฉพาะชั้นที่ไม่เข้าใจ อีกครั้งหนึ่งและการสอนจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นถ้า

1. ให้เด็กทราบบทผลการปฏิบัติ หรือผลการสอนเร็วที่สุด ก่อนที่ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กจะจางหายไป

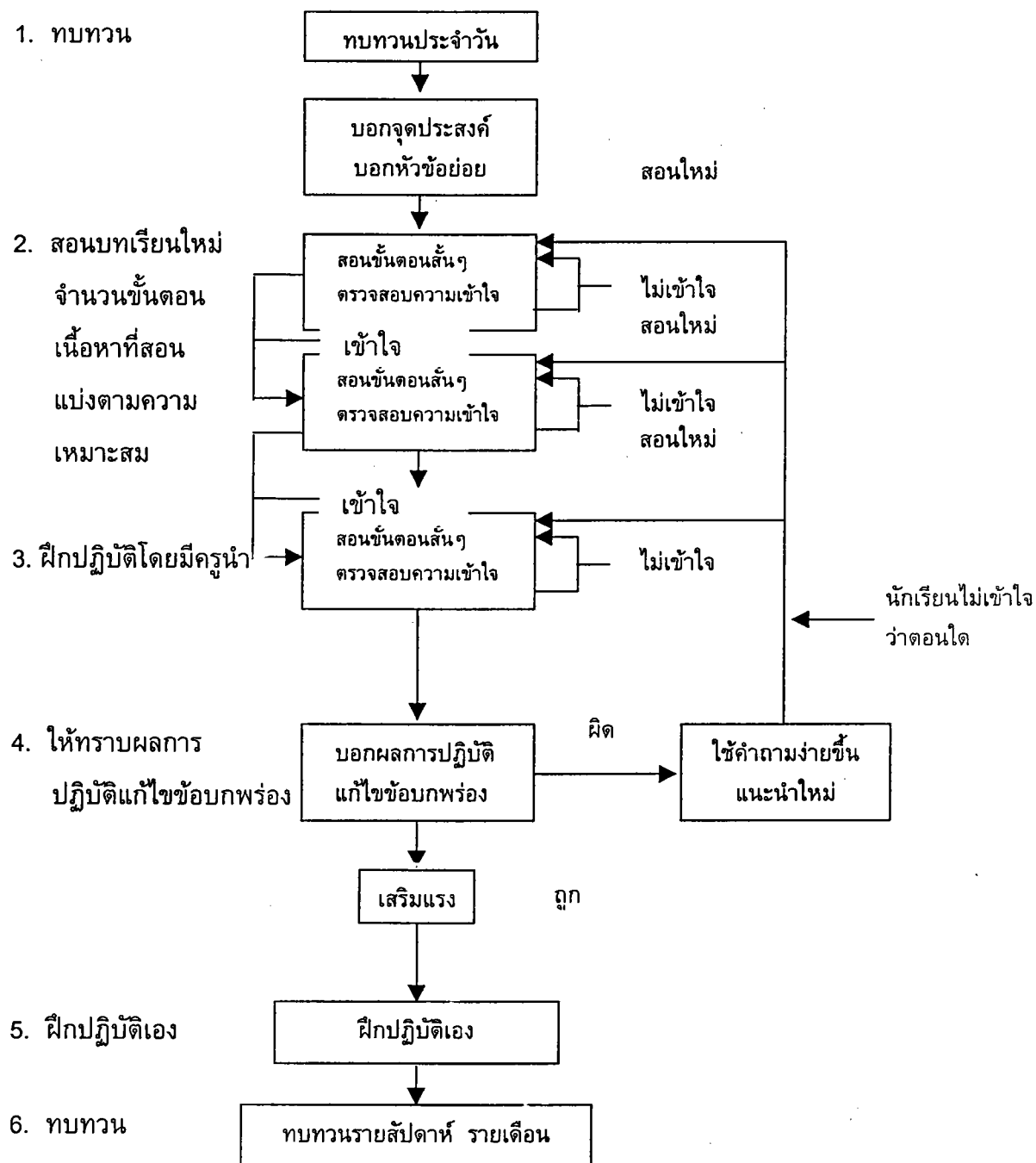
2. ถ้าผลการสอนคราวที่แล้วไม่ถึงเกณฑ์ ต้องสอนใหม่ และสอบอีกครั้ง ที่สำคัญ คือต้องรับแก้ไขความเข้าใจผิดของนักเรียนก่อนที่จะฝึกปฏิบัติจนเป็นนิสัย

5. ให้เด็กฝึกปฏิบัติเอง

เมื่อการฝึกปฏิบัติโดยครูเป็นผู้ชี้แนะสิ้นสุดลง เด็กควรสามารถทำแบบฝึกหัดเองได้ ถ้ายังลังเลใจ ครูควรให้ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากที่ครูแนะนำ แบบฝึกหัดตอนนี้ควรจะมีควมง่ายเท่ากับการฝึกปฏิบัติโดยครูแนะนำ ครูควรควบคุมดูแลนักเรียนระหว่างการทำแบบฝึกหัดยาก ถ้าแบบฝึกหัดง่ายก็นำไปทำเป็นการบ้าน ครูควรเดินดูนักเรียนทั่วห้อง แต่ไม่ควรดูคนใดคนหนึ่งนานกว่า 30 วินาที ถ้าจำเป็นต้องอธิบายเพิ่มก็ควรกระทำ แต่ไม่ควรอธิบายยาวเกินไป เพราะจะทำให้นักเรียนคนอื่นไขว่เขวในขณะเดียวกัน ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนช่วยเหลือกันเอง เช่น ให้เด็กเก่ง สอนเด็กอ่อน มีรายงานการวิจัยพบว่าจะทำให้ผลการเรียนทั้งเด็กเก่งและเด็กอ่อนดีขึ้น

6. ทบทวนเป็นรายสัปดาห์ และเป็นรายเดือน

ทุกต้นสัปดาห์หรือต้นเดือน ครูทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วในสัปดาห์ก่อน และเดือนก่อน การทบทวนเช่นนี้จะช่วยกระตุ้นความจำระยะสั้นให้คงอยู่เพื่อฝังตัวเป็นความจำถาวรต่อไป มีรายงานการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่สอบย่อยทุกสัปดาห์ มีผลการสอบปลายภาคดีกว่า นักศึกษาที่สอบปลายภาคครั้งเดียว (Rosenshine. 1986 : 50 – 69)

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการสอนแบบโรเซนไชน์

3. คุณลักษณะของวิธีสอนแบบโรเซนไฮน์

1. วิธีสอนแบบโรเซนไฮน์ ผู้สอนต้องทำการทบทวนทุกครั้งก่อนสอน ทบทวนประจำวัน ทบทวนรายสัปดาห์ และทบทวนรายเดือน เพื่อกระตุ้นความจำอยู่เสมอซึ่งทำให้ความจำระยะสั้นเปลี่ยนเป็นความจำระยะยาว เพราะการทบทวนซ้ำ ๆ อยู่เสมอก็คือ การเรียนเกิน (Over learning) ซึ่งตามทฤษฎีความจำและการลืมของแอดคินสัน และซิฟฟริน กล่าวว่า "...สิ่งใดก็ตามอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นเวลานานสิ่งเหล่านั้นจะมีโอกาสฝังตัวเข้าไปในความจำระยะยาวได้มาก และสิ่งใดอยู่ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็จะมีติดอยู่ในความจำตลอดไป (ชัยพร วิชชาวุธ. 2520 : 71 – 72)

2. วิธีสอนแบบโรเซนไฮน์ บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนใหม่ก่อนสอนทุกครั้ง ซึ่งจะทำให้นักเรียนสนใจ และเลือกจดจำ ทำความเข้าใจสิ่งที่ต้องการไม่ออกนอกเรื่อง

เบญจกุล ศิริพรรณ ได้ศึกษาผลของการทราบบจุดมุ่งหมายทั่วไป และจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ทราบบจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ทราบบจุดมุ่งหมายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการบอจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมแก่นักเรียน มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น (เบญจกุล ศิริพรรณ. 2524 : 57 – 57)

3. วิธีสอนแบบโรเซนไฮน์ จะต้องบอกหัวข้อย่อยที่จะเรียน เพื่อให้นักเรียนทราบว่า จะต้องเรียนอะไรบ้าง วิธีนี้จะช่วยในการจัดระบบความรู้ความจำของนักเรียน

4. การสอนเนื้อหาแบบเรียนใหม่ แบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนสั้น ๆ ซึ่งเหมาะสมกับความสามารถในการจำของเด็กและทำให้ไม่สับสน การสอนแต่ละตอนจะต้องสอนจนกว่าผู้เรียนจะเข้าใจและปฏิบัติได้ เมื่อจะเริ่มตอนใหม่ครูจะบอกให้นักเรียนทราบ ถ้านักเรียนเรียนแล้วไม่เข้าใจหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง ครูสามารถย้อนกลับไปเลือกสอนเฉพาะตอนที่นักเรียนไม่เข้าใจได้ ซึ่งสะดวกแก่การสอน

5. วิธีสอนแบบโรเซนไฮน์ จะตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ความถูกต้องในการฝึกปฏิบัติ ให้นักเรียนทราบผลการปฏิบัติ ถ้าถูกต้องก็ให้การเสริมแรง ซึ่งตามทฤษฎีการวางเงื่อนไข ของSkinner (กมลรัตน์ หล้าสูงรัง. 2528 : 158) กล่าวว่า " การเสริมแรงคือการทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแล้วมีความคงทนถาวรไปเรื่อย ๆ ..."

แต่ถ้านักเรียนตอบไม่ถูก ปฏิบัติไม่ถูก ครูก็จะถามให้ง่ายขึ้นให้เด็กสามารถตอบถูก และมีกำลังใจ แล้วนำไปสู่คำถามที่ยากขึ้น หรืออาจสอนใหม่ถ้าจำเป็น

ดังนั้น การให้ทราบผลการปฏิบัติทันทีนั้น มีผลทำให้ครูได้ใช้การเสริมแรงเพื่อให้พฤติกรรมการเรียนรู้ที่นั้นคงทน และได้แก้ไขสิ่งที่บกพร่องของนักเรียนทันทีก่อนที่จะฝึกจนกลายเป็นนิสัย

6. วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ สามารถนำไปใช้ให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และความยากง่ายของเนื้อหาวิชา โดยปรับขั้นตอนต่าง ๆ ให้สั้นหรือยาวได้ตามความเหมาะสม ดังนี้

นักเรียนที่เรียนช้าหรือเนื้อหาวิชายาก	นักเรียนที่เรียนเร็วหรือเนื้อหาวิชาง่าย
1. ทบทวนให้มาก	1. ทบทวนน้อย
2. สอนบทเรียนใหม่แต่น้อย	2. สอนบทเรียนใหม่ให้มาก
3. ปฏิบัติโดยครูแนะนำมาก ๆ	3. ปฏิบัติโดยครูแนะนำน้อย
4. ฝึกปฏิบัติอิสระมาก ๆ ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ	4. ฝึกปฏิบัติอิสระมาก ๆ ทำแบบฝึกหัดน้อย

ซึ่งตามทฤษฎีของ แครอลล์ (Carrol) กล่าวว่า “ ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานย่อยเพียงไรขึ้นอยู่กับปริมาณเวลาที่เขาจำเป็นต้องใช้เพื่อทำงานชิ้นนั้น (กรมการฝึกหัดครู. 2529 : 63)

ดังนั้นสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน โบรที และ เอเวอร์สัน (Brophy and Evertson) ได้วิจัยพบว่าการสอนจะให้ผลดีเมื่อครูผู้สอนสอนให้ช้าลง และใช้การฝึกฝนมากขึ้น รวมทั้งครูจะต้องดูแลให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล ก่อนจะเริ่มสอนวัตถุประสงค์ใหม่ ครูควรแน่ใจเสียก่อนว่านักเรียนได้เรียนรู้อย่างถ่องแท้แล้วตามวัตถุประสงค์เดิม นอกจากนี้ครูยังต้องให้กำลังใจและสอนเป็นรายบุคคลมากขึ้น (กรมการฝึกหัดครู. 2529 : 63)

7. วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ เป็นวิธีสอนที่ให้ครูถามคำถามมาก ๆ ซึ่งเปรียบได้กับการทดสอบตนเอง จะทำให้ทราบว่านักเรียนยังบกพร่องในเรื่องใดก็จะได้เสริมให้ความรู้ในส่วนที่ขาดไป ซึ่งการตรวจหาสิ่งที่ยังไม่รู้ หรือขาดไปนี้เป็นการช่วยความจำอย่างหนึ่ง ซึ่งจะทำให้จำได้ดีขึ้น ตามเทคนิคการจำในเรื่องการตรวจสอบตนเองของ ชัยพร วิชชาวุธ (2520 : 305 – 306)

8. วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ เป็นวิธีที่เริ่มต้นโดยครูเป็นผู้ทำการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมจนสามารถปฏิบัติเองได้อย่างอิสระ ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในการปฏิบัติสูง และเป็นวิธีที่มีการจัดเนื้อหาแบบเรียน เป็นระบบ ระเบียบ เป็นขั้นตอนตามลำดับ ทำให้สะดวกต่อการเรียนรู้ (สุรศักดิ์ หลาบมาลา. 2530 : 6)

นอกจากนี้ Bloom ได้อธิบายถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนโดยเน้นว่า เนื้อหาวิชารวมทั้งการแนะเพื่อการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมของนักเรียน การเสริมแรง การให้รู้ผลคำตอบ และการแก้ไขข้อผิดพลาด ส่งผลให้สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น (กรมการฝึกหัดครู. 2529 : 56 – 57)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย

1. หลักสูตรวิชาภาษาไทย

หลักสูตร พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้จัดหมวดประสบการณ์ให้นักเรียนเป็น 5 กลุ่ม วิชาคณิตศาสตร์ควบคู่ไปกับวิชาภาษาไทย จัดอยู่ในกลุ่มทักษะ ถือว่าเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ อันแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของวิชาทั้งสองในฐานะเป็นวิชาพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ดังนั้นในหลักสูตรจึงกำหนดให้ในระยะเริ่มแรก ของการเข้ารับ การศึกษาอัตราเวลาเรียนของวิชาในกลุ่มนี้จึงสูงกว่าอัตราเรียนของวิชาในกลุ่มอื่น คือ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 อัตราเวลาเรียนกลุ่มทักษะมีประมาณร้อยละ 50 ในขณะที่กลุ่มอื่นมีอัตราเวลาเรียนไม่เกินประมาณร้อยละ 25 เช่นเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มอื่นมีอัตราเวลาเรียนไม่เกินประมาณร้อยละ 25 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 อัตราเวลาเรียนกลุ่มทักษะมีประมาณ ร้อยละ 35 ในขณะที่กลุ่มอื่นมีอัตราเวลาเรียนไม่เกินร้อยละ 25 เช่นเดียวกัน ส่วนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ถือว่านักเรียนมีพื้นฐานพอสมควรแล้ว จึงกำหนดอัตราเวลาเรียนไว้ประมาณ ร้อยละ 25 (ดวงเดือน อ่อนน้อม. 2537 : 1 – 2)

2. จุดประสงค์วิชาภาษาไทย

ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ การเรียนการสอนภาษาไทยมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษาสามารถใช้เครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่าน แสวงหาความรู้ และมีเหตุผล จึงต้องปลูกฝังให้มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
2. สามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ทั้งการรับรู้และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล
3. สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ตลอดจนจนสามารถใช้ภาษาในเชิงสร้างสรรค์ได้

4. มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกอ่านหนังสืออ่านและใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชนและแหล่งความรู้อื่น

5. สามารถใช้ประสบการณ์จากการเรียนภาษาไทยมาช่วยในการคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหาและวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

6. มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาไทย และวรรณคดีทั้งในด้านวัฒนธรรมประจำชาติ และการส่งเสริมความงามงามในชีวิต (กรมวิชาการ. 2532 : 7)

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ทรงค่ายิ่ง ทั้งแสดงความเป็นเอกลักษณ์เอกราชของชาติไทย เป็นสิ่งพึงรัก ทะนุถนอม และหวงแหนได้ทราบเท่าความเป็นไทยยังดำรงอยู่แต่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทุกวันนี้มีปัญหาอยู่มากทั้งผู้สอนภาษาไทย และผู้เรียนภาษาไทยเพราะความงอกงามหรือความวิบัติของภาษาไทยทั้งหลายนั้น อยู่กับการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาษา และการเรียนรู้วัฒนธรรมเป็นสำคัญ ปัญหาของครูภาษาไทยคือไม่ยอมสอนเพราะนักเรียนไม่ยอมเรียน ปัญหานักเรียนคือไม่ยอมเรียนเพราะครูสอนไม่สนุก การสอนภาษาไทยจึงเป็นปัจจัยอันสำคัญยิ่งที่จะทำให้ภาษาไทยยังคงแสดงความเป็นเอกลักษณ์ และเอกราชทางภาษาไทยเป็นส่วนสำคัญยิ่งที่จะอนุรักษ์ส่งเสริม ให้ภาษาดำรงอยู่อย่างงดงาม (สมพร มั่นตะสูตร. 2526 : คำนำ)

จากความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าว สนม ครุฑเมือง (2523 : 3) ได้สรุปความสำคัญของการสอนภาษาไทยได้ดังนี้

1. ช่วยให้เกิดความเข้าใจในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนในชาติให้มีความเข้าใจตรงกัน ทั้งทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน

2. ช่วยให้เกิดความรักในวัฒนธรรมของตน เช่น ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติ ภาษาไทยแสดงวัฒนธรรมประจำชาติที่ทำให้ภาคภูมิใจที่คนไทยมีภาษาเป็นของตนเอง ควรรักษาสืบทอดต่อไป และการสอนภาษาไทยต่อคนไทยทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาษาของตนต้องหวงแหน ทำให้เกิดความสามัคคีของคนในชาติ

3. การสอนภาษาไทย ช่วยในด้านความเจริญงอกงามของนักเรียนทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ มีความเจริญงอกงามด้านจิตใจ สามารถนำไปศึกษาวิชาแขนงต่าง ๆ เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ในสาขาวิทยาการอื่น ๆ และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้

การเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษามีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีทักษะของการเข้าใจภาษาและทักษะของการใช้ภาษา จนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดความเข้าใจ แสวงหาความรู้ และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพื่อให้บรรลุ จุดมุ่งหมายดังกล่าว

อัจฉรา ชีวพันธุ์ (2531 : 17 – 18) ได้เสนอว่าการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเน้นควร มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีสิ่งต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

1. มีความรู้ ควรมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ในหลักเกณฑ์ทางภาษา เพื่อให้นักเรียนใช้ ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล โดยฝึกฝนให้นักเรียนมีความรู้ในด้านศิลปะ การใช้ภาษา

2. มีความคิด ควรมุ่งฝึกฝนให้นักเรียนมีทักษะทางการคิด สามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อ สารกับบุคคลอื่นได้อย่างมีวิจารณญาณ

3. มีทักษะ คือ ทักษะในการเข้าใจภาษาได้แก่ ทักษะการฟังและการอ่าน มีทักษะ ในด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การพูด และการเขียน โดยมุ่งฝึกฝนให้นักเรียนใช้ทักษะทั้ง 4 อย่างนี้ ให้สัมพันธ์กันจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว

4. มีเจตคติที่ดีและถูกต้องต่อการเรียนภาษาไทยและวรรณคดี มีความสนใจที่เรียน ภาษาไทย เกิดความภาคภูมิใจในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ

เพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ในสิ่งดังกล่าวข้างต้น อัจฉรา ชีวพันธุ์ (2531:18 – 20) ได้เสนอแนวทางการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้ สัมพันธ์กับความคิด โดยครูสอนได้แทรกจริยธรรมในบทเรียน และฝึกให้นักเรียนใช้วิจารณญาณ ในด้านต่าง ๆ ฝึกให้นักเรียนคิดไตร่ตรองหาเหตุผลเพื่อให้เกิดความเข้าใจภาษาและสามารถใช้ ภาษาให้ถูกต้อง โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันของ นักเรียน

2. ให้นักเรียนมีโอกาสดมมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองโดยครูจัดกิจกรรมที่ใช้สื่อการเรียน ที่เร้าใจให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงในเรื่องต่าง ๆ เช่น การพูด อภิปราย การบรรยาย การฟังการบรรยายในโอกาสต่าง ๆ การสรุปหาหลักเกณฑ์ด้วยตนเอง

3. ให้นักเรียนมีโอกาสดูฝึกการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยครูต้อง สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนได้ค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง

4. ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการฝึกทักษะ การใช้ภาษา กิจกรรมที่ใช้ควรเร้าใจนักเรียนให้เกิดความสนุกสนาน

5. ฝึกให้นักเรียนเป็นคนช่างสังเกต และเป็นนักเก็บรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ ที่พบเห็น ในชีวิตประจำวันจากสื่อมวลชนต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเป็นคนมีความรู้กว้างขวางจนสามารถ นำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

6. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง ทุกกระยะ และให้นักเรียนปรับปรุงตนเองสม่ำเสมอ

7. ครูควรแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ที่เกิดจากการเรียนภาษาไทย โดยครูจัดสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนในทักษะที่มีปัญหา

8. ฝึกให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกัน โดยครูจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน การวางแผนเพื่อแก้ปัญหาและกิจกรรมอื่น ที่นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน

9. ครูจะต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เช่น การพูด การเขียน และการอ่าน เป็นต้น

3.1 หลักการจัดกิจกรรมการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา

การสอนภาษาไทยให้ได้ผลนั้นครูผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมซึ่งเป็นหัวใจของการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ปฏิบัติโดยสม่ำเสมอ อัจฉรา ชีวพันธุ์ (2531 : 20 – 24) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมที่จัดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการสอนตามหลักสูตรหรือบทเรียนนั้น

2. การจัดกิจกรรมการสอนภาษาไทยจะต้องจัดอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งที่ง่ายและซับซ้อนขึ้น จากสิ่งที่ใกล้ตัวไปยังสิ่งที่ไกลตัวและจากสิ่งที่เบื้องต้นไปสู่สิ่งที่เบี่ยงเบน

3. กิจกรรมที่จัดให้นักเรียนควรสอดคล้องกาลเทศะและเหมาะสมกับวัย และความสามารถ ความต้องการของนักเรียน กิจกรรมไม่ควรง่ายหรือยากเกินไป

4. กิจกรรมการสอนภาษาไทยที่จัดให้นักเรียนจะต้องไม่ใช้เวลาที่ยาวนานจนเกินไป เพราะช่วยความสนใจของนักเรียนในวัยนี้ค่อนข้างสั้น

5. ควรจัดกิจกรรมในรูปของทักษะสัมพันธ์ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างสอดคล้องกันจนสามารถใช้ภาษาได้สอดคล้องกับชีวิตจริง

6. สื่อการเรียนที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมนั้น ควรเป็นสื่อที่หาง่ายมีในท้องถิ่น มีราคาถูก และการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งไม่ควรใช้สื่ออุปกรณ์มากขึ้นจนเกินไปเพราะจะเป็นการฟุ่มเฟือยหรือไม่คุ้มค่า

7. ควรจัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยดัดแปลงให้น่าสนใจ ควรหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ซ้ำซากเพราะจะทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย

8. ควรจัดกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออกอย่างทั่วถึง
จะเห็นได้ว่า หลักการจัดกิจกรรมการสอนภาษาไทยนั้นส่วนใหญ่จะยึดแนวการสอนตามจุดประสงค์ของหลักสูตร และยึดตามหลักการสอนภาษาไทยด้วย

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือจากการสอนการวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าใด มีความสามารถชนิดใด ซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอน คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน เช่น วิชาพลศึกษา การช่าง การวัดแบบนี้ต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ

2. การวัดเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ “ ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ” (ไพศาล หวังพานิช. 2526 : 137)

นอกจากนี้ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่า เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบลงในกระดาษ และให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นี้แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งจะเป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่านักเรียนมีความรู้มากเพียงใด บทพร้อมตรงไหน จะได้สอนซ่อมเสริม หรือวัดดูความพร้อมก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่

2. แบบทดสอบมาตรฐาน สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองหาคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งมีคุณภาพดีพอจึงสร้างเกณฑ์ปกติ ของแบบทดสอบนั้นทดสอบนั้นสามารถใช้เป็นหลักและเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใด ๆ ก็ได้จะใช้วัดอัตราการพัฒนาของเด็กแต่ละวัย ในแต่ละกลุ่มแต่ละภาคก็ได้ จะใช้สำหรับให้ครูวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ ในเด็กแต่ละคนก็ได้ ข้อสอบมาตรฐานนอกจากจะมีคุณภาพของแบบทดสอบสูงแล้วยังมีมาตรฐานในด้านวิธีดำเนินการสอบ คือ ไม่ว่าโรงเรียนใดหรือส่วนราชการใดจะนำไปใช้ต้องดำเนินการสอบเป็นแบบเดียวกับ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกถึงวิธีการ สอบว่าเป็นแบบเดียวกับ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกถึงวิธีการสอบว่าทำอย่างไร และยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนอีกด้วย

ทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือมาตรฐาน มีวิธีการในการสร้างข้อคำถามเหมือนกัน คือจะเป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่ได้สอนนักเรียนไปแล้วสำหรับพฤติกรรมที่ใช้วัดจะเป็นพฤติกรรมที่สามารถตั้งคำถามวัดได้ มักนิยมใช้ตามหลักที่ได้จากผลการประชุมของนักวัดผล ซึ่งบลูม (Bloom) ได้เขียนรวมไว้ในหนังสือ Taxonomy of Educational Objectives สรุปได้ว่า การวัดผลด้านสติปัญญาควรวัดพฤติกรรมดังนี้

1. วัดด้านความรู้ความจำ
2. วัดด้านความเข้าใจ
3. วัดด้านการนำไปใช้
4. วัดด้านการวิเคราะห์
5. วัดด้านการสังเคราะห์
6. วัดด้านการประเมินค่า

การวัดพฤติกรรมทั้ง 6 ด้านนี้ จะใช้แบบทดสอบประเภทอัตนัยหรือปรนัยก็ได้ ข้อสำคัญอยู่ที่คำถาม ซึ่งต่อไปนี้เป็นตัวอย่างข้อคำถามของแบบทดสอบประเภทปรนัยดังนี้

1. ข้อคำถามวัดความรู้ – ความจำ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถที่จะนึกออกมาได้ หรือจำได้ เช่น ถามคำศัพท์ นิยาม สถานที่ เวลา ขนาด ปริมาณ บุคคล ระเบียบ ประเพณี ลำดับขั้นของการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถ้าสอนมาแล้วจึงนำมาถามและถือว่าการวัดความจำเท่านั้น

2. ข้อคำถามวัดความเข้าใจ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการจับใจความด้านการแปลความหมาย การตีความหมาย และการขยายความของข้อความ คำ เรื่องราว เหตุการณ์ ภาพ ฯลฯ

3. ข้อคำถามวัดการนำไปใช้ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่

4. ข้อคำถามวัดการวิเคราะห์ เป็นคำถามที่วัดความสามารถในการแยกแยะส่วนย่อย ๆ ของเหตุการณ์ เรื่องราว หรือเนื้อหาต่าง ๆ ว่าประกอบด้วยอะไร มีจุดมุ่งหมายหรือความประสงค์สิ่งใด นอกจากนั้นยังบอกถึงว่าส่วนย่อย ๆ ที่สำคัญนั้น แต่ละเหตุการณ์เกี่ยวพันกันอย่างไรบ้างและเกี่ยวพันกันโดยอาศัยหลักการใด จะเห็นได้ว่าความสามารถในการวิเคราะห์จะมากไปด้วยการหาเหตุผลมาเกี่ยวข้องอยู่เสมอและพยายามมองให้ลึกลงไปถึงแก่นแท้ของเนื้อหาและเหตุการณ์นั้น ๆ การวิเคราะห์จึงต้องอาศัยพฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้มาประกอบการพิจารณา

5. ข้อคำถามวัดการสังเคราะห์ เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการผสมส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกัน เป็นการวัดว่านักเรียนจะสามารถนำเอาความรู้แต่ละหน่วยมารวมกันจัดเป็นหน่วยใหม่ขึ้นหรือโครงสร้างใหม่ที่ต่างของเดิมได้หรือไม่ ลักษณะคำถามประเภทนี้จะถามเกี่ยวกับการสังเคราะห์ข้อความ การวางแผนและสังเคราะห์ความสัมพันธ์เป็นคำถามที่จะดึงดูดว่าใครมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มากเพียงใด

6. ข้อคำถามวัดการประเมินค่า เป็นข้อคำถามที่วัดความสามารถในการวินิจฉัยตรรกะโดยสรุปอย่างมีหลักเกณฑ์ สิ่งที่ตีค่าอาจเป็นวัตถุ สิ่งของ ผลงานต่าง ๆ หรือเป็นความคิดเห็นก็ได้ การประเมินค่านั้นอาศัยเกณฑ์และมาตรฐานไปประกอบการวินิจฉัยชี้ขาดเสมอว่าสิ่งนั้นดีได้อย่างไร และเพราะเหตุใดจึงดีหรือไม่ดี ข้อคำถามอาจจะอยู่ในรูปของการประเมินค่าโดยอาศัยเกณฑ์ภายใน หรือการประเมินค่าที่อาศัยเกณฑ์ภายนอกตัดสินก็ได้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 171 – 176)

เนื่องจากการสอนมีความสำคัญต่อชีวิตการศึกษาของนักเรียนเป็นอันมากในฐานะที่เราเป็นผู้สร้างและใช้แบบทดสอบนั้น ๆ กับเด็ก จึงมีความจำเป็นที่เราจะต้องมีหลักเกณฑ์สำหรับยึดถือว่าแบบทดสอบที่ดีนั้นจะต้องมีคุณลักษณะ 10 ประการ คือ

1. ต้องเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติที่จะทำให้ผู้ใช้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ แบบทดสอบวัดที่ความเที่ยงตรงสูง คือ แบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราต้องการวัดได้ถูกต้องตามความมุ่งหมาย ซึ่งจำแนกออกเป็น

- 1.1 เที่ยงตรงตามเนื้อหา
- 1.2 เที่ยงตรงตามโครงสร้าง
- 1.3 เที่ยงตรงตามสภาพ
- 1.4 เที่ยงตรงตามพยากรณ์

2. ต้องยุติธรรม (Fair) หมายถึง โจทย์คำถามทั้งหลายไม่มีช่องทางแนะให้เด็กเดาคำตอบได้ ไม่เปิดโอกาสให้เด็กเกียจคร้านที่จะดูตำราแต่ตอบได้ดี

3. ต้องถามลึก (Searching) เป็นการวัดความลึกของวิทยาการตามแนวตั้งมากกว่าที่จะวัดตามแนวความกว้างว่ารู้มากน้อยเพียงใด โดยจะถามลึกตั้งแต่ระดับความเข้าใจในการแปลความ ตีความ และขยายความลงไป

4. ต้องยั่วยุเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary) เป็นคำถามที่มีลักษณะท้าทายเชิญชวนให้คิด เด็กสอบแล้วมีความอยากรู้อยากเห็นให้กว้างยิ่งขึ้นไปอีก

5. ต้องจำเพาะเจาะจง (Definite) เด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัดว่าคำถามถึงอะไร หรือให้คิดอะไร ไม่ถามคลุมเครือ

6. ต้องเป็นปรนัย (Objectivity) มีคุณสมบัติ 3 ประการ คือ

6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำถาม

6.2 แจ่มชัดในวิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน

6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน

7. ต้องมีประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ สามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุดในเวลา แรงงาน และเงินน้อยที่สุด

8. ต้องยากพอเหมาะ (Difficulty)

9. ต้องมีอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ สามารถแยกเด็กออกเป็นประเภทได้ทุกระดับ ตั้งแต่อ่อนที่สุดจนถึงเก่งที่สุด

10. ต้องมีความเชื่อมั่น (Reliability) คือ ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ไม่แปรผัน (ชวาล แพรัตกุล. 2520 : 123 – 136)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิธีสอนแบบโรเซนไชน์

สุภาพร จิตรเอื้อตระกูล (2532) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์กับการสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และความคงทนในการเรียนรู้ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

ในการเรียนการสอนภาษาไทย การวัดและการประเมินผลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นเครื่องช่วยให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้ทราบว่าการเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพ หรือบรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้มากน้อยเพียงใด และเนื่องจากการเรียนภาษาไทยมีกระบวนการเรียนรู้ที่ค่อนข้างซับซ้อน การวัดและการประเมินผลจึงต้องทำกันหลาย ๆ ด้าน และใช้วิธีการหลายวิธี ทั้งนี้เพื่อที่จะได้ช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบพัฒนาการ ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้สอนไว้ ดังที่มีผู้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยดังนี้

กนกวรรณ ชื่นชม (2532) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีสอนปกติกับวิธีสอนชุดจุลบทที่ใช้หนังสือเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยชุดการเรียนรู้จุลบทที่มีหนังสือเรียนเล่มเล็ก

เชิงวรรณกรรมเป็นสื่อ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยหนังสือปกติดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำเนา ศรีบุญแก้ว (2533) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยระหว่างการสอน แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำจวน นิชเปี่ยม (2535) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการอ่านอย่างมีวิจารณญาณวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการใช้เหตุผล ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพียงใจ บุญนันทน์ (2538) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนแบบนาฏการกับการสอนตามแนวคู่มือครูของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยข้างต้นอาจสรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยด้วยวิธีสอนต่างๆ โดยใช้เทคนิคการสอน สื่อการสอนต่างๆ ที่เหมาะสมกับเนื้อหาและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง " การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์ " ได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. แบบแผนการดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยความไวของเสียงอันน้อยที่สุดที่วัดได้จาก 3 ความถี่ในหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยความไวของเสียงอันน้อยที่สุดได้จาก 3 ความถี่ในหูข้างที่ดีกว่าข้างใส่เครื่องช่วยฟังตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนราชวินิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร เฉพาะที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 8 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการสอนวิชาภาษาไทย โดยใช้วิธีสอนแบบโรเซนไชน์
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

การสร้างและตรวจหาคุณภาพของเครื่องมือ ปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

1. แผนการสอนวิชาภาษาไทย โดยใช้วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ เป็นแผนการสอนที่สร้างขึ้นโดยจุดประสงค์การเรียนรู้ ความคิดรวบยอด หลักการและเนื้อหาจากหลักสูตรประถมศึกษา 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533)

1.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.2 เลือกเนื้อหาที่นำไปใช้ทดลองสอนครั้งนี้ ได้แก่

1.2.1 เรื่องหุบเขาทานตะวัน

1.2.2 เรื่องบ้านไร่ไผ่งาม

1.3 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ เรื่อง หุบเขาทานตะวัน และเรื่องบ้านไร่ไผ่งาม แล้วกำหนดการสอน

1.3.1 เรื่องหุบเขาทานตะวัน

- คำใหม่ในบทเรียน
- ความหมายของคำใหม่ในบทเรียน
- แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียน

1.3.2 เรื่องบ้านไร่ไผ่งาม

- คำใหม่ในบทเรียน
- ความหมายของคำใหม่ในบทเรียน
- แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียน

1.4 สร้างแผนการสอนตามวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ ซึ่งมี 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนประจำวัน เริ่มต้นการสอนด้วยการทบทวน ทบทวนบทเรียนที่เรียนแล้ว ทบทวนความรู้พื้นฐาน หรือสอนสิ่งจำเป็นต่อการเรียนบทเรียนใหม่

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่ ตามขั้นตอนดังนี้

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. บอกหัวข้อย่อย เรื่องที่สอน
3. สอนเนื้อหาใหม่ที่ละตอนสั้น ๆ ตรวจสอบความเข้าใจ

ทุกตอนก่อนจะเริ่มตอนต่อไป การสอนจะต้องใช้ภาษาชัดเจน เหมาะกับพัฒนาการของเด็กให้ตัวอย่างมาก ทั้งทางบวก และทางลบไม่ออกนอกเรื่อง

ขั้นที่ 3 ครูนำฝึกปฏิบัติ หลังจากจบตอนสั้น ๆ ที่สอนแล้ว ควรถามมาก ๆ หรือปฏิบัติโดยครูชี้หน้าเพื่อส่งเสริมความเข้าใจ และรวบรวมความคิดข้อมูลที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ขั้นต่อไป

ขั้นที่ 4 ครูตรวจความถูกต้องของความเข้าใจและการปฏิบัติของนักเรียน แล้วให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ โดยครูไม่ต้องชี้หน้าซึ่งครูต้องคอย ชี้แนะกระตุ้นให้เด็กเก่ง ช่วยเหลือเด็กอ่อนฝึกจนถึงขั้นเรียนเกิน

ขั้นที่ 6 ทบทวนเป็นรายสัปดาห์ ครูทบทวนสิ่งที่เรียนมาในสัปดาห์ที่แล้วหรือเดือนที่แล้ว

1.5 นำแผนการสอนเสนอต่อคณะกรรมการแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนที่ความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนวิชาภาษาไทย จำนวน 3 คนตรวจพิจารณา ว่าครอบคลุมและเหมาะสมตามจุดประสงค์หรือไม่

1.6 นำแผนการสอนที่ตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วมาปรับปรุงแก้ไขให้ชัดเจน และถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย มี 1 ฉบับ คือ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง หุบเขาทานตะวัน และเรื่อง บ้านไร่ไผ่งาม เป็นปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 35 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบถูกต้องให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย มีดังนี้

1. ศึกษาหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบปรนัย ชนิดตัวเลือก
2. ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และคำในเรื่อง หุบเขาทานตะวัน และเรื่องบ้านไร่ไผ่งาม
3. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้และคำในเรื่องหุบเขาทานตะวัน และเรื่องบ้านไร่ไผ่งาม จำนวน 50 ข้อ เป็นข้อสอบ ปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบในด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อทดสอบมีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาถึงความเห็น ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดตรงตามจุดประสงค์

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่าวัดตรงตามจุดประสงค์

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

5. นำข้อทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้คะแนนในแต่ละข้อแล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัดจาก ข้อสอบ 50 ข้อ คัดเลือกไว้ 35 ข้อ เป็นข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัดตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

6. หลักเกณฑ์การประเมินวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดังนี้

คะแนน 0 - 17 ต้องปรับปรุง

คะแนน 18 - 27 พอใช้

คะแนน 28 - 35 ดี

วิธีการทดลอง

1. แบบแผนดำเนินการทดลอง การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แผนการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศและ อังคณา สายยศ, 2538 :249) ดังนี้

1. วิธีทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	เงื่อนไขการทดลอง	สอบหลัง
E	T1	X	T2

E แทน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เลือกมาเป็นกลุ่มทดลอง

X แทน การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีโรเซนไชน์

T1 แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนการทดลองสอนแบบโรเซนไชน์

T2 แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลองสอนแบบโรเซนไชน์

2. ขั้นตอนการทดลอง

ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้ออกหนังสือเพื่อเชิญผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน และขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษา

เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เป็นกลุ่มทดลอง

2. สร้างความคุ้นเคยกับเด็กนักเรียนที่คัดเลือกมาทำการสอน โดยการเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กนักเรียนก่อนทำการทดลอง

3. ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบที่วัดความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทย

4. ดำเนินการตามแผนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบโรเซนไชน์ การทดลองดำเนินการสอนโดยมีระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 19 ครั้ง ดำเนินการสอนด้วยตนเองดังนี้

สัปดาห์ที่	แผนที่	วัน เดือน ปี	เนื้อหาที่สอน	จำนวน คาบ
1	1	จันทร์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2546	- ทดสอบความสามารถก่อนทดลอง	1
		อังคารที่ 11 กุมภาพันธ์ 2546	- คำใหม่ (ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม) และความหมายของคำ เขียนคำ	1
		พุธที่ 12 กุมภาพันธ์ 2546	- เข้าใจและเขียนคำ แต่งประโยคจากคำ (ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม)	1
		พฤหัสบดี ที่ 13 กุมภาพันธ์ 2546	- คำใหม่ (เสียม หนาม คนโท งอก) และความหมายของคำ เขียนคำ	1
		ศุกร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2546	- เข้าใจและเขียนคำ แต่งประโยคจากคำ (เสียม หนาม คนโท งอก)	1
2	5	อังคารที่ 18 กุมภาพันธ์ 2546	- คำใหม่ (ราบ แห้งแล้ง ชรา ชีตเชียว) และความหมายของคำ เขียนคำ	

สัปดาห์ที่	แผนที่	วัน เดือน ปี	เนื้อหาที่สอน	จำนวน คาบ
3	6	พุธที่ 19 กุมภาพันธ์ 2546	- เข้าใจและเขียนคำ แต่งประโยค (ราบ แห้งแล้ง ชรา ชืดเขียว)	1
	7	พฤหัสบดี ที่ 20 กุมภาพันธ์ 2546	- ทบทวนการเขียนคำ และแต่งประโยค จากคำ (ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม เสียม คนโท หนาม งอก ราบ แห้งแล้ง ชรา ชืดเขียว)	1
	8	ศุกร์ที่ 21 กุมภาพันธ์ 2546	- คำใหม่ (กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ) และความหมายของคำ เขียนคำ	1
	9	จันทร์ที่ 24 กุมภาพันธ์ 2546	- เขียนคำ และแต่งประโยคของคำ (กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ)	1
	10	อังคารที่ 25 กุมภาพันธ์ 2546	- คำใหม่ (เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน) และความหมายของคำ เขียนคำ	1
	11	พุธที่ 26 กุมภาพันธ์ 2546	- เข้าใจและเขียนคำ แต่งประโยคของคำ (เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน)	1
	12	พฤหัสบดี ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2546	- คำใหม่ (อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม) และความหมายของคำ เขียนคำ	1
	13	ศุกร์ที่ 28 กุมภาพันธ์ 2546	- เข้าใจและเขียนคำ แต่งประโยคของคำ (อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม)	1
	14	จันทร์ที่ 3 มีนาคม 2546	- คำใหม่ (สมุนไพร สีม่วง สีส้มเงิน) และความหมายของคำ เขียนคำ	1

สัปดาห์ที่	แผนที่	วัน เดือน ปี	เนื้อหาที่สอน	จำนวน คาบ
4	15	อังคารที่ 4 มีนาคม 2546	- เข้าใจและเขียนคำ แต่งประโยคของคำ (สมุนไพรร สีม่วง สีน้าเงิน)	1
	16	พุธที่ 5 มีนาคม 2546	- ทบทวนการเขียนคำและแต่งประโยคของคำ (กระบวย ขุนเขา แคร่ ชารน้ำ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน)	1
	17	พฤหัสบดี ที่ 6 มีนาคม 2546	- ทบทวนการเขียนคำ และแต่งประโยค ของคำ (อม บั้น เปลือก ถึงแก่กรรม สมุนไพรร สีม่วง สีน้าเงิน)	1
		ศุกร์ที่ 7 มีนาคม 2546	- ทดสอบความสามารถหลังการทดลอง	1

5. เมื่อทำการสอนครบ 4 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิชาภาษาไทยหลังการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยชุดเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ทำตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความพร่องทาง การได้ยิน จากการสอนโดยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ ทำการวิเคราะห์โดยหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ และประเมินระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนและหลังการสอนโดยวิธีสอน แบบโรเซนไชน์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการ The Wilcoxo Matched - Pairs Signed - Ranks Test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Consistency : IOC) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 248-249)

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

$\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาคุณภาพของแบบทดสอบ

1.2.1 หาค่าความยากของแบบทดสอบโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 196)

$$\text{สูตร} \quad P = \frac{R}{N}$$

P แทน ดัชนีค่าความยาก

R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบถูก

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

1.2.2 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ใช้สูตรของ Brennan (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 186)

$$\text{สูตร} \quad B = \frac{U}{NU} - \frac{L}{NL}$$

B แทน ดัชนีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

U แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง

L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ

NU แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง

NL แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ต้องถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ

1.2.3 หาความเชื่อมั่นของคะแนนทดสอบโดยใช้สูตรคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน KR – 20 (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 215)

$$\text{สูตร} \quad r_k = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum Pq}{S^2 t} \right]$$

r_k แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ นั่นคือ สัดส่วนของคนทำถูกคนทั้งหมด

q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือ $1-P$

$S^2 t$ แทน ค่าความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 คะแนนมัธยฐาน (Median) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. 2528 : 61)

$$\text{สูตร} \quad \text{Mdn} = \frac{\frac{\frac{X}{N}}{2} + \frac{\frac{X}{N}}{2} + 1}{2}$$

Mdn เป็นค่ามัธยฐาน

N เป็นจำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่

$\frac{X}{N}$ เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$

$\frac{X}{N}$ เป็นคะแนนตัวที่ $\frac{N}{2} + 1$

2.2 ค่าพิสัยควอไทล์ (IQR) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. 2543 : 152)

สูตร
$$IQR = Q_3 - Q_1$$

IQR เป็นค่าพิสัยควอไทล์

Q_1 คือ ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{1}{4}$ หรือ 25 %

Q_3 คือ ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{3}{4}$ หรือ 75 %

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ใช้สถิติแบบ Nonparametric Statistics เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย จากการสอนแบบโรเซนไชน์ ก่อนและหลังการทดลอง ภายในกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91)

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่ก่อนและหลังการทดลอง

Y แทน คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนการทดลอง

X แทน คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลอง

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากน้อยไปหาค่ามาก

กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายลบที่มีอยู่เดิม

หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวกและมีเครื่องหมายลบตามลำดับ

ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้ว่า ค่า T

(ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า)

สูตร
$$Z = \frac{T - E(T)}{\sqrt{\frac{E(T)(N+1)}{4}}}$$

$$E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$$

$$S_T = N \sqrt{\frac{(N+1)(2N+1)}{24}}$$

E = ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า

N = จำนวนนักเรียน

S_T = ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Z = คะแนนมาตรฐาน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไฮน์

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไฮน์ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 1

ตาราง 1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไฮน์

คนที่	คะแนนก่อนการสอน (คะแนนเต็ม 35 คะแนน)	คะแนนหลังการสอน (คะแนนเต็ม 35 คะแนน)	คะแนนที่เพิ่มขึ้น
1	14	23	9
2	17	26	9
3	19	30	11
4	16	24	8
5	19	27	8
6	17	29	12
7	15	22	7
8	16	25	9
Mdn	16.62	25.75	9.12
IQR	3	4	2
ระดับ	ปรับปรุง	พอใช้	

จากตาราง 1 แสดงคะแนนทางการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการสอนแบบโรเซนไฮน์ มีช่วงคะแนนระหว่าง 14 – 19 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 16.62 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปรับปรุง หลังจากที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไฮน์มีช่วงคะแนนระหว่าง 22 – 30 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 25.75 และมีค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีสอนแบบโรเซนไฮน์อยู่ในระดับพอใช้

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนและหลังการสอนแบบโรเซนไฮน์ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนและหลังการสอนแบบ โรเซนไฮน์

คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน $D = (Y-X)$	อันดับของ ความ แตกต่าง	อันดับตาม เครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			บวก	ลบ	
1	14	23	9	5	+9	-	0*
2	17	26	9	5	+9	-	
3	19	30	11	7	+11	-	
4	16	24	8	2.5	+8	-	
5	19	27	8	2.5	+8	-	
6	17	29	12	8	+12	-	
7	15	22	7	1	+7	-	
8	16	25	9	5	+9	-	
Mdn	16.62	25.75	9.12	รวม	73		
IQR	3	4	2				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 N = 8

จากตาราง 2 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนแบบโรเซนไฮน์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอนแบบโรเซนไฮน์สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์ โดยมี การสรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ ไว้ดังนี้ 3

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์ 3

สมมุติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการเรียนการสอนแบบโรเซนไชน์อยู่ในระดับพอใช้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการเรียนการสอนแบบโรเซนไชน์สูงขึ้น

วิธีดำเนินการทดลอง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการตรวจวัดการได้ยินโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยของการได้ยินในหูข้างที่ดีกว่า ตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป และมีระดับสติปัญญาเป็นปกติไม่มีความพิการอื่นๆ ซ้ำซ้อน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยของการได้ยินในหูข้างที่ดีกว่า ตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชวินิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 8 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนแบบโรเซนไชน์ จำนวน 17 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 35 ข้อ

ก่อนดำเนินการทดลองทำความเข้าใจกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างและทำการทดลองก่อนการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดำเนินการสอนโดยวิธีการสอนแบบโรเซนไชน์กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น 19 ครั้ง และเมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีทดสอบและตรวจให้คะแนนเช่นเดียวกับการทดสอบก่อนการทดลอง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังการสอน โดยการเรียนรู้แบบโรเซนไชน์ ด้วยวิธีการของ Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากรับการสอนแบบโรเซนไชน์ อยู่ในระดับพอใช้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากรับการสอนโดยการเรียนแบบโรเซนไชน์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาลักษณะการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์ ผลจากการศึกษาค้นคว้า สามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์ หลังการสอนแบบโรเซนไชน์ จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 1

จากการสอนแบบโรเซนไชน์ ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนสั้น ๆ ในการสอนแต่ละตอน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งในเนื้อหาวิชาและมีความมั่นใจในการแสดงความรู้ นั้นออกมา นักเรียนมีความกระตือรือร้น และทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง หลังจากคุ้นเคยกับการสอนแล้ว การตอบคำถามมีความรวดเร็ว และมีความมั่นใจในการปฏิบัติกิจกรรมมากขึ้น (สุภาพร จิตระเอื้อตระกูล.2532:44) การสอนแต่ละตอนจะต้องสอนจนกว่าผู้เรียนจะเข้าใจและปฏิบัติได้ เมื่อจะเริ่มตอนใหม่ครูจะบอกให้นักเรียนทราบบ ถ้านักเรียนเรียนแล้วไม่

เข้าใจหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง ครูสามารถย้อนกลับไปเลือกสอนเฉพาะตอนที่นักเรียนไม่เข้าใจได้ ซึ่งสะดวกแก่การสอน และการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ความถูกต้องในการฝึกปฏิบัติแต่ถ้านักเรียนตอบไม่ถูก ปฏิบัติไม่ถูก ครูก็จะถามให้ง่ายขึ้นให้เด็กสามารถตอบถูกและมีกำลังใจ แล้วนำไปสู่คำถามที่ง่ายขึ้น หรืออาจสอนใหม่ถ้าจำเป็น และสามารถนำไปใช้ให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลและความยากง่ายของเนื้อหาวิชาโดยปรับขั้นตอนต่าง ๆ ให้สั้นหรือยาวได้ตามความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกันกับแนวคิดของ โบรทีและแอเวอร์สัน (Brophy and Evertson) ที่ว่าการสอนจะให้ผลดีครูจะต้องดูแลให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล ก่อนจะเริ่มสอนวัตถุประสงค์ใหม่ ครูควรแน่ใจเสียก่อนว่านักเรียนได้เรียนรู้อย่างถ่องแท้แล้วตามวัตถุประสงค์เดิมแล้ว

และเนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความล่าช้าของพัฒนาการทางภาษาในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน หรือการเขียนและยังไม่มีวิธีสอนแบบใดในยุคปัจจุบันที่จะเอาชนะอุปสรรคนี้ได้ ทั้งนี้เห็นจะต้องกล่าวว่าการได้ยินเป็นอุปสรรคขวางกั้นการเรียนรู้ทางภาษา (ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม : 94) และพบว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กก็ยังคงอยู่ในวงจำกัด เด็กเหล่านี้จะมีภาษาพูด ภาษาเขียนที่ด้อยกว่าเด็กปกติมาก ความเข้าใจในการอ่านหนังสือก็ไม่ดีนักเพราะยังขาดความเข้าใจในสิ่งที่ป็นนามธรรม และความซาบซึ้งในความสละสลวยของภาษาก็ยังเป็นเรื่องที่ทำไดยากหรือแทบจะไม่มีเลย (ศรียา นิยมธรรม.2541 : 117)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าจากการสอนแบบโรเซนไชน์ สามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างดี จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อยู่ในระดับพอใช้จากเดิมที่อยู่ในระดับต้องปรับปรุง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบโรเซนไชน์หลังการสอนแบบโรเซนไชน์ จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนแบบโรเซนไชน์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่วางไว้ในข้อที่ 2

จากการสอนแบบโรเซนไชน์ได้บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนใหม่ก่อนสอนทุกครั้ง ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนสนใจ และเลือกจดจำ ทำความเข้าใจสิ่งที่ต้องการ ไม่ออกนอกเรื่อง จะต้องบอกหัวข้อย่อยที่จะเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนทราบว่าต้องเรียนอะไรบ้าง วิธีนี้จะช่วยในการจัดระบบความรู้ความจำของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบญจกุลศิริพรรณ (2524 : 57) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ทราบจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ทราบจุดมุ่งหมายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการบอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแก่นักเรียน มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และการสอนแบบโรเซนไชน์จะตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ความถูกต้องในการฝึกปฏิบัติ

ให้นักเรียนทราบผลการปฏิบัติ ถ้าถูกก็ให้การเสริมแรง ซึ่งตามทฤษฎีการวางเงื่อนไขของ สกินเนอร์ (Skinner) (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์.2528 : 158) กล่าวว่า " การเสริมแรงคือการให้ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแล้วมีความคงทนถาวรไปเรื่อย ๆ " และการสอนแบบโรเซนไชน์ เป็นวิธีที่เริ่มต้นโดยครูเป็นผู้ทำการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมจนสามารถปฏิบัติเองได้อย่างอิสระ ทำให้นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในการปฏิบัติ และเป็นวิธีที่มีการจัดเนื้อหาแบบเรียน เป็นระบบ ระเบียบ เป็นขั้นตอนตามลำดับ ทำให้สะดวกต่อการเรียนรู้ (สุรศักดิ์ หลาบลมาลา. 2529 : 56 – 57) นอกจากนี้ บลูม (Bloom) ได้อธิบายถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน โดยเห็นว่าเนื้อหาวิชารวมทั้งการแนะเพื่อการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมของนักเรียน การเสริมแรง การให้รู้ผลคำตอบ และการแก้ไขข้อผิดพลาดส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น (กรมการฝึกหัดครู. 2529 : 56 – 57)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าจากการสอนแบบโรเซนไชน์ สามารถสร้างความเข้าใจให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างแท้จริง จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโรเซนไชน์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ข้อสังเกต

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้สอนควรศึกษารายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ให้เข้าใจก่อนแก่ก่อนดำเนินการสอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. ก่อนทำการทดลองสอนผู้สอนควรหาโอกาสแจ้งทำความเข้าใจกับนักเรียนในเรื่องวิธีการเรียนแบบโรเซนไชน์ พร้อมทั้งทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนในการสอน
3. ในด้านเนื้อหาและกิจกรรมนั้น ครูควรแบ่งปริมาณเนื้อหา ที่จะเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน ข้อสำคัญในการฝึกปฏิบัติ คือ ต้องให้นักเรียนได้ทราบผลของการฝึกอย่างรวดเร็วในขณะที่นักเรียนกำลังอยากทราบแล้วครูควรให้กำลังใจในการแก้ไขข้อบกพร่อง และเสริมแรงเมื่อนักเรียนทำได้ถูกต้องแล้ว ในการจัดทั้งเนื้อหาและกิจกรรมจะต้องจัดให้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน
4. ในการสอนควรใช้สื่อการสอน มาประกอบเพิ่มขึ้น เช่น ของจริง และอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. ควรนำวิธีการสอนแบบโรเซนไชน์ไปเปรียบเทียบกับเทคนิคการสอนแบบอื่นๆ
2. ควรนำวิธีการสอนแบบโรเซนไชน์ไปใช้ในระดับชั้นอื่นๆ
3. ควรมีการทดลองหาวิธีการปรับปรุง เพื่อพัฒนาวิธีสอนแบบโรเซนไชน์ให้เหมาะสมในการนำไปใช้สอนในเนื้อหาวิชาที่ต่าง ๆ กัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ชื่นชม. (2532). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีสอนปกติกับวิธีสอนจุลบทที่ใช้
หนังสือเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม. ปรินทิเนียนท์ กศ.ม.(ภาษาไทย)กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา (ฉบับปรับปรุง). พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีเดชา.
- ✓ กรมวิชาการ(2520). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่าง) กรุงเทพฯ : กรม.
----- (2533). คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533).
กรุงเทพฯ : กรม.
- ✓ กาญจนา ดันดินันท์. (2514). การใช้โสตทัศนูปกรณ์โรงเรียนคนหูหนวก. วิทยานิพนธ์
ด.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, สำนักงาน. (2529). รายงานการวิจัยการทดลอง
การเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- จินดา บิณฑานนท์.(2519). "การศึกษานอกโรงเรียน", 25 ปี แห่งการจัดการศึกษาของคน
หูหนวกในประเทศไทย. โรงพิมพ์กิจเจริญ.
- ชวาล แพร่ดีกุล. (2520). เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
- ฐาปะนีย์ นาครทรรพ และประภาศรี สีหอำไพ. (2520) "ภาษาไทยสำหรับครู"
หนังสือประกอบคำบรรยายวิชาภาษาไทย 5. กรุงเทพฯ : แผนกวิชาสารัตถศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน อ่อนน้อม. (2537). เรื่องน่ารู้สำหรับคณิตศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- เทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี.
(2529). การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินทิเนียนท์ กศ.ด.(ภาษาไทย)กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- นิภา ศรีไฟโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม : โอเดียนสโตร์
- (2528). สถิตินอนพาราเมตริก.กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮ้าส์.

- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. (2523). ภาษาไทยที่ถูกลืม. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.
- เบญจกุล ศิริพรรณ. (2524). การศึกษาผลของการทราบจุดมุ่งหมายทั่วไป และจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม.(สังคมศึกษา)กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2523). การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการฟังและการพูด. เอกสารประกอบการสอนวิชาศึกษาพิเศษ 521. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรดดิ้ง.
- (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2
บริษัทไทย เพรส จำกัด 111/20 ซอยสามเสน 28 ถนนสามเสน.
- ฝึกหัดครู กรม กระทรวงศึกษาธิการ. (2529). รายงานผลการวิจัย “โครงการสภาพแวดล้อมห้องเรียน ระยะที่ 1”.
- พวงแก้ว กิจธรรม. (2531). หูตึงกับเครื่องช่วยฟัง. กรุงเทพฯ : รักสิปป.
- (2534). โสตสัมผัสวิทยาสำหรับครูการศึกษาพิเศษ. วชิรพยาบาล.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยเชิงพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เพียงใจ บุญนรินทร์. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนแบบนฏการ กับการสอนตามแนวคู่มือครูของกรมวิชาการ. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย)กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- มลิวัลย์ ธรรมแสง. (2521). “การฝึกฟังและการอ่านริมฝีปาก” เอกสารฝึกหัดอบรมครูการศึกษาพิเศษ รุ่นที่ 1 หลักสูตรการพญาไท, คู่มือการฝึกฟังพูด. กรุงเทพฯ : โรงเรียนเศรษฐเสถียร.
- ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. (2543). พื้นฐานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- ราตี ทองสวัสดิ์. (2531). “แนวการจัดประสบการณ์ระดับประถมศึกษา” ในเอกสารสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช. ถ่ายเอกสาร

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.

กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมทางวิชาการ.

----- . (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ลำจวน นิชเปี่ยม. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

ระหว่างการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กับผู้สอนเป็นศูนย์กลาง.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร

วารี ธีระจิตร. (2531). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. เอกสารคำสอนคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศรียา นิยมธรรม. (2534). การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : เลิศแอนดัลฟีเฟลส.

----- . (2541). ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยาการศึกษาและสังคม.

พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : พี เอ อาร์ต แอนพรีนติ้ง.

ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม. (ม.ป.ป.) พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สถาพร สุวณฺณสุต. (2530). "การอบรมเลี้ยงดูเด็กพิเศษ" ใน เอกสารการสอนชุดวิชา

พัฒนาเด็กและการเลี้ยงดู. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สหมิตร.

สนม ครุฑเมือง. (2523). การสอนภาษาไทยเอกสารประกอบการเรียน พิษณุโลก : ภาควิชา

ภาษาไทย และภาคตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิษณุโลก.

สมพร มั่นตะสูตร. (2526). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุจริต เพียรชอบ และสาบใจ อินทรมพรรย์. (2523). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา.

กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุปรียา มาลากาญจน์. (2527). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. นครศรีธรรมราช :

โครงการตำราและเอกสารวิชาการ วิทยาลัยครู นครศรีธรรมราช.

สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2530). วิธีสอนแบบโรเซนไชน์. สารพัฒนาหลักสูตร . มิถุนายน.

สุภาพร จิตเอื้อตระกูล. (2532). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้

วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบโรเซนไชน์

กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร

แสงจันทร์ คำเมือง. (2535). การอบรมเลี้ยงดูและการพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทาง

การได้ยิน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์

วิทยาลัยครูสวนดุสิต , ม.ป.ป.

- สำเนา ศรีบุญแก้ว. (2533). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับผู้สอนเป็นศูนย์กลาง*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย)กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา ชีวพันธุ์. (2531). *ศาสตร์ของการสอนภาษาไทย*. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- อำนาจ เลิศขยันดี. (2534). *การทดสอบการวัดผลทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : อำนวยการพิมพ์.
- Anderson, L.M. , C.M. Evertson and J.E. Brophy. (1979) "An Experimental Study of Effective Teaching in First – Grade Reading Groups," The Elementary School Journal. 79 : 193 – 222.
- Barak V. Rosenshine . (1986 , April) . "Synthesis of Research on Explicit Teaching. " ; *Educational Leadership*. 43 (7) : 60 - 69
- Fredrick M . Maating . (1986) " Introduction of Audiology " ; Third Edition by Prentice Hall , Inc . Englewood Cliffs , New Jersey .

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการสอนจากการสอนแบบโรเซนไฮน์และ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. อาจารย์สุภาวดี ราชบังสา
ผู้ช่วยผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี
2. อาจารย์พิมพ์พร ชุมนุมพร
อาจารย์ 1 ระดับ 6 โรงเรียนศึกษาพิเศษระยอง จังหวัดระยอง
3. อาจารย์อัครฉัญญา จิตรกล้า
อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนศึกษาพิเศษพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก

ภาคผนวก ข
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ³
 ชื่อ.....

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X หรือทับข้อ ก ข ค หรือ ง ที่ถูกต้องที่สุด

ตอนที่ 1

จงเลือกคำที่มีความหมายเหมือนกับคำที่กำหนดให้

1. ผลัก

- ก. ลาก
- ข. จุด
- ค. ดัน
- ง. ดึง

2. ถึงแก่กรรม

- ก. ตาย
- ข. เกิด
- ค. แก่
- ง. เจ็บ

3. รวบ

- ก. ขรุขระ
- ข. เรียบ
- ค. นูน
- ง. เว้า

4. ชรา

- ก. เก่า
- ข. แก่
- ค. เด็ก
- ง. หนุ่ม

5. ทานตะวัน

- ก. ดอกไม้สีเหลือง
- ข. ดอกไม้สีแดง
- ค. ดอกไม้สีขาว
- ง. ดอกไม้สีชมพู

6. งอก

- ก. ตาย
- ข. ผลิออก
- ค. ขยาย
- ง. ยุบ

7. เสียม

- ก. เครื่องมือสำหรับขุด
- ข. เครื่องมือสำหรับเจาะ
- ค. เครื่องมือสำหรับตัด
- ง. เครื่องมือสำหรับดอก

ตอนที่ 2

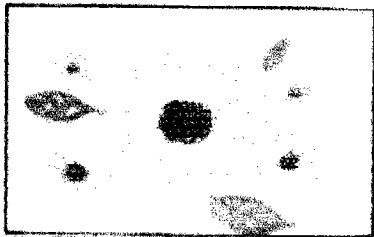
จงเลือกคำจาก ก ข ค และ ง เติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

8. ฉันใช้ _____ ซับเหงื่อ
 - ก. ผ้าเช็ดหน้า
 - ข. ผ้าเช็ดตัว
 - ค. ผ้าเช็ดหัว
 - ง. ผ้า
9. เด็กผู้หญิงกำลัง _____ ลูกอม
 - ก. อาบ
 - ข. อิ่ม
 - ค. อม
 - ง. อุ้ม
10. ผู้หญิงเดินเข้าห้องน้ำ _____
 - ก. สตรี
 - ข. บุรุษ
 - ค. เด็กหญิง
 - ง. เด็กชาย
11. ทะเลทรายมีความ _____ มาก
 - ก. ชุ่มชื้น
 - ข. สดชื่น
 - ค. แห้งแล้ง
 - ง. เหือดแห้ง
12. คนโบราณใช้ยา _____ รักษาโรค
 - ก. ดันไม้
 - ข. น้ำ
 - ค. สมุนไพร
 - ง. เม็ด
13. สมชายกับสมหญิงจัดงาน _____ กันใหญ่โต
 - ก. แต่งเติม
 - ข. แต่งตัว
 - ค. แต่งแต้ม
 - ง. แต่งงาน
14. เขาปอก _____ ส้มโอ
 - ก. กิ่ง
 - ข. เปลือก
 - ค. กาบ
 - ง. ดอก
15. เด็กชายกำลัง _____ ดินน้ำมันเป็นรูปวัว
 - ก. ปั้น
 - ข. ทูบ
 - ค. แต่ง
 - ง. จับ
16. เขาล้อมรั้วด้วย _____
 - ก. ลวดหนาม
 - ข. ดันไม้
 - ค. ดอกไม้
 - ง. ไม้
17. ชาวนาใช้ _____ ขุดหลุม
 - ก. ข้อน
 - ข. ส้อม
 - ค. เสียม
 - ง. มือ
18. ประเทศไทย มี 3 สี คือ สีขาว สีแดง และ.....
 - ก. สีดำ
 - ข. สีฟ้า
 - ค. สีน้ำเงิน
 - ง. สีเขียว
19. ดอกกุหลาบมี.....แหลมคม
 - ก. ใบ
 - ข. หนาม
 - ค. สี
 - ง. กลิ่น

ตอนที่ 3

จงเลือกคำจาก ก ข ค และ ง ที่มีความหมายตรงกับภาพ

20.

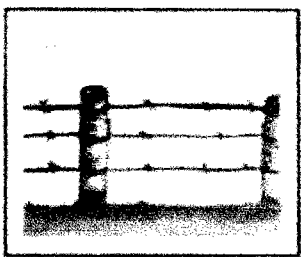
- ก. ดาวเรือง
- ข. มะลิ
- ค. ทานตะวัน
- ง. กุหลาบ

21.

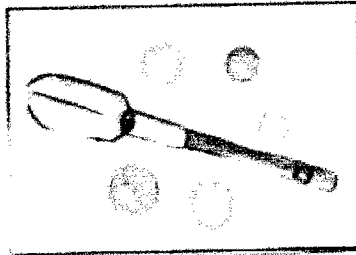
- ก. ผ้าเช็ดตัว
- ข. ผ้าเช็ดหน้า
- ค. ผ้าขี้ริ้ว
- ง. ผ้าปูโต๊ะ

22.

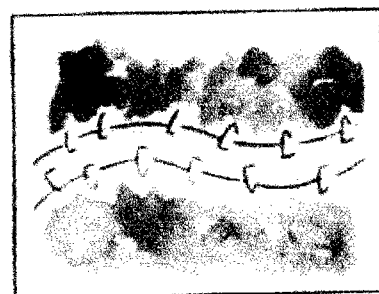
- ก. เชือก
- ข. ลวดหนาม
- ค. ลวด
- ง. สายไฟ

23.

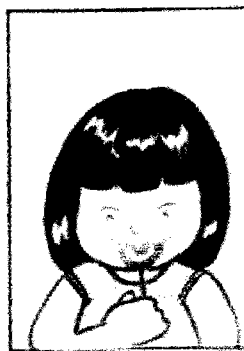
- ก. ช้อน
- ข. ส้อม
- ค. เสียม
- ง. จอบ

24.

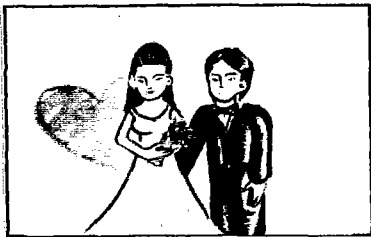
- ก. กิ่งไม้
- ข. หนาม
- ค. ใบ
- ง. ยอด

25.

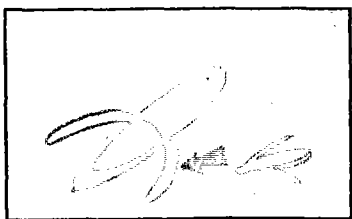
- ก. อม
- ข. คาย
- ค. กิน
- ง. เลีย

26.

- ก. แต่งงาน
- ข. แต่งตัว
- ค. แต่งแต้ม
- ง. แต่งเติม

27.

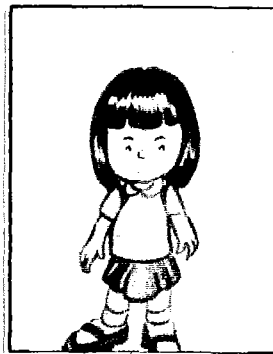
- ก. ลุก
- ข. ท้องฟ้า
- ค. เปลือก
- ง. เมล็ด

28.

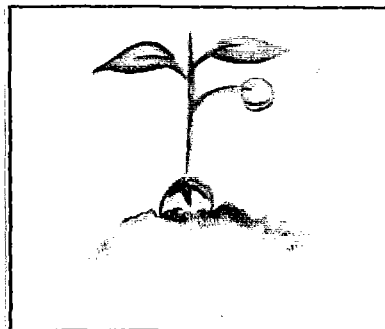
- ก. ขุนเขา
- ข. ท้องฟ้า
- ค. ต้นไม้
- ง. ดิน

29.

- ก. เด็กหญิง
- ข. เด็กชาย
- ค. สาว
- ง. วัยรุ่น

30.

- ก. ใบ
- ข. งอก
- ค. ปลุก
- ง. เมล็ด

ตอนที่ 4

จงเลือกคำจาก ก ข ค และ ง ที่เขียน ผิด

31. ก. ขุนเคา
 ข. เด็กหญิง
 ค. สตรี
 ง. งอก
32. ก. ธารน้ำ
 ข. แห้งแล้ง
 จ. ทานวัน
 ฉ. งอก

ตอนที่ 4

จงเลือกคำจาก ก ข ค และ ง ที่เขียน ถูก

33. ก. ปั่น
 ข. เปรี๊อก
 ค. ลมุนไพร
 ง. ผร้ก
34. ก. ผ้าเช็ดหน้า
 ข. ถึงแก่กรรม
 ค. ธารน้ำ
 ง. สมุนไพร
35. ก. ชรา
 ข. ลวดหนาบ
 ค. เปลี้ยก
 ง. เต็ดหญิง

ภาคผนวก ค
แผนการสอนจากการสอนแบบโรเซนไชน์

แผนการสอนที่ 1

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เขียนคำใหม่ในบทเรียนเรื่อง หุบเขาทานตะวันได้
2. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียนเรื่อง หุบเขาทานตะวันได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. คำใหม่ 4 คำ คือ มานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม
2. ความหมายของคำใหม่

ทานตะวัน หมายถึง ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่ง ดอกกลมใหญ่สีเหลือง กลีบดอกเรียงซ้อนกัน เมล็ดให้น้ำมัน กินได้

ผลัก หมายถึง ใช้มือดันให้พันตัว ดันให้เคลื่อนที่ไป

ผ้าเช็ดหน้า หมายถึง ผ้าผืนเล็กสี่เหลี่ยมจัตุรัส สำหรับเช็ดหน้าซับเหงื่อ

ลวดหนาม หมายถึง ลวดที่ขมวดเป็นเล็ก ๆ เป็นระยะ ๆ ปลายแหลมคม ใช้ทำรั้วหรือเครื่องกีดขวาง

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะ และสระ
4. เกมสอยกัลปพฤกษ์
5. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนพยัญชนะ และสระที่เคยเรียนไปแล้ว โดยอ่านพยัญชนะ และสระตามบัตร พร้อมกับเล่นเกมทายอักษร

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.1 เข้าใจความหมายของคำใหม่ต่อไปนี้ได้ถูกต้อง

ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม

1.2 เขียนคำใหม่ทั้งหมดที่เรียนได้ถูกต้อง

2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเขียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาทีละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วร่วมกันอภิปรายถึงภาพ และให้นักเรียนหาบัตรคำตาม

ความหมาย ของภาพ

3.2 นักเรียนเล่นเกมสอยกลัฟพฤษ์ นักเรียนคนใดได้คำใดให้หาภาพให้ตรงกับ

ความหมายคำนั้น และอ่านให้เพื่อน ๆ ฟัง โดยครูคอยชี้แนะ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

1. ให้นักเรียนเลือกคำให้ตรงกับภาพ และเขียนคำให้ตรงภาพ โดยให้ทำเป็นกลุ่ม

กลุ่มละ 2 คน

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันหาคำตามภาพที่เพื่อนเลือก

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องในการปฏิบัติจากการเล่นเกม การทำงานกลุ่ม ถ้า

นักเรียนทำถูกต้องดีแล้วก็เสริมแรงให้เกิดความเชื่อมั่น แต่ถ้านักเรียนทำผิดก็แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน

ครู และนักเรียนช่วยกันสรุปสระและพยัญชนะที่ใช้ในการเขียนคำใหม่

แผนการสอนที่ 2

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายและเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
ทานตะวัน ผลัก ผ่าเซ็ดหน้า ลวดหนาม
2. เขียนคำใหม่ ทานตะวัน ผ่าเซ็ดหน้า ลวดหนาม ผลัก
3. แต่งประโยคจากคำใหม่ ทานตะวัน ผ่าเซ็ดหน้า ลวดหนาม ผลัก

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะ และสระ
4. เกมสะกดคำ
5. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ ทานตะวัน ผ่าเซ็ดหน้า ลวดหนาม ผลัก โดยการอภิปรายร่วมกันจากภาพ

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.1 บอกความหมายของคำใหม่ ทานตะวัน ผ่าเซ็ดหน้า ลวดหนาม
ผลัก ได้ถูกต้อง

1.2 เขียนคำใหม่ ทานตะวัน ผ่าเซ็ดหน้า ลวดหนาม ผลักได้ถูกต้อง

1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 นักเรียนดูภาพแล้วหาคำให้ตรงกับความหมายของภาพ และอ่านคำตามบัตรคำ

3.2 นักเรียนเล่นเกมสะกดคำโดยการแข่งขันกันหาพยัญชนะและสระให้ตรงตามความหมายของภาพ

ขั้นที่ 3 ฝึกให้ปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยคโดยการอภิปราย
2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่กำหนดโดยการเขียน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกตจากการเล่นเกมสะกดคำ และการร่วมกันแต่งประโยค การแต่งประโยคเป็นรายบุคคล ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไรและแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกต้องครูให้แรงเสริม เช่น ชมเชย ฯลฯ

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคจากภาพเป็นกลุ่ม

ให้นักเรียนทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวน รายสัปดาห์ และรายเดือน โดยครูและนักเรียนช่วยกันช่วยสรุปที่เรียนมา

แผนการสอนที่ 3

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียน เรื่องหุบเขาทานตะวัน
3. เขียนคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. คำใหม่ 4 คำ คือ เสียม หนาม คนโท งอก
2. ความหมายของคำใหม่
 เสียม หมายถึง ชื่อเครื่องมือสำหรับขุด พรวนดิน
 คนโท หมายถึง หม้อน้ำรูปต่าง ๆ คอยาว
 หนาม หมายถึง ส่วนแหลม ๆ ที่งอกออกจากกิ่งไม้
 งอก หมายถึง ผลิดอก แตกกิ่ง

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำที่เรียนมาแล้ว และรวมกันแต่งประโยคจากคำที่เรียนแล้ว

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เข้าใจความหมายของคำใหม่ต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
 เสียม หนาม คนโท งอก
 - 1.2 เขียนคำใหม่ทั้งหมดที่เรียนได้ถูกต้อง
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่เรียน

3. สอนเนื้อหาทีละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันอภิปรายภาพ

3.2 ให้นักเรียนดูและอ่านบัตรคำตามความหมายของภาพ

3.3 ให้นักเรียนเลือกภาพแล้วให้เพื่อนหาบัตรคำตามความหมายของภาพ

แล้วอ่านพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 3 ให้ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเท่า ๆ กันให้บัตรคำ 1 กลุ่มและให้บัตรภาพ 1 กลุ่ม แล้วแข่งขันกันหาความหมายให้ตรงกับภาพและคำ โดยการผลัดกันชูภาพและคำ

2. ครูชูภาพให้นักเรียนดูแล้วแต่ละกลุ่มร่วมกันหาคำให้ตรงกับภาพ

3. ครูชูภาพให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนคำให้ตรงกับภาพ

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องในการปฏิบัติจากการเล่นเกม การทำงานกลุ่ม ถ้านักเรียนถูกต้องดีแล้วก็เสริมแรงให้เกิดความมั่นใจ แต่ถ้านักเรียนทำผิดก็แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงความหมายคำใหม่ที่เรียนมาแล้วทั้งหมด

แผนการสอนที่ 4

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำและเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
เสียม หนาม คนโท งอก
2. เขียนคำใหม่ เสียม หนาม คนโท งอก
3. แต่งประโยคจากคำใหม่ เสียม หนาม คนโท งอก

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะและสระ
4. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ เสียม หนาม คนโท งอก โดยอภิปรายรวมกัน

จากภาพ

ขั้นที่ 2 บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.1 ความหมายคำใหม่ 4 คำ

เสียม หนาม คนโท งอก

1.2 เขียนคำใหม่ เสียม หนาม คนโท งอก

1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้อง ตามความหมายของคำ

2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละขั้นตอนสั้น ๆ ดังนี้

- 3.1 นักเรียนดูภาพแล้วหาคำให้ตรงกับความหมายของภาพ และร่วมกันอ่านคำตามบัตรคำ
- 3.2 ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วช่วยกันหาบัตรคำให้ตรงกับภาพ
- 3.3 นักเรียนแบ่งกลุ่มแล้วเล่นเกมสะกดคำตามภาพ โดยการแข่งขันกันหาพยัญชนะและสระให้ตรงตามความหมายของภาพ
- 3.4 ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วแต่ละกลุ่มร่วมกันเขียนคำให้ตรงตามภาพ
- 3.5 นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคจากคำใหม่

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยคโดยการอภิปราย
2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่กำหนดโดยการเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกต จากการเล่นเกมสะกดคำ การร่วมกันแต่งประโยค และจากการร่วมกิจกรรม ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไรและแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกต้องครูให้แรงเสริม เช่น คำชมเชย เป็นต้น

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่ละคน

ให้นักเรียนทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวน รายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 5

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียนเรื่อง หุบเขาทานตะวันได้
2. เขียนคำใหม่ในบทเรียน เรื่อง หุบเขาทานตะวัน

เนื้อหา

1. คำใหม่ 4 คำ คือ ราบ แห้งแล้ง ชรา ชืดเขียว
2. ความหมายของคำใหม่
 ราบ หมายถึง เรียบเสมอกันพื้นไม่มีลุ่ม ๆ ดอน ๆ ราบเรียบ
 แห้งแล้ง หมายถึง ปราศจากความสดชื่น แร้นแค้น
 ชรา หมายถึง แก่
 ชืดเขียว หมายถึง ไม่แจ่มใส ไม่สดชื่น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. เกมคู่จิ้นอยู่ไหน
4. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำที่เรียนมาแล้ว และรวมกันแต่งประโยคจากคำที่เรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เข้าใจความหมายของคำใหม่ ต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
 - 1.2 เขียนคำใหม่ที่เรียนได้ถูกต้อง
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่เรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันตามที่ครูให้ดู

3.2 ให้นักเรียนอ่านบัตรคำตามความหมายของภาพ

3.3 ให้นักเรียนเล่นเกมคู่จิ้นอยู่ไหน โดยการให้บัตรคำและบัตรภาพคนละ

1 บัตร แล้วให้แต่ละคนหาคู่ของตนเองให้ร่วมกันอ่านบัตรคำของตนเอง และจดบันทึกไว้แล้ว
เปลี่ยนบัตรคำและบัตรภาพไปเรื่อย ๆ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

1. ครูชูภาพให้นักเรียนดูแล้วแต่ละคนบอกว่าภาพอะไร

2. ครูชูภาพให้นักเรียนดูแล้วแต่ละคนเขียนคำตามภาพ

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องในการปฏิบัติจากการเล่นเกม และจากการ
ปฏิบัติกิจกรรม ถ้านักเรียนทำถูกต้องดีแล้วให้เสริมแรงให้เกิดความเชื่อมั่น แต่ถ้านักเรียนทำผิดก็
แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 6

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
ราบ แห้งแล้ง ชรา ซีดเซียว
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียน
ราบ แห้งแล้ง ชรา ซีดเซียว

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ทั้งหมดโดยการอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เขียนคำใหม่ในบทเรียน ราบ แห้งแล้ง ชรา ซีดเซียวได้ถูกต้อง
 - 1.2 แต่งประโยค จากคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้องตามความหมาย
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ
3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้
 - 3.1 ครูแสดงภาพแล้วนักเรียนร่วมกันบอกความหมายของภาพ
 - 3.2 นักเรียนดูภาพแล้วหาคำตามความหมายให้ตรงกับภาพ
 - 3.3 นักเรียนแต่งประโยคจากคำใหม่โดยการอภิปรายร่วมกัน
 - 3.4 นักเรียนแต่งประโยคจากคำใหม่เป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยชี้แนะ

1. นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคตามภาพ
2. นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคตามภาพโดยการเขียน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้อง และความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกตจากการร่วมกิจกรรมถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไรและแก้ไขให้ถูกต้องถ้านักเรียนทำถูกต้องครูให้แรงเสริมโดยการกล่าวคำชมเชย

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

นักเรียนแต่งประโยคจากภาพเป็นรายบุคคล

นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวน รายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 7

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เขียนคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. ทบทวนคำใหม่ในบทเรียน
ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม เสียม คนโท หนาม งอก ราบ แห้ง
แล้ง ชรา ซีดเซียว
2. ทบทวนการแต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียน ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวด
หนาม เสียม คนโท หนาม งอก ราบ แห้งแล้ง ชรา ซีดเซียว

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ทั้งหมดโดยการอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เขียนคำใหม่ในบทเรียน ทานตะวัน ผลัก ผ้าเช็ดหน้า ลวดหนาม
เสียม คนโท หนาม งอก ราบ แห้งแล้ง ชรา ซีดเซียว ได้ถูกต้อง
 - 1.2 แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้องตามความหมายของคำ
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่เรียนให้นักเรียนทราบ
3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้
 - 3.1 นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันบอกคำตามความหมายของภาพ
 - 3.2 นักเรียนดูภาพแล้วหาบัตรคำ
 - 3.3 นักเรียนแต่งประโยคจากคำใหม่โดยการอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยคโดยการอภิปราย
2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่กำหนดโดยการเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกตจากการร่วมกิจกรรมถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไร และแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกต้องครูให้แรงเสริม เช่น กล่าวชมเชย เป็นต้น

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคจากภาพเป็นกลุ่ม

ให้นักเรียนร่วมกันแต่งทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวน รายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 8

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียนเรื่อง บ้านไร่ไผ่งาม
2. ได้เขียนคำใหม่ในบทเรียน เรื่อง บ้านไร่ไผ่งามได้

เนื้อหา

1. คำใหม่ 4 คำ คือ กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ
2. ความหมายของคำใหม่
 กระบวย หมายถึง ภาชนะสำหรับตักน้ำ มีด้ามถือ
 ขุนเขา หมายถึง ภูเขาสูงใหญ่
 แคร่ หมายถึง ร้านเล็ก ๆ สี่เหลี่ยม พื้นทำด้วยไม้ไผ่ สำหรับนั่งหรือนอน
 ธารน้ำ หมายถึง สายน้ำ ลำธาร ห้วย

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะและสระ
4. เกมจับคู่
5. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนคำใหม่ที่เรียนมาแล้วโดยการให้ดูบัตรภาพแล้วอภิปรายร่วมกันถึงความหมายของคำตามภาพ การแต่งประโยคจากภาพ

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เข้าใจความหมายของคำใหม่ต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
 กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ
 - 1.2 เขียนคำใหม่ทั้งหมดที่เรียนได้ถูกต้อง
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาทีละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันอภิปรายถึงภาพ

3.2 ครูให้นักเรียนดูภาพพร้อมบัตรคำตามความหมายของภาพและอ่าน
ออกเสียงพร้อมกัน

3.3 ครูให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่ โดยครูแจกบัตรคำทีละคน และครูจะเป็น
ผู้ชูบัตรภาพ ถ้าบัตรคำใดตรงกับบัตรภาพนั้นก็จะได้คะแนนไปสลับบัตรคำไปเรื่อย ๆ แล้วให้
นักเรียนสะกดคำที่ตรงกับบัตรภาพนั้นด้วย

3.4 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเท่า ๆ กัน แล้วแข่งกันเขียนคำตามบัตรภาพ
กลุ่มใดเขียนได้เร็วกว่าและถูกต้องเป็นผู้ชนะ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 2 คน แล้ว ช่วยกันเขียนคำตามที่ครูชู ถ้าเขียนได้เร็ว
และถูกต้องก่อนเป็นผู้ชนะ

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องในการปฏิบัติจากการปฏิบัติจากการเล่นเกม
การปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม ถ้านักเรียนทำถูกต้องดีแล้วก็เสริมแรงให้เกิดความเชื่อมั่นแต่ถ้านักเรียน
ทำผิดก็แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึง คำใหม่ที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 9

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมาย และเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
กระบวย ชุนเขา แคร่ ธารน้ำ
2. เขียนคำใหม่ กระบวย ชุนเขา แคร่ ธารน้ำ
3. แต่งประโยคจากคำใหม่ กระบวย ชุนเขา แคร่ ธารน้ำ

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะและคำ
4. เกมผสมคำ
5. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ที่เรียนมาแล้วโดยการอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 ความหมายของคำใหม่ กระบวย ชุนเขา แคร่ ธารน้ำ
 - 1.2 เขียนคำใหม่ กระบวย ชุนเขา แคร่ ธารน้ำ
 - 1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 นักเรียนดูบัตรคำแล้วหาภาพให้ตรงกับความหมายของภาพ

3.2 ให้นักเรียนเล่นเกมผสมคำ โดยการแจกพยัญชนะและสระให้นักเรียนทุกคน แล้วให้นักเรียนนำพยัญชนะและสระที่ตัวเองมีมารวมกันให้เร็วที่สุดตามบัตรภาพที่ครูให้ดูแล้วรวมกันในกลุ่มอ่านออกเสียงพร้อมกัน และจดบันทึกไว้

3.3 ให้นักเรียนรวมกันในกลุ่มแต่ละกลุ่มที่ผสมคำได้แต่งประโยคให้ตรงกับความหมายของคำที่ตนเองได้

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยคตามภาพโดยการอธิบาย
2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่กำหนดให้ทีละคน
3. นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคตามภาพที่กำหนด

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกตจากการเล่นเกมผสมคำและการร่วมกันแต่งประโยคตามภาพ การแต่งประโยคเป็นรายบุคคล ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไรและแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกครูให้แรงเสริม

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ครูให้บัตรภาพแล้วให้นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคจากภาพเป็นกลุ่ม
ให้นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวน รายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคำใหม่ที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 10

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียน เรื่องบ้านไร่ไผ่งามได้
2. เขียนคำใหม่ในบทเรียนเรื่อง บ้านไร่ไผ่งามได้

เนื้อหา

1. คำใหม่ 4 คำ คือ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
2. ความหมายของคำใหม่

เด็กหญิง	หมายถึง	เด็กผู้หญิงที่มีอายุไม่เกิน 14 ปี
สตรี	หมายถึง	ผู้หญิงเพศหญิง
สาว	หมายถึง	เด็กที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป
แต่งงาน	หมายถึง	ทำพิธีเพื่อให้ชายหญิงเป็นผัวเมียกันตามประเพณี

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนคำใหม่ในบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้วจากบัตรคำโดยการเล่นเกมจับคู่

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เข้าใจความหมายของคำใหม่ต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
 - 1.2 เขียนคำใหม่ทั้งหมดที่เรียนได้ถูกต้อง
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 แจกภาพให้นักเรียนแต่ละคน แล้วร่วมกันอภิปรายถึงความหมายของภาพ

3.2 ครูให้นักเรียนดูบัตรคำและบัตรภาพพร้อมทั้งให้อ่านออกเสียงตาม

3.3 ครูแจกบัตรคำและบัตรภาพให้นักเรียนคนละใบแล้วให้นักเรียนหาคู่ของคำและภาพ และอ่านให้เพื่อน ๆ ฟัง โดยครูคอยชี้แนะ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 2 คน เลือกคำให้ตรงกับภาพและเขียนคำให้ตรงกับภาพ ตามที่ครูชี้ให้นักเรียนดู

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันหาคำตามภาพที่เพื่อนเลือก

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจความถูกต้องในการปฏิบัติในการปฏิบัติจากการปฏิบัติกิจกรรมการทำงานกลุ่มถ้านักเรียนทำถูกต้องดีแล้วก็เสริมแรงให้เกิดความเชื่อมั่น แต่ถ้านักเรียนทำผิดก็แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนมาแล้ว โดยการอภิปรายร่วมกัน

แผนการสอนที่ 11

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมาย และเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายคำ

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
2. เขียนคำใหม่ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
3. แต่งประโยคจากคำใหม่ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะ
4. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน โดยการอภิปรายร่วมกัน
โดยใช้ภาพ

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 บอกความหมายของคำใหม่ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
 - 1.2 เขียนคำใหม่ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงานได้ถูกต้อง
 - 1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 แจกบัตรภาพนักเรียน ครูชูบัตรคำให้นักเรียนอ่านออกเสียงแล้วนักเรียนคนใดมีบัตรภาพตรงตามความหมายของบัตรคำให้อ่านออกเสียงคำนั้น

3.2 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแจกบัตรภาพนักเรียน แล้วให้แต่ละกลุ่มเขียนคำตามบัตรภาพที่ได้รับแจก แล้วอ่านออกเสียงพร้อมกัน เปลี่ยนบัตรภาพไปเรื่อย ๆ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยค โดยการอภิปรายร่วมกัน
2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่กำหนด โดยการเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกตจากการอภิปรายการทำงานร่วมกัน ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไร และแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกต้องครูให้แรงเสริม เช่น การชมเชย

ขั้นที่ 5 นักเรียนแต่งประโยคจากภาพเป็นรายบุคคล

ให้นักเรียนทำใบงาน

ขั้นที่ 6 ทบทวน รายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนผ่านมาแล้ว

แผนการสอนที่ 12

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทางตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียน เรื่องบ้านไร่ไผ่งาม
2. เขียนคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม
2. ความหมายของคำใหม่

อม	หมายถึง	เอาสิ่งของใส่ปากแล้วหุบปากไว้ไม่ให้กลืนลงไป
บั่น	หมายถึง	เอาของอ่อน ๆ มาทำให้เป็นรูปต่าง ๆ
เปลือก	หมายถึง	ส่วนที่หุ้มนอกต้นไม้ ผลไม้ หรือสัตว์ต่าง ๆ
ถึงแก่กรรม	หมายถึง	ตาย

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำที่เรียนมาแล้ว และร่วมกันแต่งประโยคโดยการอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เข้าใจความหมายของคำต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม
 - 1.2 เขียนคำใหม่ทั้งหมดที่เรียนได้ถูกต้อง
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันอภิปรายถึงภาพ และให้นักเรียนดูบัตรคำ พร้อมกับอ่านออกเสียงตามครู

3.2 ให้นักเรียนหาบัตรคำตามความหมายของภาพ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 2 คน เลือกคำให้ตรงกับภาพที่ครูกำหนดและร่วมกันเขียนคำให้ตรงกับภาพ

2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันหาคำตามภาพและเขียนตามภาพที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องในการปฏิบัติจากการทำงานร่วมกัน อภิปราย ถ้า นักเรียน ทำถูกต้องดีแล้วให้เสริมแรงให้เกิดความเชื่อมั่น แต่ถ้านักเรียนทำผิดก็แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์ และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคำใหม่ที่เคยเรียนมา

แผนการสอนที่ 13

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายและเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 4 คำ
อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม
2. เขียนคำใหม่ อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม
3. แต่งประโยคจากคำใหม่ อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะ และ สระ
4. เกมสะกดคำ
5. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ โดยการอภิปรายร่วมกันจากภาพ

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 ความหมายของคำใหม่ อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม
 - 1.2 เขียนคำใหม่ อม บั่น เปลือก ถึงแก่กรรม
 - 1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่จากคำใหม่ได้ถูกต้อง ตามความหมายคำ
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ครูให้นักเรียนดูบัตรภาพ แล้วร่วมกันหาคำให้ตรงกับความหมายของภาพ และอ่านคำตามบัตรภาพ

3.2 ครูให้นักเรียนเล่นเกมสะกดคำ โดยการแข่งขันกันหาพยัญชนะและสระให้ตรงตามความหมายที่กำหนด

3.3 นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคจากคำที่ตนเองช่วยกันสะกดคำตามความหมายของภาพ

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยคโดยการอภิปรายร่วมกัน
2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่กำหนดโดยการเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียน โดยการสังเกตจากการเล่นเกมสะกดคำและการร่วมกันแต่งประโยค ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไร และแก้ไขให้ถูกต้องถ้านักเรียนทำถูกต้องให้ครูเสริมแรงโดยการชมเชย

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ให้นักเรียนร่วมกันแต่งประโยคจากภาพเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ให้นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงความหมายของคำใหม่ที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 14

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายของคำใหม่ในบทเรียน เรื่องบ้านไร่ไผ่งาม
2. เขียนคำใหม่ในบทเรียนเรื่องบ้านไร่ไผ่งาม

เนื้อหา

1. คำใหม่ 3 คำ
สมุนไพรมะม่วง สีส้ม
2. ความหมายของคำใหม่
สมุนไพรมะม่วง หมายถึง พืชที่ใช้ทำยา
สีส้ม
สีส้ม

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. บัตรพยัญชนะและสระ
4. เกมจับคู่
5. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนคำใหม่ที่เรียนมาแล้ว โดยการให้ดูบัตรภาพแล้วอภิปรายร่วมกันถึงความหมายของคำตามภาพ การแต่งประโยคจากภาพ

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เข้าใจความหมายของคำใหม่ต่อไปนี้
สมุนไพรมะม่วง สีส้ม
 - 1.2 เขียนคำใหม่ทั้งหมดที่เรียนได้ถูกต้อง
2. บอกหัวข้อย่อยที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันอภิปรายถึงภาพ

3.2 ครูให้นักเรียนดูภาพพร้อมบัตรคำตามความหมายของภาพ และอ่าน

ออกเสียง

3.3 ครูให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่ โดยครูแจกบัตรคำและบัตรภาพให้นักเรียนแล้ว
วิ่งไปหาคู่ของตนเองตามความหมายตามภาพได้ถูกต้อง แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำตามบัตรคำด้วย

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูคอยชี้แนะ

ให้นักเรียนเขียนคำตามภาพที่ครูแสดง ถ้าใครเขียนได้เร็วและถูกต้องก่อนเป็นผู้ชนะ

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความเข้าใจ

ตรวจสอบความเข้าใจ ความถูกต้องในการปฏิบัติจากการเล่นเกม การปฏิบัติงาน ถ้า
นักเรียนทำถูกต้องดีแล้วก็เสริมแรงให้เกิดความเชื่อมั่น แต่ถ้านักเรียนทำผิดก็แก้ไขให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงคำใหม่ที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 15

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมาย และเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. คำใหม่ในบทเรียน 3 คำ
สมุนไพโร สีม่วง สีน้าเงิน
2. เขียนคำใหม่ สมุนไพโร สีม่วง สีน้าเงิน
3. แต่งประโยคจากคำใหม่ สมุนไพโร สีม่วง สีน้าเงิน

สื่อการเรียน

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. เกมผสมคำ
4. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ที่เรียนมาแล้วโดยการอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 บอกความหมายของคำใหม่ สมุนไพโร สีม่วง สีน้าเงิน
 - 1.2 เขียนคำใหม่ สมุนไพโร สีม่วง สีน้าเงิน
 - 1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ
2. บอกหัวข้อย่อยที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ครูแสดงคำแล้วนักเรียนหาภาพให้ตรงกับบัตรคำแล้วอ่านออกเสียง

3.2 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม แจกบัตรคำพยัญชนะและสระแต่ละกลุ่มแล้วให้แต่ละกลุ่มผสมคำให้ตรงตามความหมายของภาพให้ถูกต้องและเร็วที่สุดพร้อมอ่านออกเสียง

3.3 แต่ละกลุ่มที่ผสมคำได้แต่ประโยคกลุ่มประโยคด้วย

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันแต่งประโยคตามภาพ

2. นักเรียนแต่งประโยคตามภาพที่ละคนตามภาพที่กำหนด

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจโดยการสังเกตการเล่นเกมนผสมคำ และการร่วมกันแต่งประโยคตามภาพ การแต่งประโยคเป็นรายบุคคล ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไร และ แก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกครูให้แรงเสริม

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ครูให้บัตรคำแล้วให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่ละคน

นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคำใหม่ที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 16

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เข้าใจความหมายและเขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. ทบทวนคำใหม่ในบทเรียน
กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
2. ทบทวนการเขียนคำใหม่ กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน
3. ทบทวนการแต่งประโยคจากคำใหม่ กระบวย แคร่ ธารน้ำ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงาน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. เกมคู่จิ้นอยู่ไหน
4. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ทั้งหมด โดยการอภิปรายร่วมกันจากภาพ

ขั้นที่ 2 สอนบทเรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 บอกความหมายของคำใหม่ กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงานได้ถูกต้อง
 - 1.2 เขียนคำใหม่ กระบวย ขุนเขา แคร่ ธารน้ำ เด็กหญิง สตรี สาว แต่งงานได้ถูกต้อง
 - 1.3 แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ
2. บอกหัวข้อย่อเรื่องที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ

3. สอนเนื้อหาที่ละตอนสั้น ๆ ดังนี้

3.1 ให้นักเรียนค้นหาคำตามความหมายของภาพที่ครูแสดง

3.2 ให้นักเรียนเล่นเกมคู่กันอยู่ไหน โดยการแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม แล้วแจกบัตรภาพ 1 กลุ่ม แล้วให้แต่ละกลุ่มหาคู่ของตนให้เร็วที่สุดเมื่อหาได้แล้วให้อ่านบัตรคำของตนเอง ช่วยกันแต่งประโยคจากภาพและคำของตน ใครปฏิบัติได้เร็วและถูกต้องจะได้คะแนน

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติโดยครูชี้แนะ

1. นักเรียนดูภาพแล้วร่วมกันเขียนคำตามภาพที่กำหนด
2. นักเรียน แต่งประโยคตามภาพที่กำหนดร่วมกัน
3. นักเรียนแต่งประโยคตามคำที่กำหนดร่วมกัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียน โดยการสังเกตจากการเล่นเกมคู่กันอยู่ไหนและการร่วมกันแต่งประโยคตามภาพ การแต่งประโยคตามคำที่กำหนดให้ ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไร และแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกต้องให้เสริม

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคำใหม่ที่เรียนมาแล้ว

แผนการสอนที่ 17

วิชาภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง หุบเขาทานตะวัน (คำใหม่ในบทเรียน)

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์

1. เขียนคำใหม่ได้ถูกต้อง
2. แต่งประโยคจากคำใหม่ได้ถูกต้องตามความหมายของคำ

เนื้อหา

1. ทบทวนคำใหม่ในบทเรียน
อม บั้น เปลือก ถึงแก่กรรม สมุนไพร สิ้นน้ำเงิน สีม่วง
2. ทบทวนการแต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียน อม บั้น เปลือก ถึงแก่กรรม สมุนไพร
สิ้นน้ำเงิน สีม่วง

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรภาพ
2. บัตรคำ
3. ใบงาน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ทบทวน

ทบทวนความหมายของคำใหม่ทั้งหมดโดยการอภิปรายร่วมกันจากภาพ

ขั้นที่ 2 สอนทบทวนที่เรียนใหม่

1. บอกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.1 เขียนคำใหม่ อม บั้น เปลือก ถึงแก่กรรม สมุนไพร สีม่วง สิ้นน้ำเงิน

ได้ถูกต้อง

- 1.2 แต่งประโยคจากคำใหม่ในบทเรียนได้ถูกต้องตามความหมายของคำ
2. บอกห้วงย้อยที่จะเรียนให้นักเรียนทราบ
3. สอนเนื้อหาทีละตอนสั้น ๆ ดังนี้
 - 3.1 ให้นักเรียนดูภาพแล้วหาบัตรคำตามความหมายให้ตรงกับภาพ
 - 3.2 นักเรียนดูภาพแล้วช่วยกันเขียนคำตามภาพ พร้อมทั้งร่วมกันแต่งประโยค

จากคำนั้น โดยการแบ่งกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ฝึกปฏิบัติเองโดยครูชี้แนะ

1. ครูแสดงภาพให้นักเรียนดูแล้วนักเรียนช่วยกันดูบัตรคำที่ตรงกับภาพแล้วอ่านคำนั้นด้วย
2. ครูแสดงภาพแล้วให้นักเรียนแข่งขันกันเขียนคำตามภาพ ถ้าใครเขียนได้เร็วและถูกต้องถือว่าชนะไป

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้อง

ตรวจสอบความถูกต้องและความเข้าใจของนักเรียนโดยการสังเกตจากการร่วมกิจกรรม ถ้านักเรียนทำผิดให้ครูอธิบายว่าผิดเพราะอะไร และแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนทำถูกต้องครูให้แรงเสริม โดยการกล่าวคำชมเชย

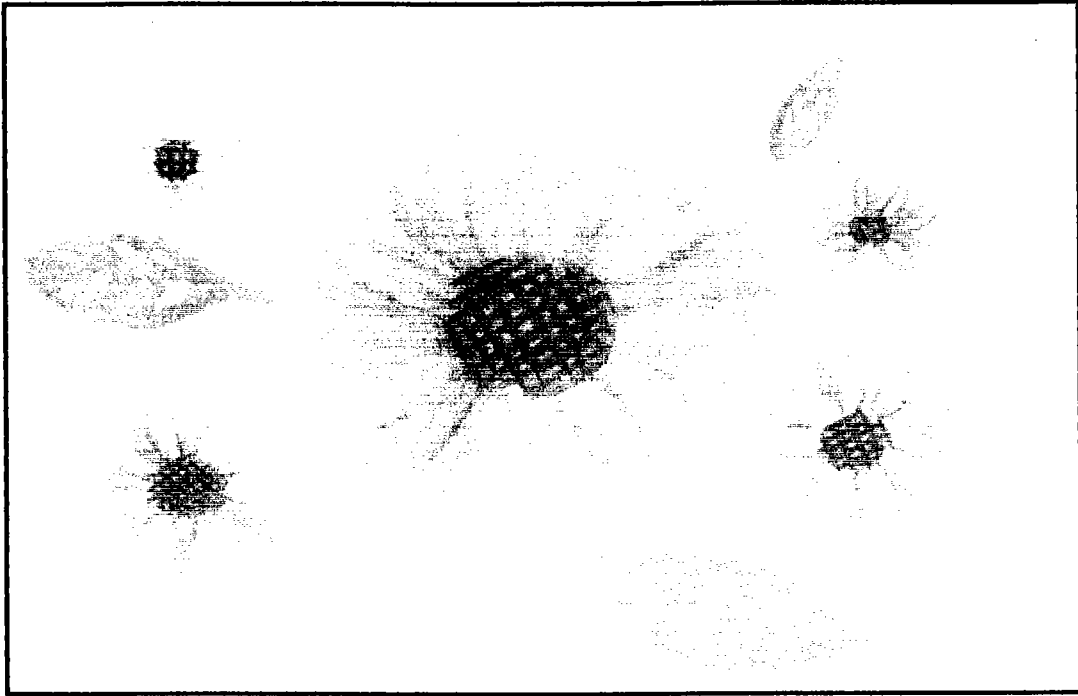
ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง

นักเรียนทำใบงานที่ครูนำมา

ขั้นที่ 6 ทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงคำใหม่ในบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

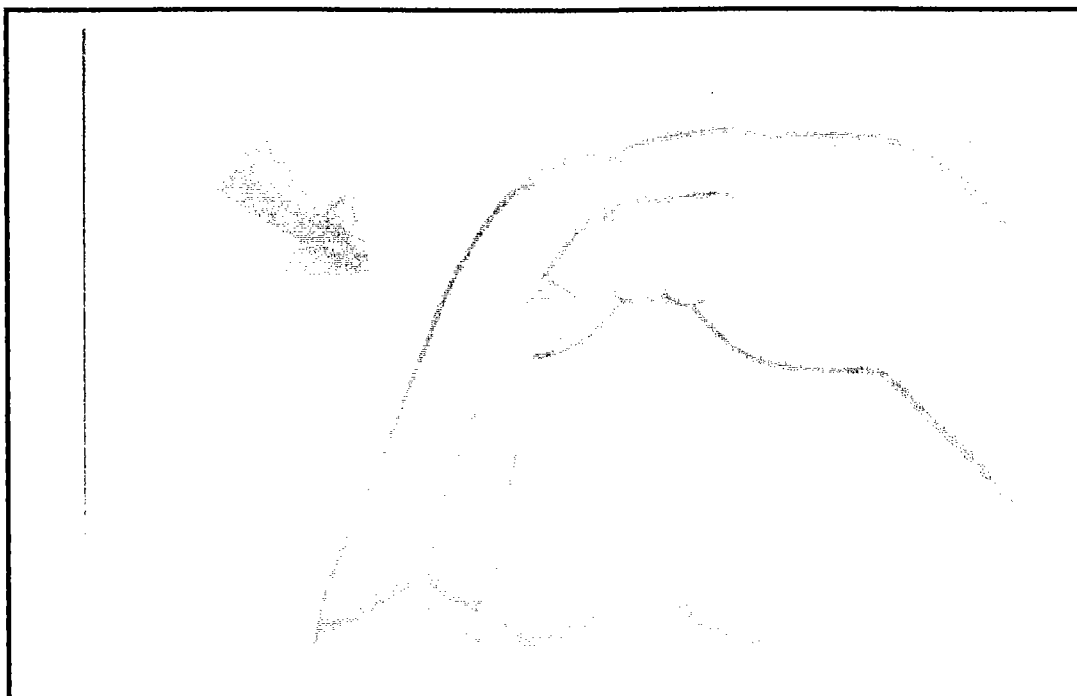
ภาคผนวก ง
ภาพประกอบการเรียนการสอน

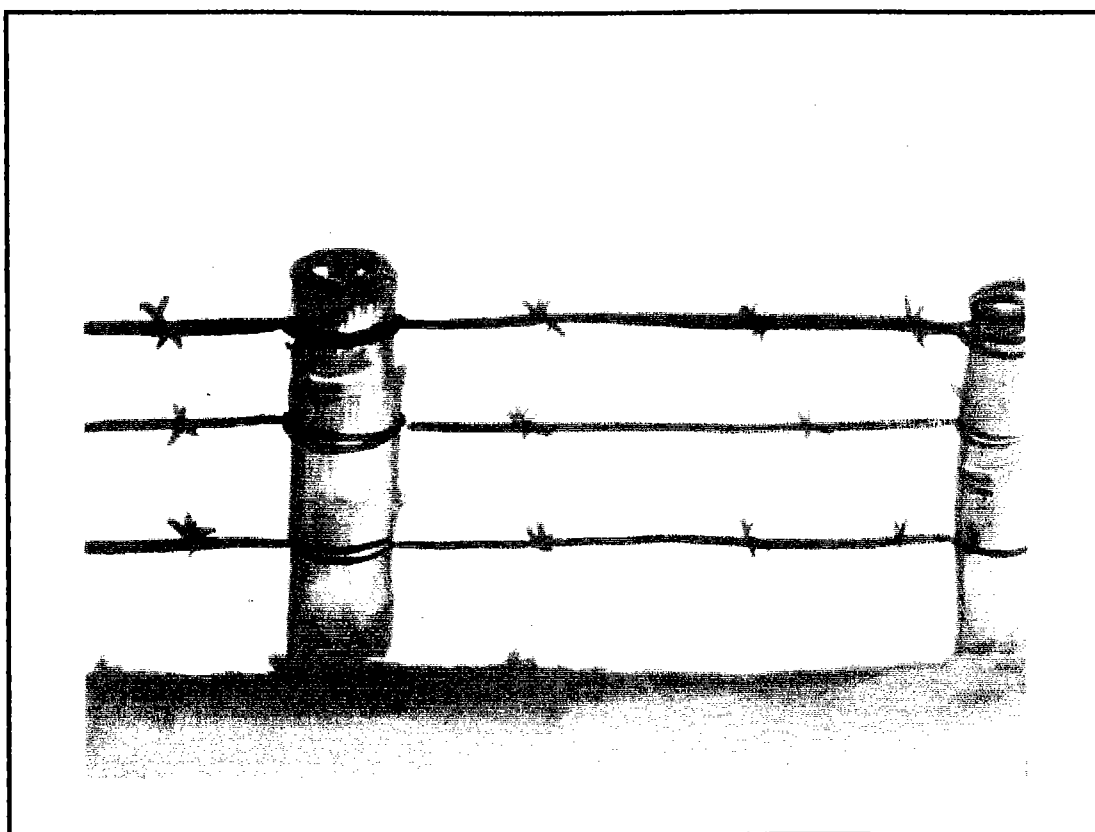
ทานตะวัน

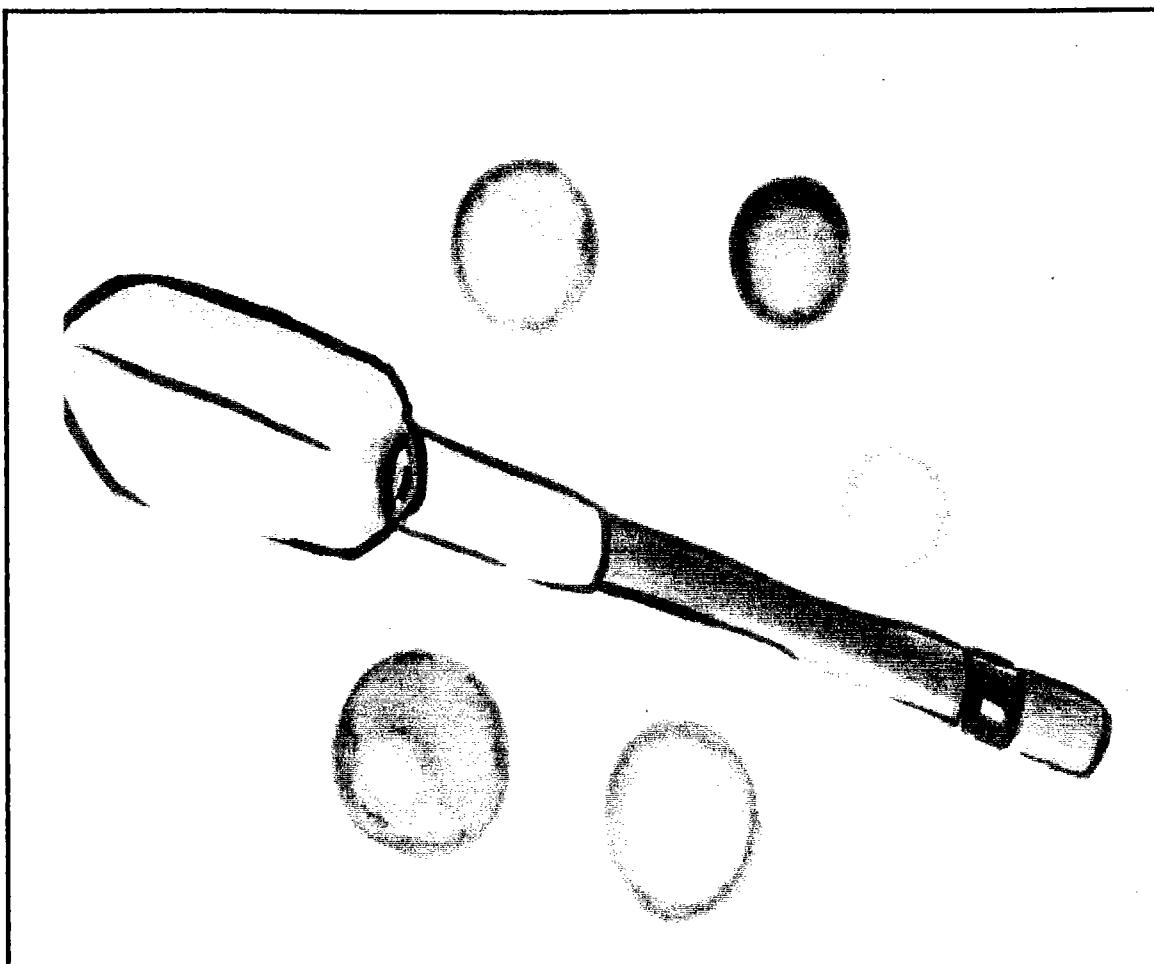
ผัดก

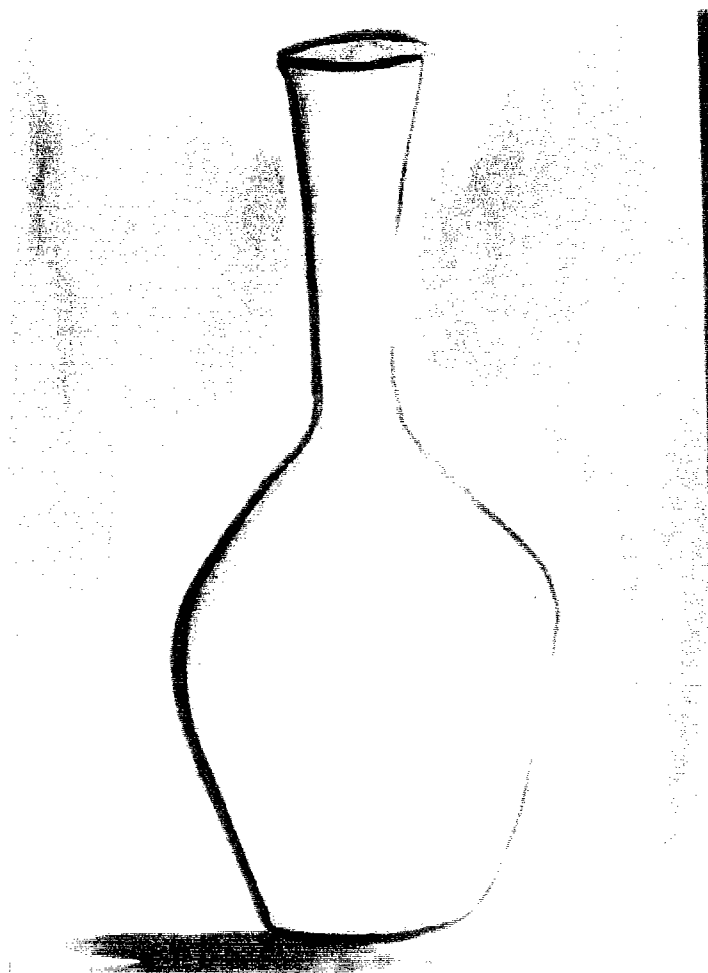
ผ้าเช็ดหน้า

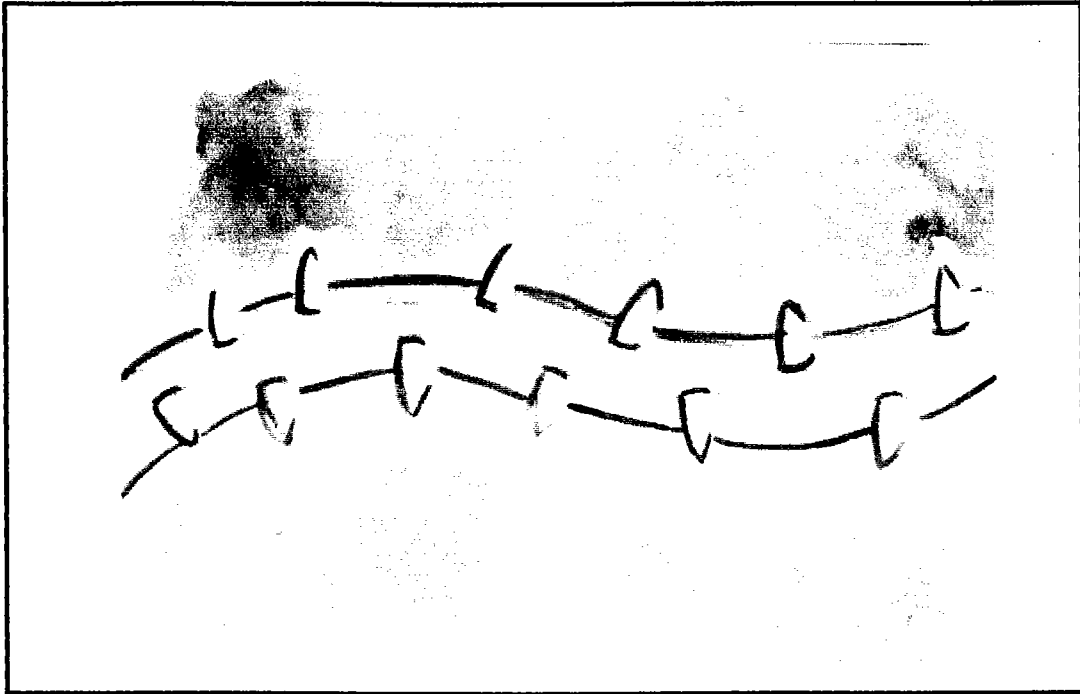
ลวดหนาม

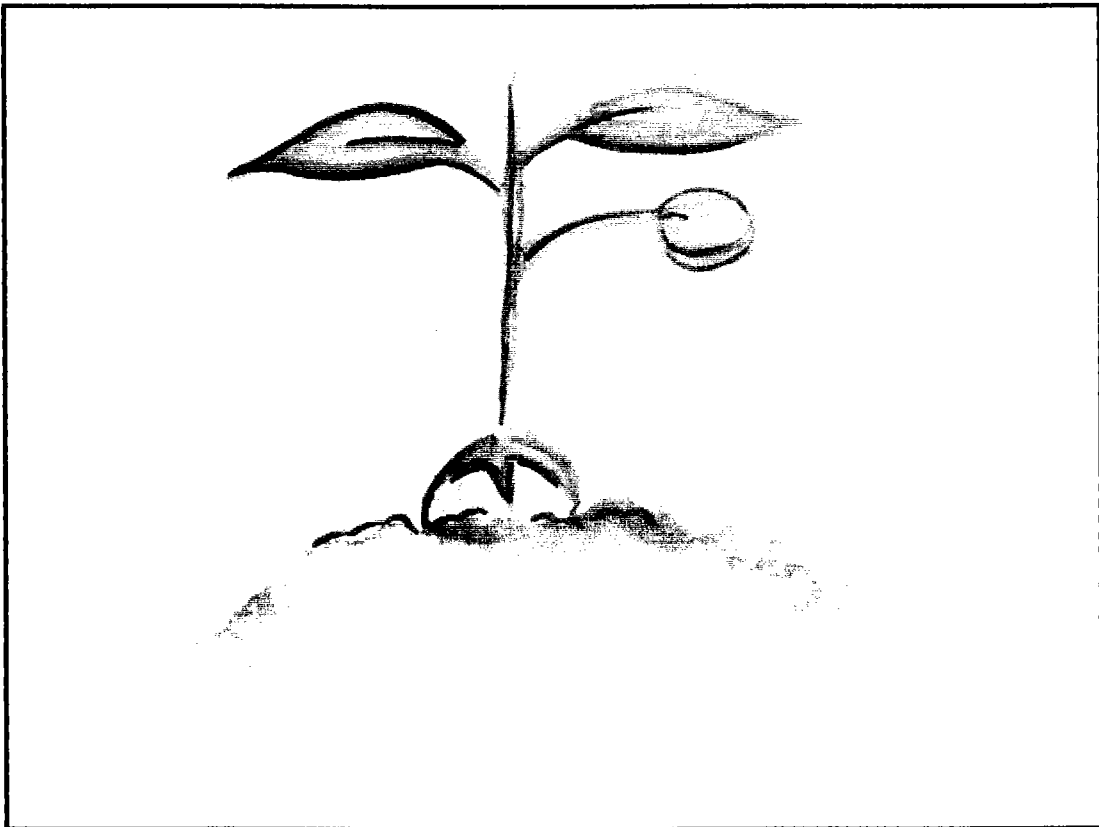
เสียม

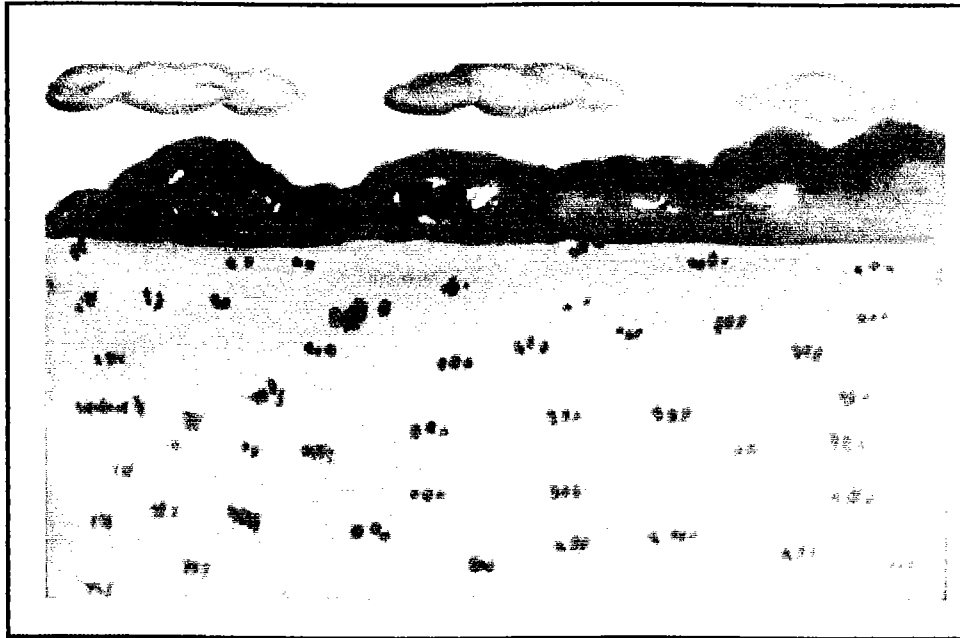
คนโท

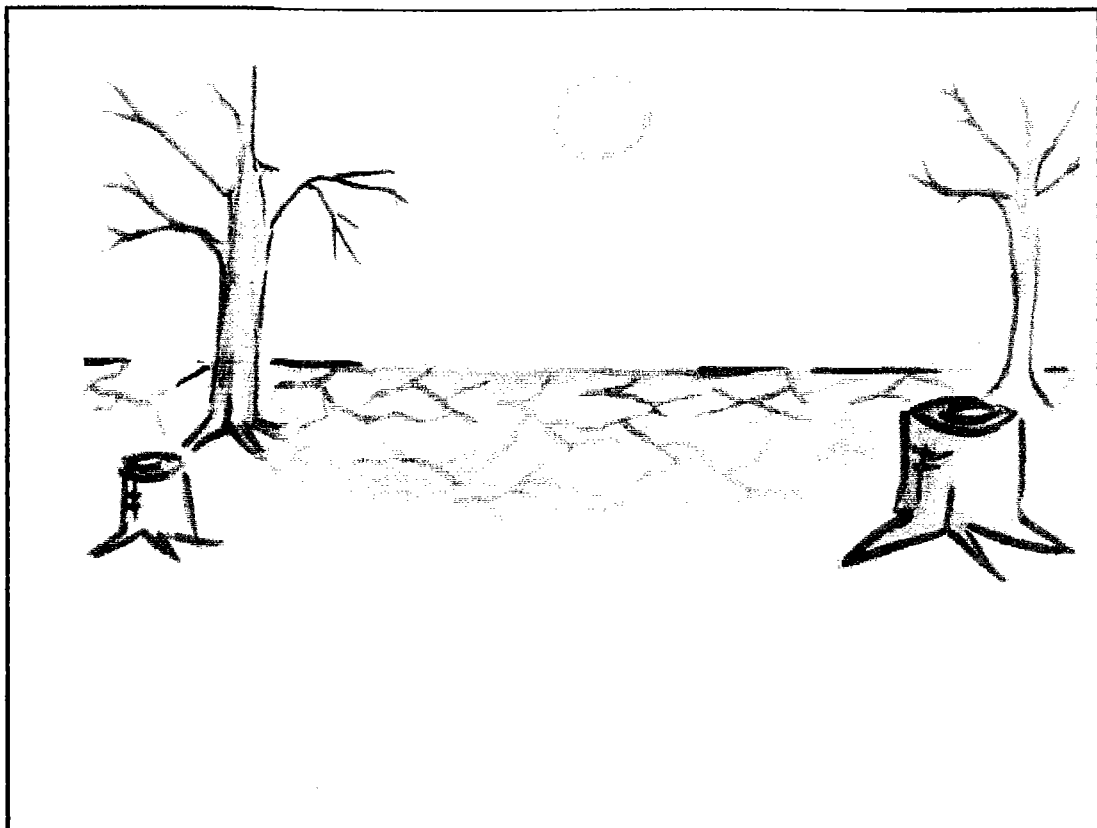
หนาม

งอก

ราบ

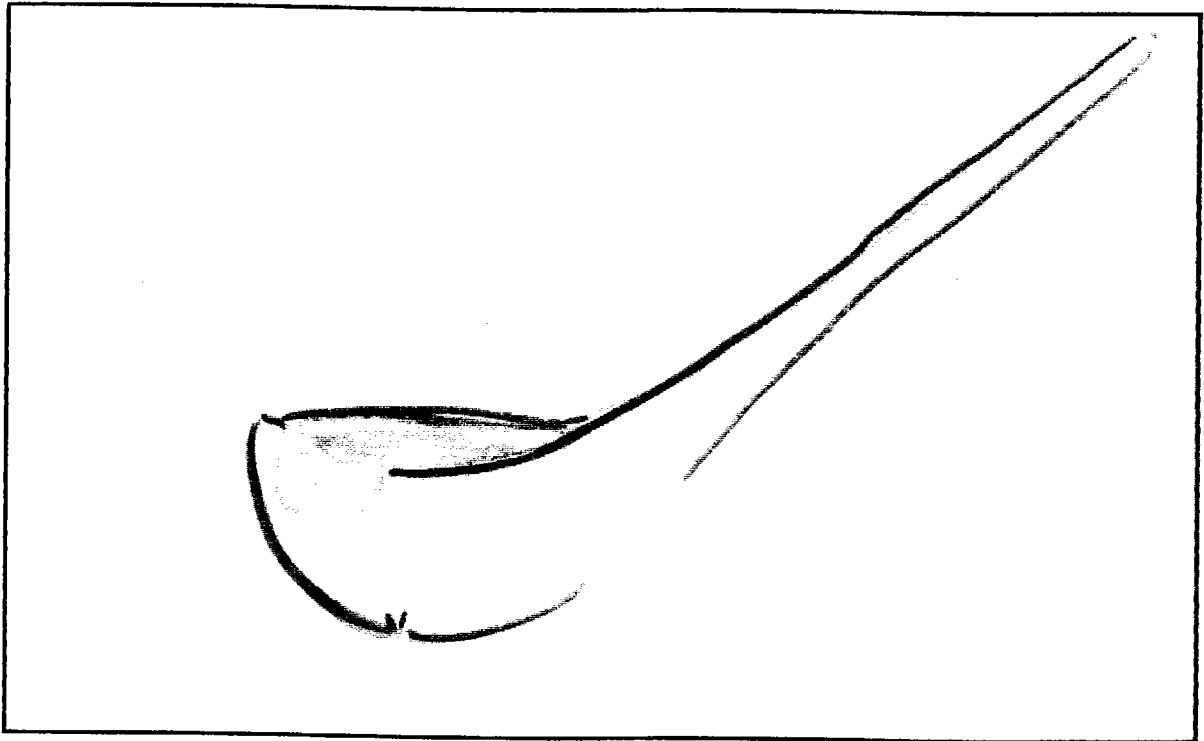
แห้งแล้ง

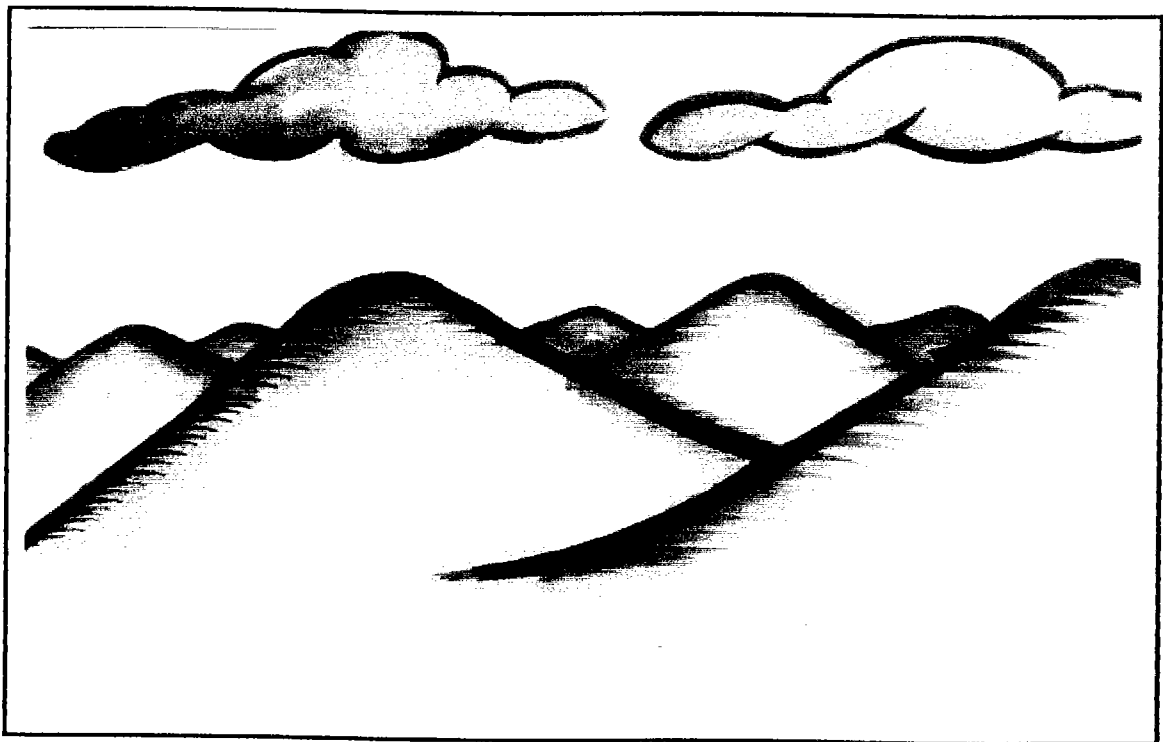
๗๖

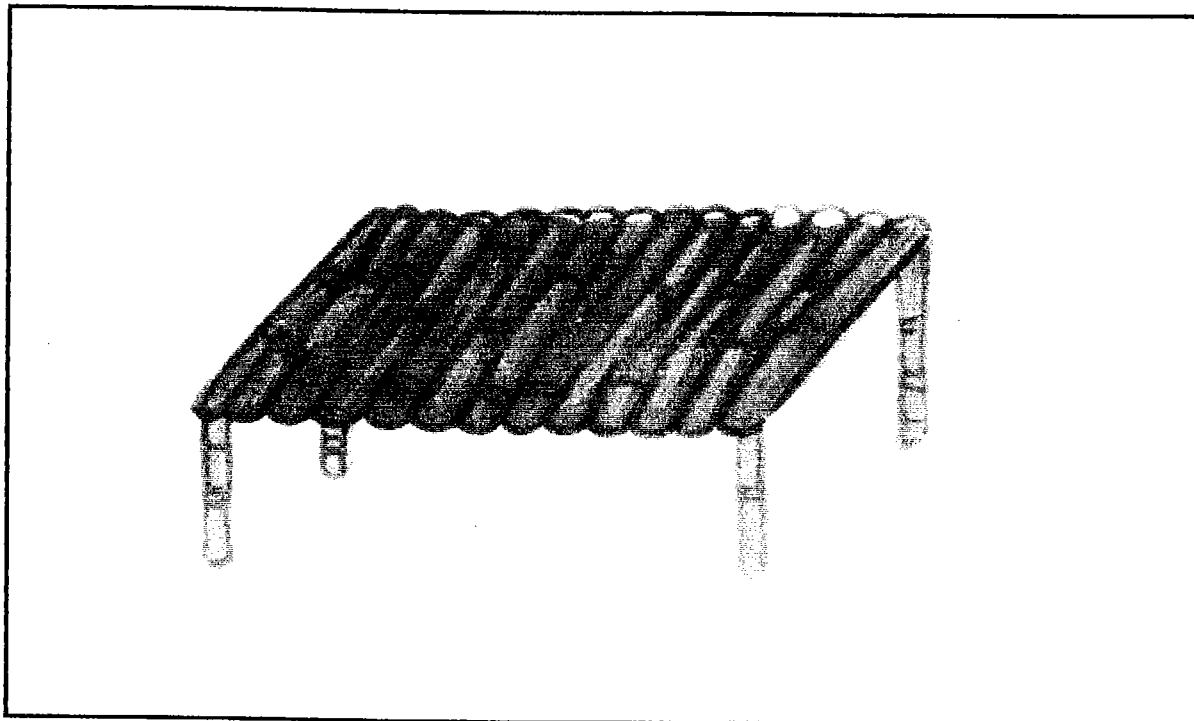
ซัดเซียว

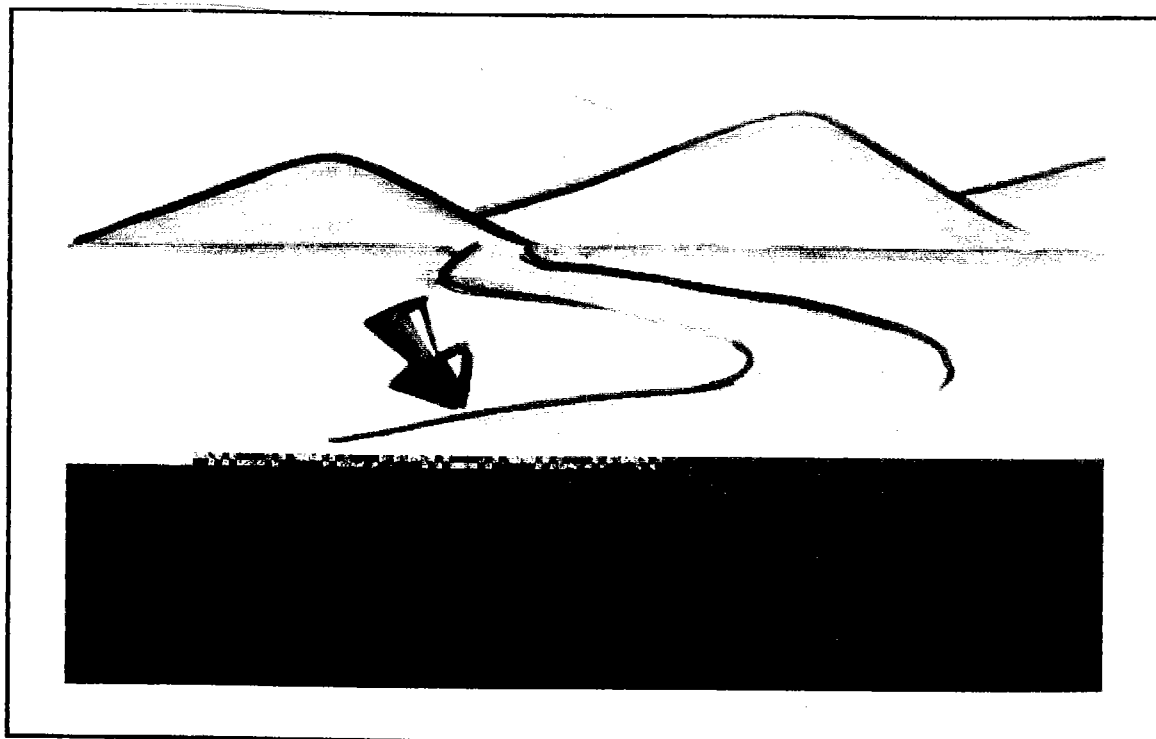
กระบวย

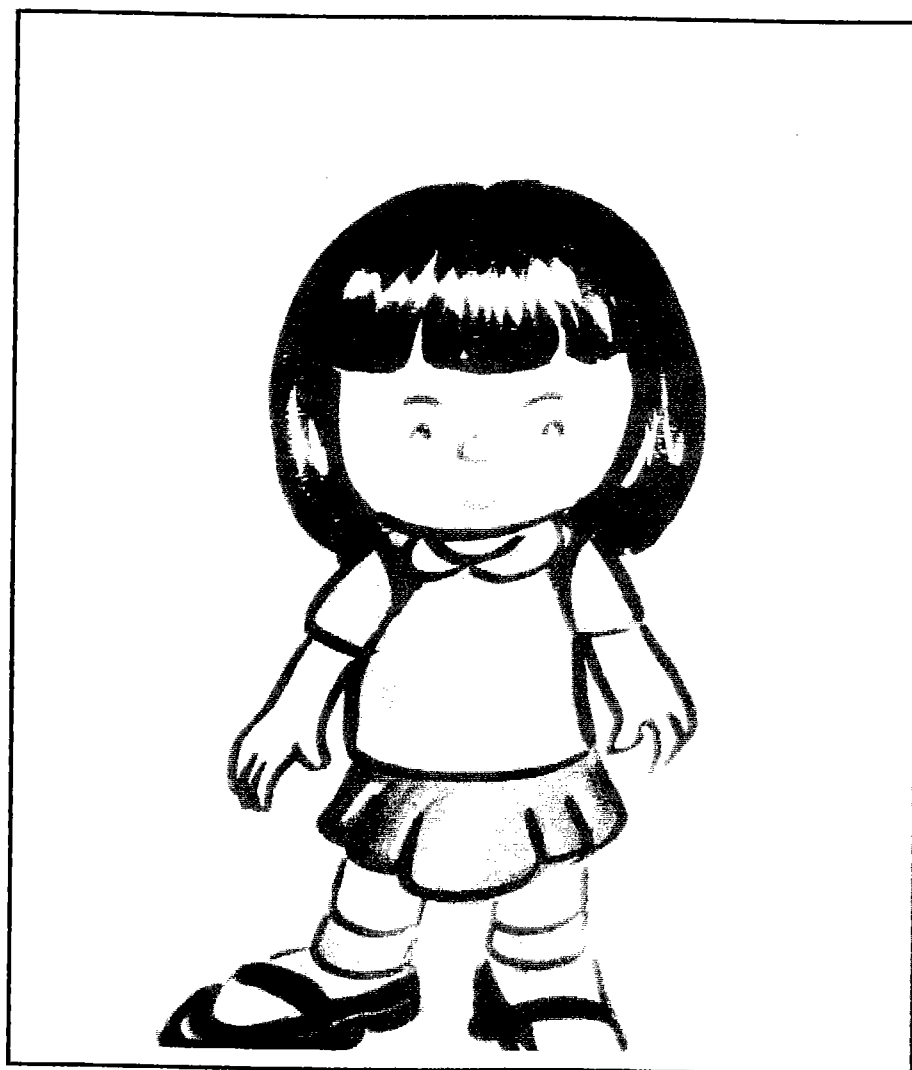
ขุนเขา

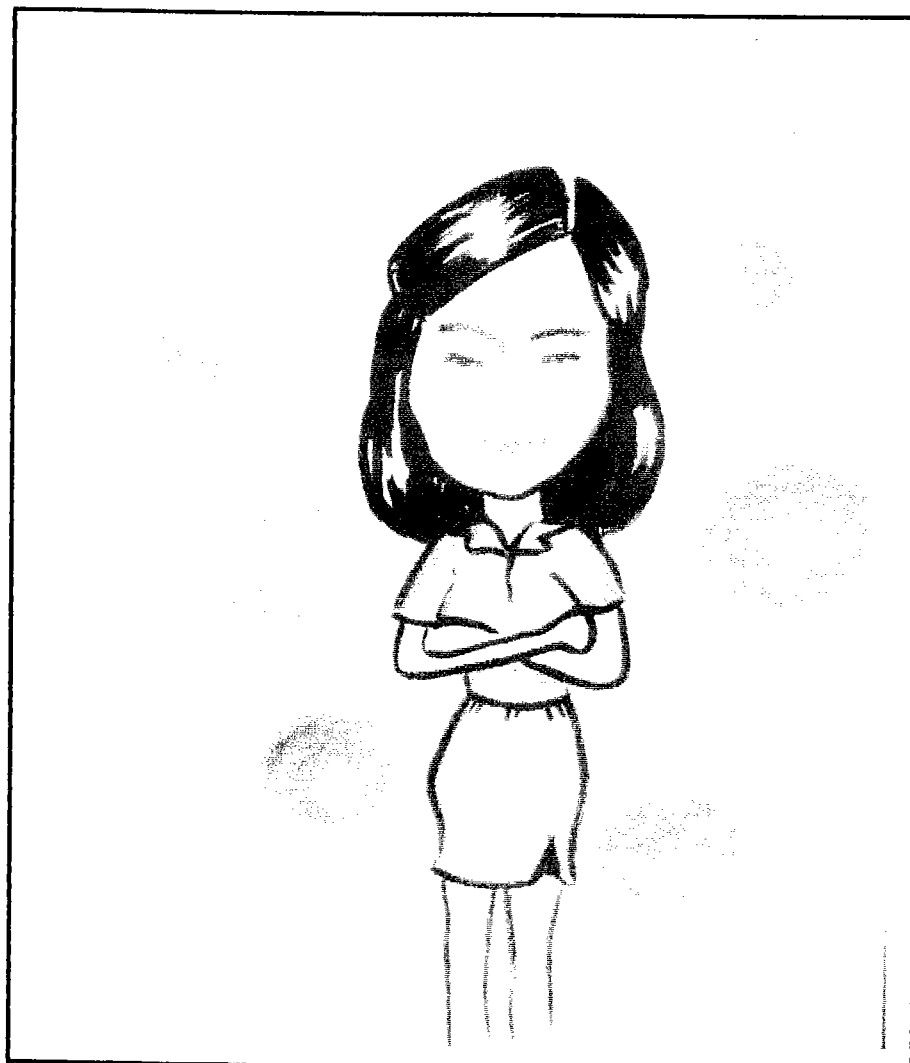
แคร่

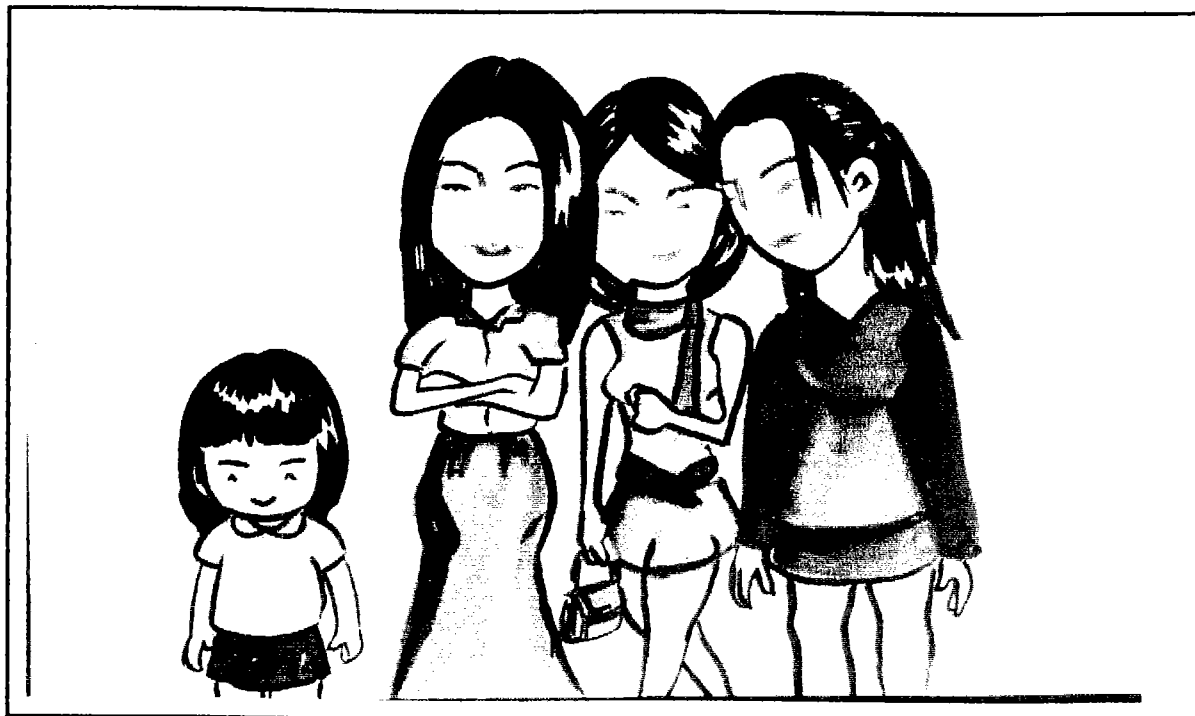
ธารน้ำ

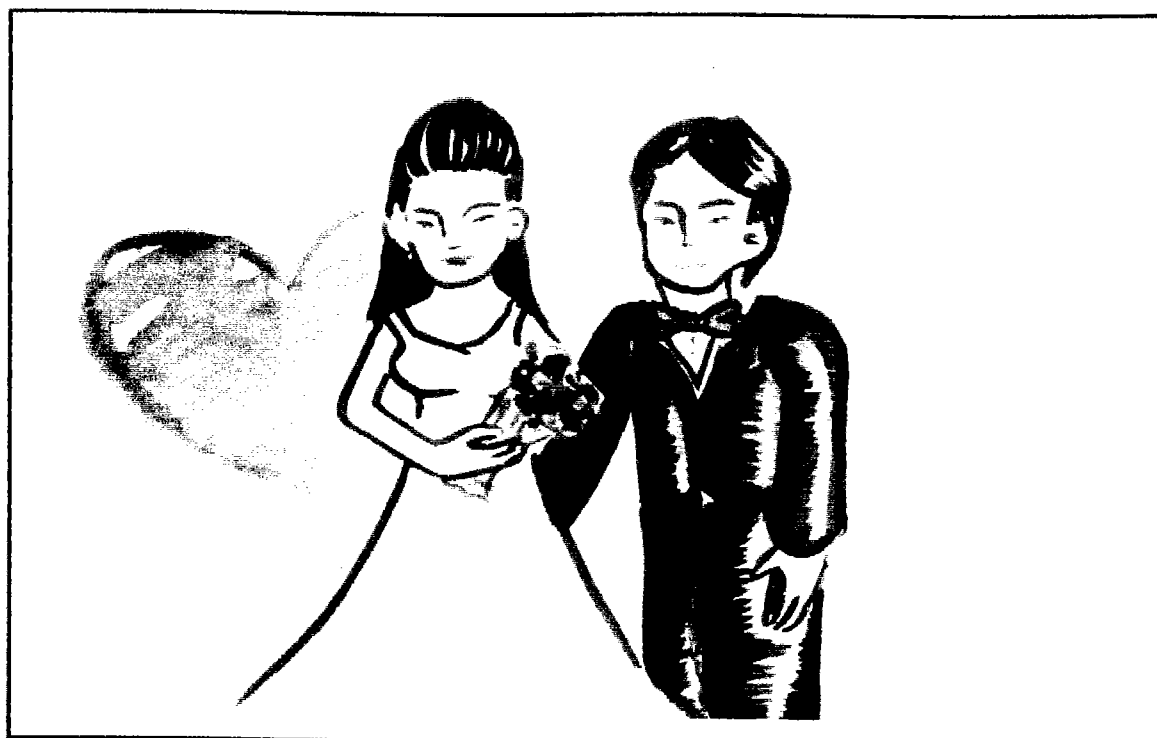
เด็กหญิง

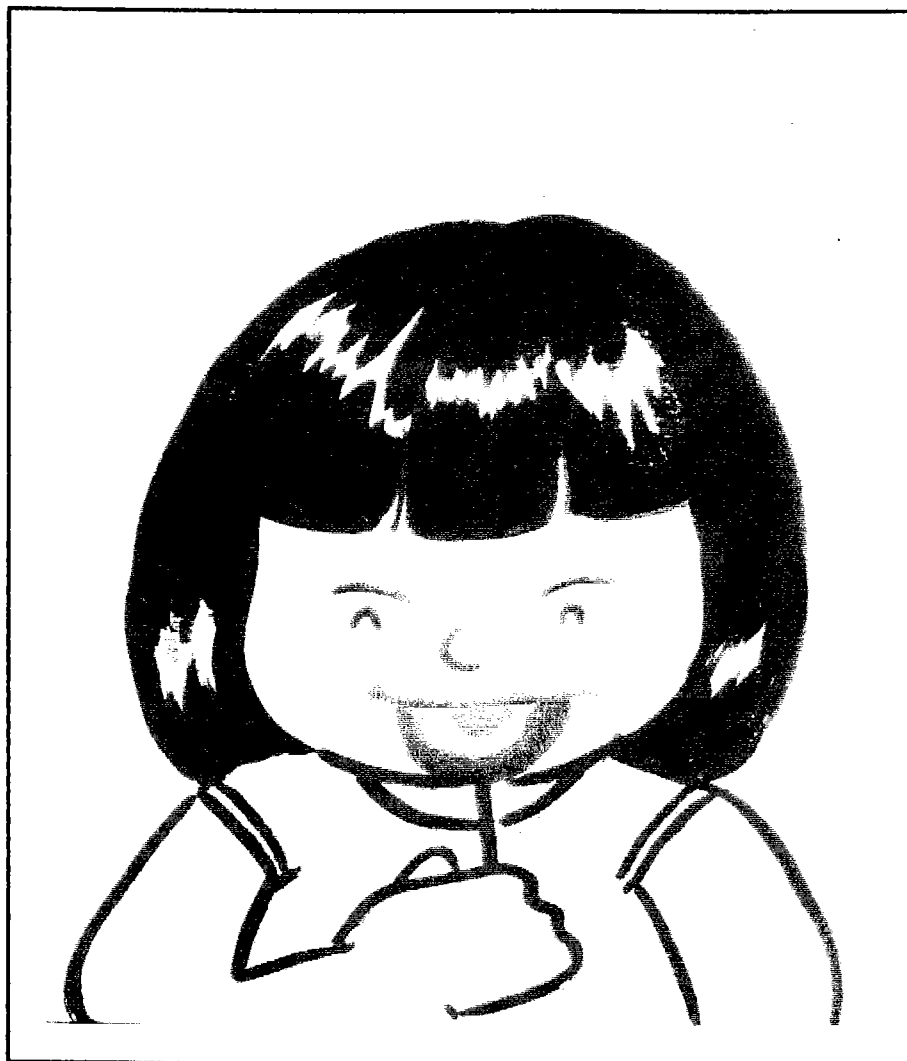
สาว

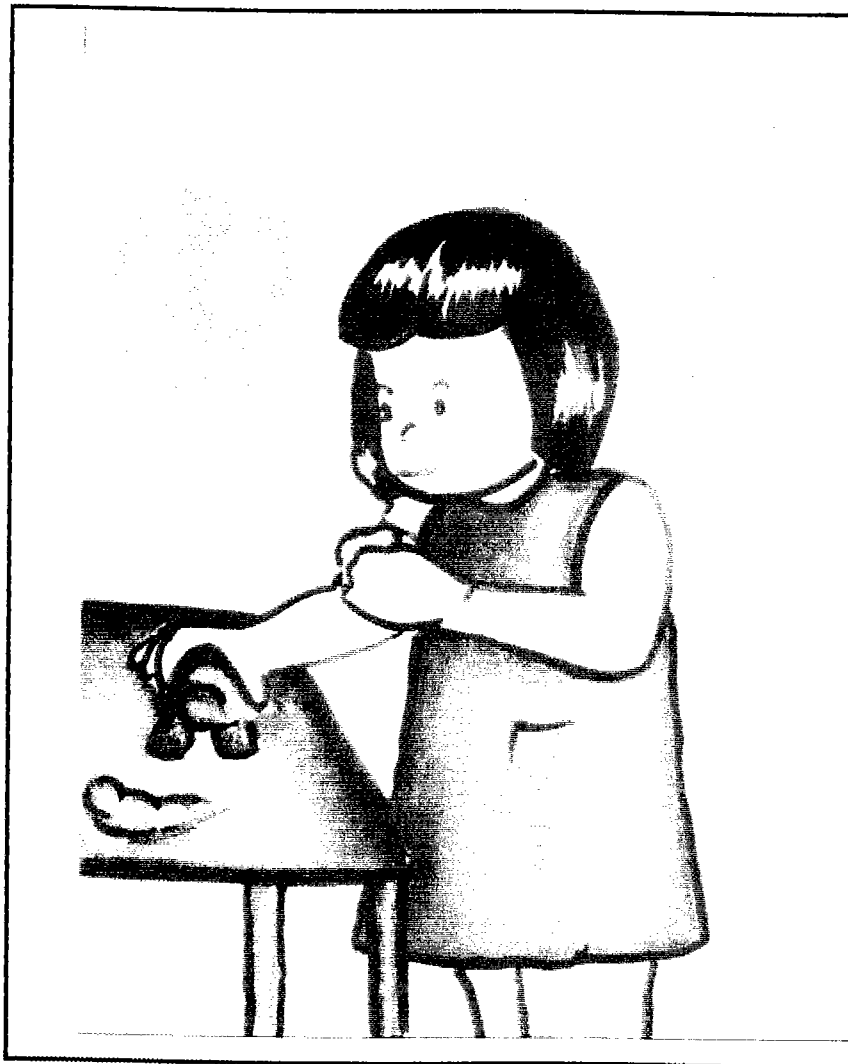
สตรี

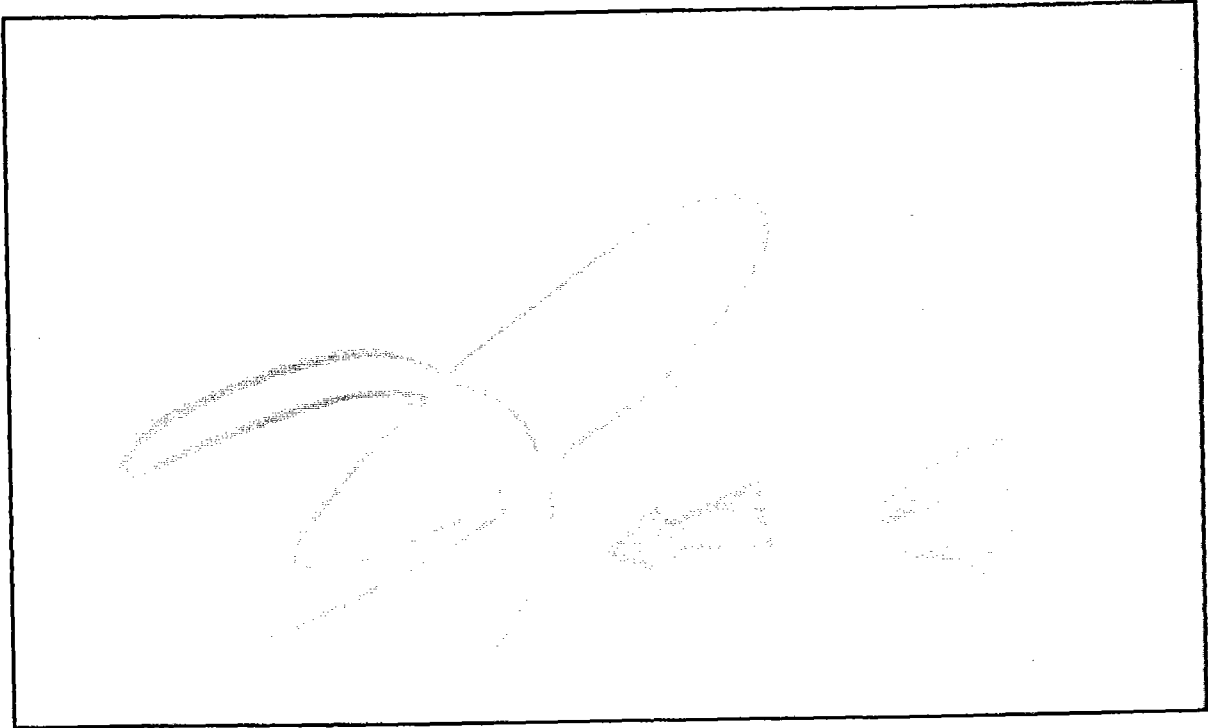
แต่งงาน

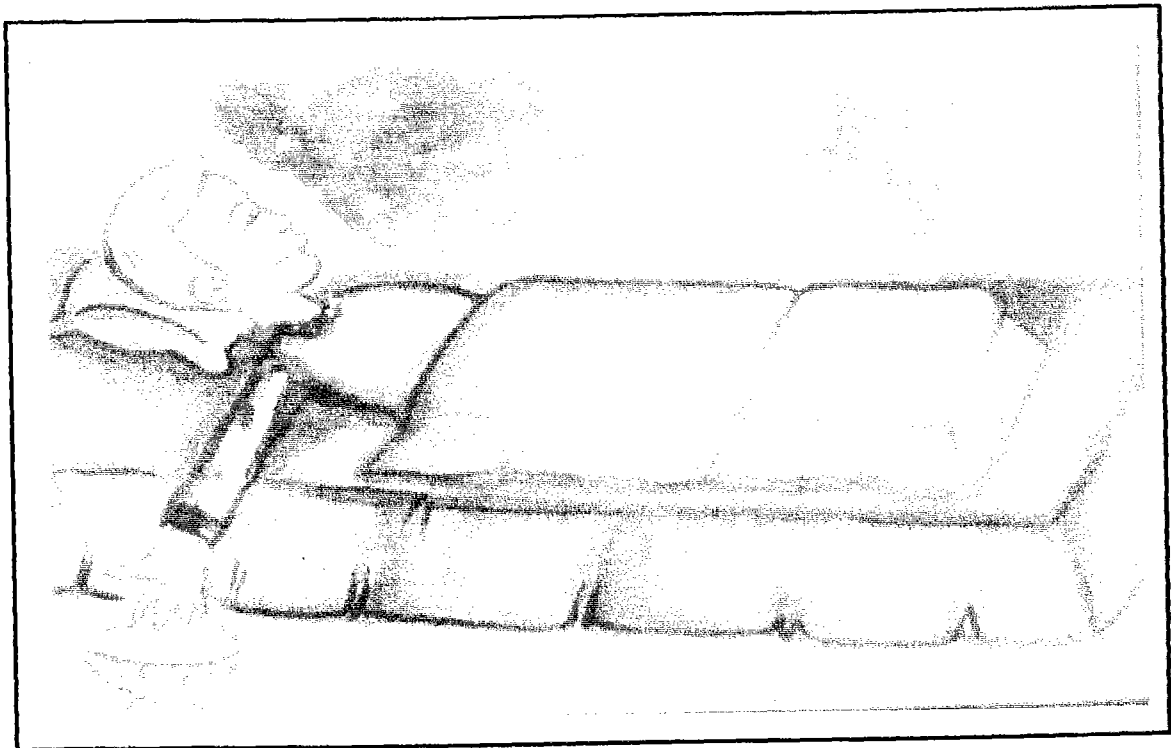
อม

๖
ปั่น

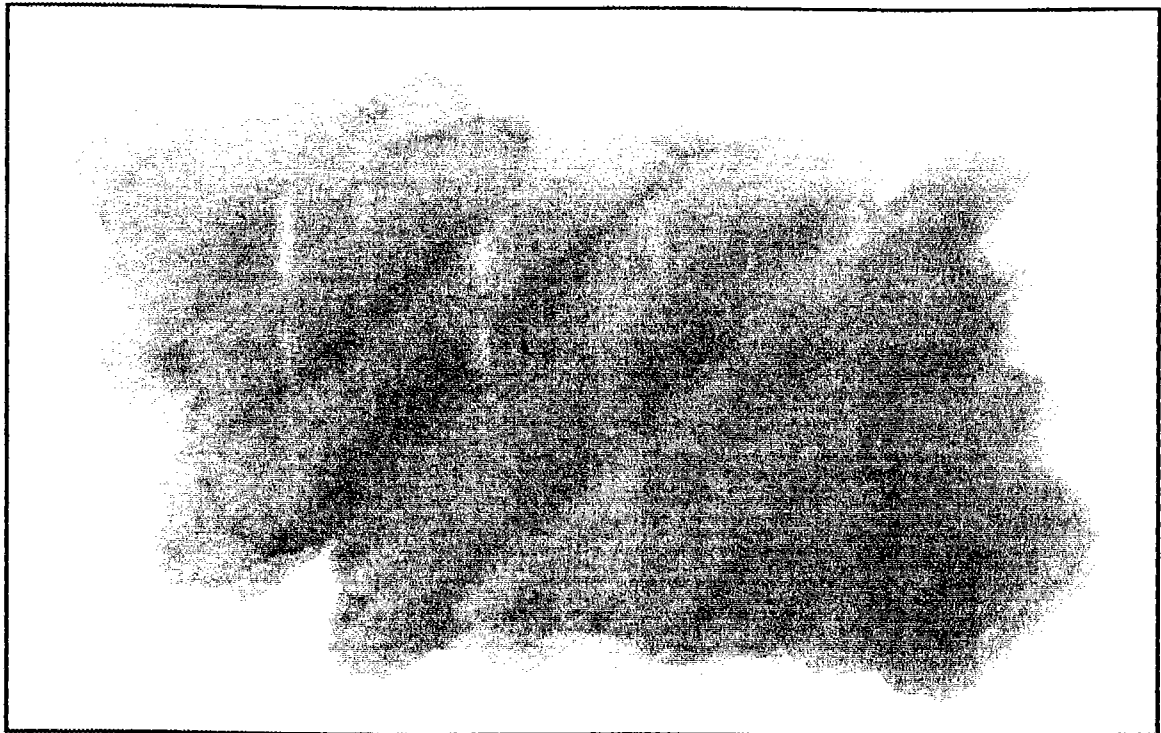
เปลือก

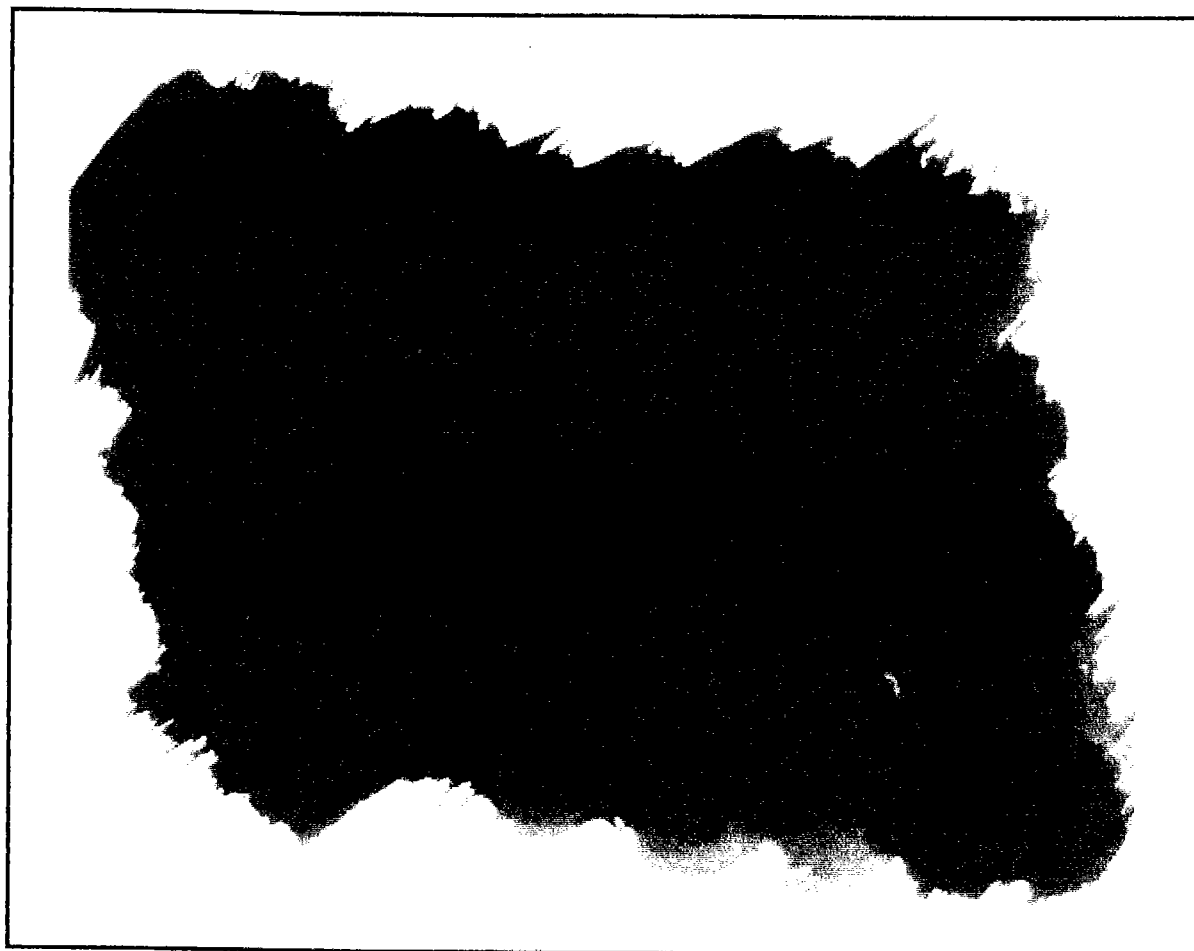
ถึงแก่กรรม

สมุนไพร

สีม่วง

สีน้ำเงิน

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวประภาพร บุญธรรม
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	205 หมู่ที่ 3 ตำบลสมอแข อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านห้วยคำตาล อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ. 2539	กศ.บ. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว) จาก มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก
พ. ศ. 2546	กศ.ม. (วิชาเอกการศึกษาพิเศษ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร